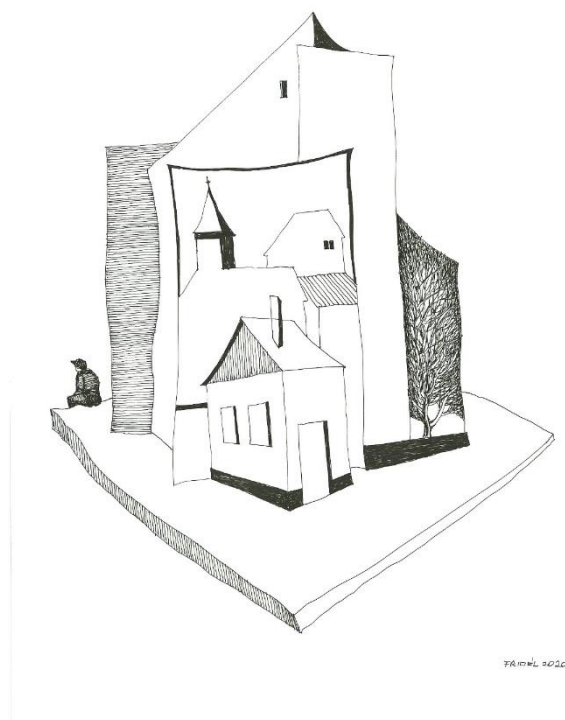


Murawski Magdolna

Elillant álom

versek



Fridél Lajos rajzaival

Murawski Magdolna

Elillant álom

versek



Fridél Lajos rajzaival

Copyright © 2024 Murawski Magdolna

Copyright © 2024 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-77-2

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

Újabb kötet, újabb csokor impresszió az öregség mezsgyéjéről. Talán már nem is csak azon, hanem bőven a legmélyéről. De kit is érdekel, ha a költők lelke úgyszólván gyermek marad? Talán az örök kétkedőket, akiknek semmi bizonyosság nem elég, ha érdekéről van szó. Vagy mégis inkább azokat, akik átérzik ennek a státusznak a reménytelenségét és ha segíteni nem tudnak, legalább szolidárisak a mai korban magára hagyott költővel.

Igen, magára hagyott bennünket a digitális korszak, amely kevésbé értékeli az érdemeket és a szellemi kincseket, mint az azonnal kézzelfogható anyagot, a vagyontárgyakat és a földi élvezeteket. Mondhatnánk úgyszólván, hogy hedonista, legalább a szemlélete, ám a mai kor embere, az átlag honfi nem dűskál ezekben az elitista javakban. A korszak meg mondja, zúgja, zakatolja a magáét, és még a költőnek is be akarja magyarázni, hogy a mesterséges intelligencia majd többre viszi nála. Érdekes felvetés. Hiszen a költészet a lélek legmélyebb, legtitkosabb zugaiból fakad, ráadásul az ihletet hozzá a legmagasabb égi régiókból nyeri. Hogyan lehet hát konkurens az, ami nem lelkes teremtmény, hanem kreált dolog?

Erre a mai kor embere bizonyára nem is sejti a választ. Nincs, nem lehet Istent kisprófolni a teremtés misztériumából. A felfuvalkodott ember-báb ugyan többnek, jobbnak, különbnek hiszi magát a világ Teremtőjénél, de csupán azért mert fel nem érheti ésszel annak lényegét, ám kisebbsége titkolt tudtában felfuvalkodik, és Oda képzeletét, éppen Oda...

A mesebeli béka is így volt vele, de tudjuk, mekkorát durrant a végén...

Amit ez a könyv kínál, az nem modern teremtés-pótlék, hanem ihletett percek, órák termése. Szerényen sorakozva, rendesen glédába állítva, változatos témákra írva. Mert ilyenek a hétköznapijaink. Van úgy, hogy kapunk lehetőséget a békés kontemplációra, máskor meg dübörög a korszak, akár egy gőzgép. Bepillantathatunk a kétes tisztaságú Szajna vizébe, épp az olimpia idején, máskor meg áthalljuk a háború zajait a szomszédból, ahol senki nem akarja leállítani magát. Mára a béke szinte szitokszóvá vált, holott az ókortól fogva mind a mai napig ez volt sok magasztos óda állandó témája. A költő lemaradt valamiről? Netán elmaradottnak kellene, hogy tekintse magát, mert ezt a modernkori örületet nem akarja a magáénak tudni? Ki maradt le miről?

Talán a Kedves Olvasó tudja, s ha másként nem, hát magában, titokban majd megfogalmazza rá a sajátját. Az egykor fényes tükör millió szilánkra törött darabkái mind visszatükröznek egy-egy feleletet. A költő viszont változatlanul gyönyörködik a klasszikus zenében, máskor egy macska szép szemébe tekintve örökít meg egy hangulatot. Tájak, emberek, állatok, növények mind egy-egy anzikszon, az olvasóknak adresszáva. Mert a költő még nem adta fel, hogy végül úgyszólván meglegyen a közönségét, és úgy, hogy ő maga is értesülhet erről.

Régen úgy vélték, az értelem magasba emel. Ma mégis úgy tűnik, hogy egyre jobban elszigetel azoktól, akik felszínesen élnek és nem akarnak sem hallani, sem tudni más egyébről, mint a nekik is adott jelenkor minden ékes kellékéről, a földi szépségről. Értékről, emelkedettségéről hallani sem akarnak. S közben élni kell, háborúk árnyékában is élni és alkotni kell. Élni kell

köznapi életünket, amelynek része az is, ha közöttünk élnek a morbus harpagonicus fertőzöttjei. Ha ők tűnnek dominálni, mégis a költő megláttatja velünk a kicsiny szarvasborjú törékeny lényét vagy egy üvegbe szorult fejű róka tragikomikus jelenségét. Szemünk előtt repül el a tolvaj szarka, Szajréka, némi tanulságot is hagyva maga után. Mégis a legintenzívebben talán a háború iszonya szólal meg, akár lehangoltan, akár szarkasztikusan szólva, majd ezt is túlzengi az istenhit orgonahangja, amely méltán hirdeti: Isten soha nem hagyja magára azt, aki hisz benne.

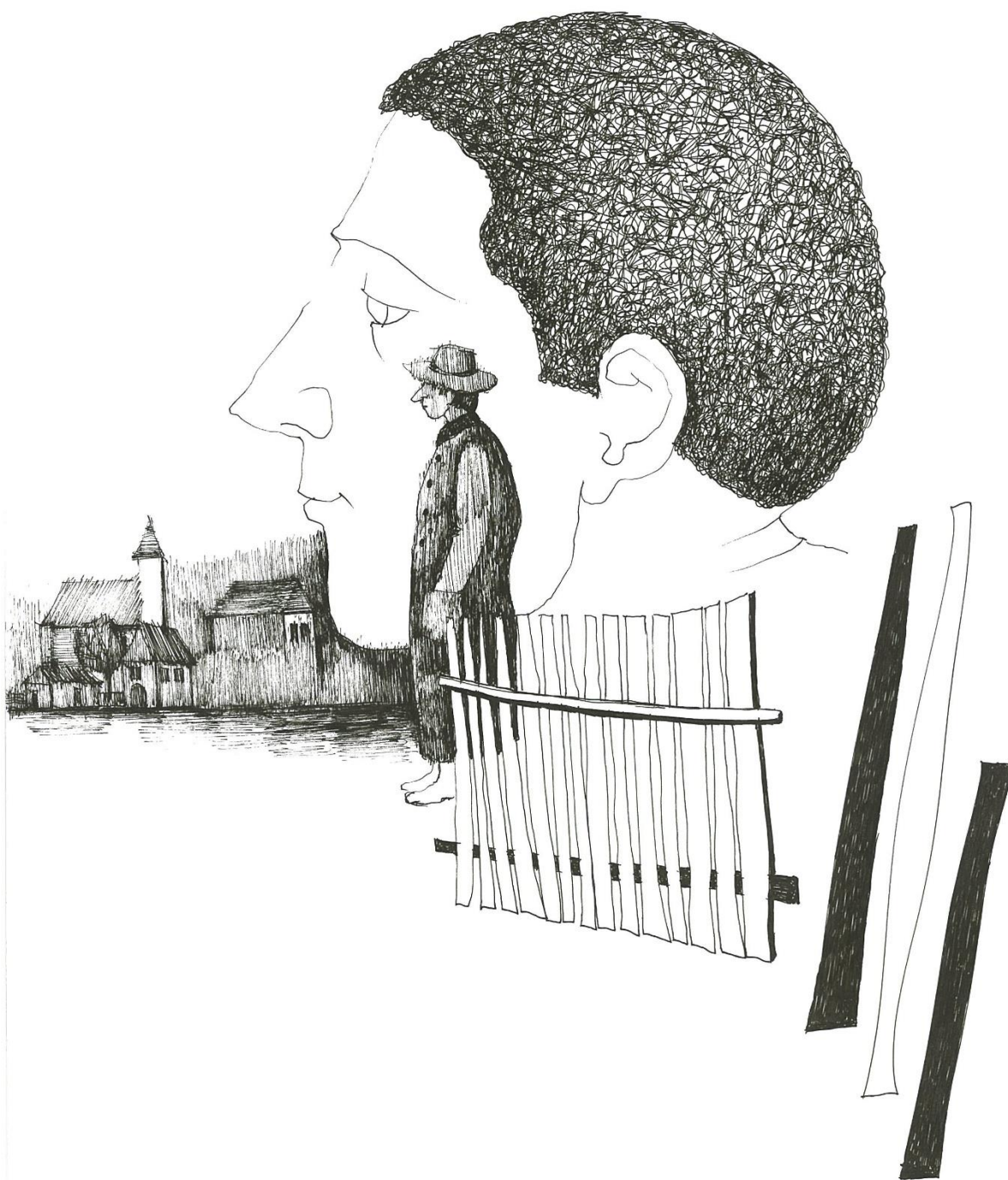
Mindez megfér egy kötetben, ismét laza szerkezetű versfüzérbe kötve. Vers, prózavers talán mindegy, hiszen csupán egy békésen ülő és olvasó szükségeltetik hozzá, aki az alatt a pár perc alatt, amíg a végére ér, nem igyekszik kirohanni a világból... attól félve, hátha lekésik valamiről...

De miről is? Arra eddig még senki nem adott a költőnek választ. Csupán az elcsúszott idősíkok csikorognak valahol a Megfoghatatlan árnyékában. Az egyik erre, a másik már rég amarra...

Jó szívvel ajánlom ezt a verscsokrot is a Kedves Olvasóknak. Hetvenhét újabb versemet.

Eger, 2024. október 5.

Murawski Magdolna



FRIDEL 2020

Mozart

Mozart valahogy derogált
a terebélyes császárnénak
túl sok volt művében a hangjegy ágált
valamelyik hivatalnok s nem látta mért kap
utóbb majd annyi legyintést szidalmat
ostobának elfogultnak mi másnak nézik
mert többre becsülte a sokadalmat
a meditáló dallamoknál mivel a nagyságot mérik.
Egyetértünk. Kivételesen.
Mozart soha nem gyilkolászta volna
a kedves székelyeket. Miatta nem
árasztotta volna vér az utcát Madéfalván végig omolva
Belőle harmónia és kecsesség áradt
Minden dallama egy rokokó szépség
Bár olykor kényszerre is komponált tán láttad
hogyan igyekezett és csak a végén döntötte le a kétség.
Mozart nevét kiejteni is egy diadal.
Kortársa nem tudta. A sok úri
lakáj nem tudott mit kezdeni dallamaival
csak jobban esett nekik adózni fújni.
Rizsporos paróka hátul copfba kötve
enélkül a lábát otthonról ki se tette.
Ám ha vigadt a búját feledte mindörökre
Nem a földön járt csak féllábbal mindig a fellegekbe'
No, páran azért mégis tudták mit ért.
Irgyelte a jó öreg Salieri
kinek zenéje – ezeknek – százszor annyit ért
Mozart magát tőle mégse félti.

A dallamot tudta mindenhogyan. Oda és vissza
ha kellett háta mögött fonákul is lejátszta
Gavotte vagy menüett? kérdezte majd boromissza
orrával fintorogva rögtönözte és zongorázta
Kecses kis pacák a kottapapíron
aprócska kézjegyek ugyan miről is dalolnak?
Ha nem tudod majd én rendre kitanítom
mikéntjeit csak már jönne el az a tündöklő holnap!
Mozart és Bartók furcsa rajzolatban
előttem feltűnnek a padlólapon ha nézem
előjönnek a tudom is én milyen vonalakban
két első zenetanítóm örök zenészem
Már minden szertefoszlik marad csak az emlék
az apró gyermekkezek pá-pát intenek
az egyiket mégis gyűlölték vadul elvetették
Na ja. A kortárs mind ilyen. Nem másért csak mert emberek.
Ha gyógyulni vágyasz jöhet mindig Mozart melódiája
Finoman fricskáz mégse haragszol sose érte.
A klasszikus az élet minden próbáját kiállja.
Szellemóriás mégis úgy érzed: kedves kis zenészke.

Hullik a rizspor utána intő kezemre.

A varázslat messze szállt. Áldás mégis az életemre.

Elillant álom

Nocsak! már megint messze kóborolt
a lélek valami ódon sajkán.
Hintó vagy légi jármű valami rakéta volt?
Fő hogy az ember mindig ember legyen a talpán.
Furcsa álmokat hozott ez az éj.
Ha visszatekintek zenéjét újra hallom
Valami ismeretlen tájon járt s valaki kért
ne folytassam utam. Ez álmodott kalandon
nincs mit töprengeni. Elszállt és nincs tovább
ám tiéd a hangulat mit maga után hagyott.
Ne is engedd és semmivel ne hagyd alább
A szép álom ajándék. Ruhája tündér-kecses, ragyog
valami érzés-csillám. Teljes a viri-varázslat
még az is illan ami tiédnek tűnt s veled
most mégsincsén más mint ez a kerge látszat:
markodba nyomva csillog szivárványként csak neked

aztán egy percre magadat is a magasból láthatod



Turné

A világ csak kapkodja a fejét:
ilyen is van? Nekünk egészen másat mondtak.
Majd visszalapoz és nem érti a végét sem elejét.
Nem stimmel valami. A Főnök sem vehette elejét azoknak
annak a bizonyos rakétastartnak
mely táltosfutam volt voltaképpen
és csillagokat célzott. Ez lett kezdete egy diadalnak
hogyan megmaradjon mindenki emlékezetében.
A Nyilas a fénylő Napba célozott.
A Mindenség is megrendült egy pillanatra.
Az Ideg feszült. A nyílvesző repült s magán csillagport hordozott.
Hatalmak inogtak bár hallgatni nem akartak szavadra.
Turné volt. Egyedi és senki által nem ismételhető.
A fejét felkapva állt és bámult utána
a fél világ ha nem az egész mert másnak el nem érhető
a Mindenség mértékével mérhető égi pálya.
Gúnyolták is a pitiánerek
ám az szerencsére odafent nem hallható.
Halványították volna mindenféle zsánerek.
Nyomába semmi nem érhetett. Csak érezték: ez volna jó.
A turné végül önmagába tér. Kezdeté s vége
az egyazon. Itthon is visszavárja
a meghökkentek hada. Ki így ki úgy lépne elébe
és ő megrendülten tér meg. Ez itt hazája

hol minden véle egy.
A turné végén béke várja. A népek feléje intenek.



Mérték

Élni... lakótelepen... kalodában...
Bezárva mindörökre... kollektív kalodában...
Mikor a szomszéd a falhoz közelít
az aurád beleremeg... a lélek felsikít
Már megint... még mindig... még meddig?
vajon ennyi a táv vagy kitarthat mindörökkig?
sorjázik benned és odaát a kérdés
mikor tudod: a pusztá léted is sértés
másoknak... rögzöttül dulakodóknak
mert nekik mindig több szó jut az acsarkodóknak
Élni... kollektív kalodában... ez a házszerűség
lakótered... azt mondják ez egy szükségszerűség
hogya ki ne szabadulj soha... mert ez az ítélet
futkoshatsz délnek északnak... változáshoz rövid ez az élet
Élni... lakótelepen... kifeszítve a mában...
hogya egyébre ne is gondolhass... csak gondolkodj kalodában...
mindig csak kalodában honnan szabadulás nincsen
pedig az út kifelé elvileg szabad... kezéd mégsincs ott a kilincsen
Élni... szerényen-serényen... büszke robotosként
s talán erre van mód csupán... elfogadni egy ténnyt:
hogya ettől eddig tart a táv... ennyi az élet...
mindezt rád tervezték... soha nem véled...
csak mindig nélküled... ennyi a mérték...
fogadod vagy nem... ezt neked is nekik is jól kimérték...

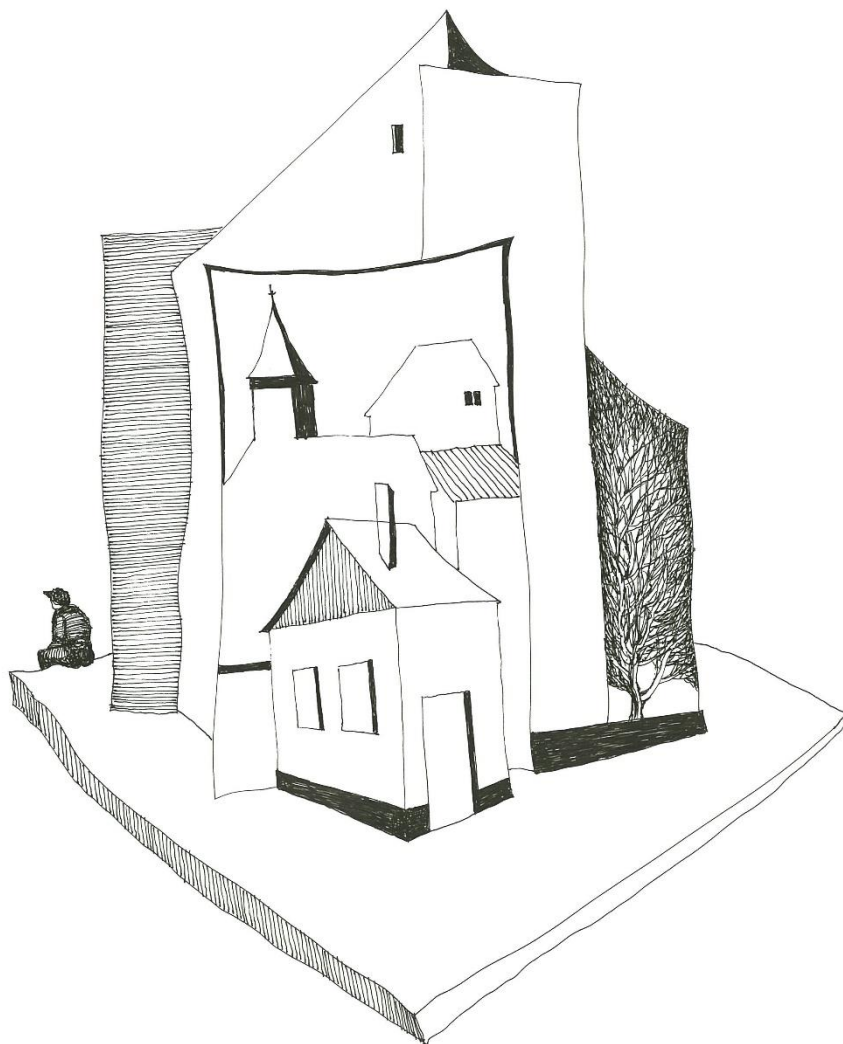


FRIDEL 2020

Még mindig...

Még mindig itt pötyögtetem...
pedig rég lapoznom kellett volna...
hogyan ez volna talán a végzetem?
vagy csak a tér hol a lélek bujdokolna
Még mindig ez a tét nem pedig az a másik
az útját mindenki keresi... szebben vagy jobban
míg a kalandvágy végleg bele nem vásik
csak gyűlik a sok lépés lábakban és zarándokokban
Valamiért csak mégis pötyögtetem
a gép ellent nem áll... gépies dolga másmilyen
mégis segítőm hűséges társam
mellette múlatom maradék életem
Én csak itt pötyögtetek... ugyan kit is zavarja
ha melléütnék vagy ha falsul fogalmazok
ki küldene érte ide-oda fenébe vagy pokolba?
gyűlik a vers... megannyi hangulat... színek és árnyalat-halmazok
Ha nem maradna más csak ez a tétova óra
melyen önmagam is keresgetem... elgurult emlék
mely kusza gombolyag gyanánt gurult kései találkozóra
hová más se de már én magam se mennék...
Talán jobb is ha látom ennyi hiábavalóság
minek is zargat még... betelt a mérték
mert hiteles etalonja az örökkévalóság
melynek mindenható mélye: exaltáció és örök érték
Minek is fűzzem tovább? A bölcsnek ennyi is elegendő
lebegni hívnak... nincs több táv még befutható
kitelt a szolga-év a sokadik kerek esztendő
s nekem elég ha ez a pár kósza ige még eljuttatható

valakinek valahová... valamilyen titkos helyekre
a mérték valóban betelt... a többit bízzuk a fellegekre
vagy alattuk a tiszta kék és zöld pompájú hegyekre



FRIDY 2020

Hűs hajnalon

Nagy hanggal jött a vihar.
Zengett az ég csapkodott a sok villám.
A békés szemlélő páholyból szemlélhette
ahogyan a szél tépett leveleket kavár.
Nézte és nézte nyitva hagyott ablakán
ahogy a sok porszemet utánuk kergette.
Dúlt a vihar sokáig mondta a magáét
hogy az emberiség semmit sem érdemel
csak ezt a közjük nyilazást nagy égi dádát
hogy haragjában csapjon köztük már szét
az a felerelt Isten kit most a leckéztetés érdekel
és kijátszhassa teremtményei ellen azt a kártyát
melyet ő maga sem szeret. De kell a lecke
hogy felfogják végre: másfelé kell menni
ám a sikerében maga se biztos úgy hiszem
s még az eszközöket is csak úgy kereste
hogy a dolgot helyre lehessen tenni
biztosan úgy vélte az Isten. Ha másért nem hát mérgiben.
Frissült az este bár földből és falból
még áradt a hő hogy az emberek alig állták
Tunyultak s vadultak kinek hogy esett
Még a madarak is kifogytak a dalból.
Bár bőrig (tollig) áztak a zuhét ők is várták
s hogy megjött frissültek ők is egy keveset.
Hajnalban aztán zengett a liget a sokféle hangtól.
Hűs hajnalon mindent bezeng már az ének.
Dalolnak sokféle hangon. Még a költő is béna
ennyi szépség hallatán. Csak szellőzködik. Szólni nem kell

úgy véli mert bűvöli a természet-varázslat.
A lelke éled. Ő itt csupán a természet tartozéka.
Versenyre nem kelhet a született énekessel.
Befogadja az áldást mely minden lényt csak áthat.
Hűvös a hajnal de épp így jó. Ki is érti
hogyan az embernek mindig más kell? A fény dereng
ott hol előbb veres félhold bukott alá a háznál
Most szürke minden. A vihar is csak kísérti
a tegnapi szemlélőt ki ismét csak elmereng
és szól: kelj fel ma hiába is komédiáznál

A hús hajnal öröm. Ki nem értékeli
csak főjön tovább az égi katlan mélyén hol élvezheti
hogyan mindez mennyire finom és mennyei.



FRIDEL 2020

Palánták és magok

Egy váratlan huszárvágással
becsöngettem egy házba én, az ismeretlen.
Mégsem vallottam kudarcot a fogadtatással
a ház előtti kiskertbe szabadon mehettem
mert azonos szinten folyt a beszéd utólag alig értem
miért fogadtak olyan szívesen hogy szívem csupa hála
egy maréknyi magocskát, ennyit kértem
és kaptam, ráadásul néhány tű palánta
ez is jutott. Ujjongott bennem a lélek.
Édesanyám haló porának áldozhatok s ez így jó.
Csekélyke epizód. Öröm ilyen napon hogy élek.
Az érzés csöndes mégis feltör és mámorító.
Egy kedves lélek adta. Öröm ebben a dühösködő mában.
Aztán megyünk máris tovább. Más dolgok várnak.
A palánták lankadtak darabig az erkély zugában
hogy estére térve új helyet új társakat találjanak.
Ha mégis megfogannak dicsérik majd a gesztust
amellyel kaptam s aztán helyére tettem
mindahányat. Sikeríthetnék hozzá egy anapesztust
de már minek? Palántáztam és pár szemet elvetettem
vagy elhintik ők is az újonnan jöttek.
Az élet rendje ez s az egész nem álom nem tréfa.
Míg tőlünk nem is olyan távol gyűlnek keresztek
itt béke honol s van ki még mindig nem érti a sok buta léha

Nekünk virágok kellenek. Magvak és csokrok
Hagyjuk hogy másként tegyék a dőrék és bolondok.



FRIZEL 2020

Búcsú egy képtől

Szobámban állt jó ideje. Néha észre se vettem.
Néha hátat fordított mert ez volt szeszélyem.
Vagy csak óvtam portól ütéstől. Kései darab mégis szerettem.
Rá nézve is szunnyadt soha nem éledt fel egykori szenvedélyem.
Most más házat díszíti mert illett a hála
gesztusa és én nem haboztam. Fogtam és vittem
hogyan egy nagyon jó barátunk költözzön otthonába.
Nekem a hiánya maradt. Majd elmondom: hiányát is szerettem.
Csendélet s véle utazott kisebb társa.
Nekem emlék. Másoknak új barát talán.
Egy elhalt barátunk értő kezevonása
mind rajta ül akár antik terítő egy ódon zongorán.
Hirtelen csend támadt. Az érzések mégis tovább rezegnek.
Megannyi hangfoszlány mint harmatcseppek leszállnak:
szórt ionjai egy régvolt mának fiai kósza fellegeknek.
Most minden töredékükben is szabadon muzsikálnak.
Igen ennyi. A művészet szent és szabad.
Bárhová jut minden gesztusa hinti a lélek
finom mozdulatát. Még az emlékek is vele porlanak.
Egy mozdulat kíséri őket mint kiket féltenének.

Az adieu elhangzott. A csönd reánk hull. Porlik a léghen.
Minden további szó hiába. Emlékek szállnak szerte szépen.



Morbus harpagonicus

Od'adná de máris féltené vissza.
Ugyanegy mozdulat. Gesztusa rémes.
Bár modora nyájas és szinte édes-krémes
ő maga torz akár egy gnóm. Semmise tiszta
ami körötte él és sugároz dögletes charme-ot.
Világa merő tettetés. Színjáték barbár módra.
Mintha mindene csupán a látszatért volna
csúffá konvertálna embert zenét és bankvilágot.
Benne mindez egyazon. Egy hangra fújja.
Minden szusszanása egy böffenés.
Fő hogy éljen s viruljon az ősi tettetés:
egy sátáni lénynek pengetett ócska húrja.
Morbus harpagonicus: ez a neve
a kórnak mely lényét mardossa és cibálja.
Ő a rémség és minden rémnek cimborája
mely csak fösvénykedik. Ennyi az élete.
Vékony pókfonalával már az egész világot befonta.
Arcbőre sárga bár ünnepre pirosra festi.
Vétkei s hibái ülnek rajt'. Mind lelki-testi
barátként ünnepelnek Mammonnak hódolva naponta.
Fogai sárgák. Használni nem meri, ó, nem meri őket.
Tán még bérbe is adná ha nem játszaná a nagy kegyest.
Bár lényre csúf mégis magának vindikál szépet s különlegest.
Vadul botozza nyomukat a homokba süppedőket.
Szít háborút s ha mégse megy legalább valami kis vizsályt
melyet tovább korbácsolhat. Akkor megy csak igazán az üzlet!
Míg a balekok vadul egymásnak feszülnek
ő levált elnököt vezért s akár egy nagy királyt.

Mit néki az?! Nem neki fáj. A többi meg csak bátran irtsa
egymást! Akkor meg megy a temető-biznisz...
s ha kedvük nincs egymást bántani majd jöhet a priznic
az oltás meg rejtélyes pirulák s csalafinta
pandémiák járvány és tömeghalál mind egy kaptafára
vagy mondjuk tervezve-gyártva ne is kételkedj!
Véled ezt is beveteti ahogyan bármely sanda mótelyt
s te csak ne ágálj a tömegek indulatára!
Szörnyvonásaiban még mindig vele egy. Ez már nem tréfa.
Ha hagyod csőbe húz a bank. Övé a haszna
minden vállalatnak. Tiéd az okulás. Ha sírnod szabadna
tán meg is siratnád. Inkább ne tedd! Övé a profit biza' még ma.



Tengeren

Siklani távol kéklő tengeren
máskor meg haragos zöld vízen
ki tudja már melyik színét
szerettem jobban vagy fanyar sós ízét
csak voltam mint egykor anyám ölén
mikor siklottam a világnak ezüst tengerén
A mélyből figyeltek különös lények
mégse éreztem soha: tőlük félek.
Nem harcoltunk csak néztük egymást.
Másokra hagytuk hogy egymást harapják.
Az élet harc, mondták mások. Legyen úgy nekik
ha mindennapjaik ekképpen kedvelik.
Nékem a bölcsélet zene és líra
mely a történeteket örömmel írja
ez jutott nekem. Másoknak semmi az
ezért nincs számukra méltó vigasz.
Míg ők küzdenek Bachot se hallják
Beethoven zengetheti a sors haragját
az sem ér ahhoz akinek süket fülén
mindig dugó. Más-zenéjük oly hülyén
bömböl hogy visszarettenti a vájtfülűt.
Furcsákat gondol róla és olykor keserűt.
Siklani tengeren s merész zenén
Hullámuk egyként emel. A földtekén
nincs náluk szebb. Jó hogy elmondhatom
Siklom és röpít pár gondolatom.
A lélek nagy ajándék. Szépen tanít.
Zene és hullámok tánca mámorít.

Siklom és eggyé vált egy-életünk.

Hajrá hullámok! Mozart is jöjjön velünk!



Ünnepre

Csend lesz. Megint csend. Hová is gondolok?
Pont én vagyok ki magam után nagy jelet hagyok?!
Percek peregnek. Illannak milliszekundumok.
Már minden töredék és én még mindig itt vagyok...
Csend lesz. Csend van. A város szinte kihalt.
A víz se susog. Senki nem dúdol régi dalt.
Csak álmodott hullámok sodornak messze valakit.
Mégse kiált. Némasága szinte megvadít.
Órák és percek töredéke akár a fény törik.
Minden mindenből ered és következik.
Csend van. Csend lesz. Mintha valaki kiáltaná:
Csend legyen! Senki ne szóljon! Fejeket szárnyak alá!
De azért ünnep lesz. Páran hívnak majd mégis.
A pillanat töredéke lehetne értékes szép is.
Aztán a tört pillanatból eónok összeállnak.
Ugyan? Már ennyi? Mikor jönnek kik engem váltanak?
Csend gyűlik csendre. Majd értékeled
ha meghallod máshol bombáznak. Nem kérheted
hogy ők ne vágják a csendet melyet te csak úgy vehetsz
míg ők irigyen néznek. Túrd el vagy máris mehetsz!
Csend hull a mára mint apadó kútba kő.
Mindez vulgáris neked mégis remek s előkelő.
Mert visszhangként száll a szó a visszapattanó.
Kút-mélyből érkezik majd továbbrezeg mert illanó
akár az életed s hogy ezt mégis ünnepli bárki is
most rácsodálkozol. Rezzenéseid vélik látni is.
Még mindig csend van. A tűnő csobbanás
a mélyből felcsap majd visszahull. Csekélyke látomás.

Hogy láthatod pedig csupán a töredéke hallható.

Csobban és spriccel majd szétporlik. Kézzel követni volna jó.

Csend és víz-hangok. Csend és érzések idő-villik atomjain

valami megnyugvás leszáll. Az őr meg alszik asztalon a karjain.



FRIDEL 2020

Megnyugvás

Drága jó anyám intett a művészvilágtól.
Jobban tudta nálam is: a zaj nem nekem való.
Magányos lélek vagyok. Toronylakó.
Fentről szeretem látni a világot tornyom ablakából.
Akkor duzzogtam pedig csak visszatartott volna.
Szövetségesek voltunk. A gyermek mégis mohó
hogyan világot is lásson. A kitekintés néki jó
s kívárja hogy mindezért majd jóval később lakolna.
A perc elszállt. Anyám is még abban az évben.
A nyelvem haraptam volna le de nincs erre mód.
Ha egyszer lekésted azt a sanszot az utolsó hajód
mely megtartott volna végső vigasznak jó szüléd közelében.
Indulni kellett. Előbb nekem aztán jó anyámnak.
Míg mi turnéztunk s megláttam Bachnak házát
anyám nem várhatott. Végképp letette élete megszürkült mázát
s nekem maradt egy krúdys-s köd: az életre szóló bánat.
Ma is velem van. Opálos-áttetsző kabátban
járom ami még járható: a rögsöt és a felkavaróan szépet.
Rögöt tiprok és utat készítek az újabb nemzedéknek.
Annak is aki nincs most velem ebben a néma lázadásban.
Életem nyugvópontra tér. A zaj körülvesz mégis elkerül.
Zenéket hallok s tarka rímeket. Téblábolok mint gyermek.
Társaim csupán a hallgatók és az összeverték.
Dolgunk végeztével ott állunk majd s akkor minden kiderül.
Megnyugszom hát. Miért is tennék másat?
Dolgom tettem s teszem. Sorok gyűlnek halomra egyre.
Az élet más. Nem küldhet vissza az egyetemre
ha egyszer elhagytad amit a távol Univerzitás ad?

Rakosgatsz rímeket. Még mindig kell a csengő látvány.
Nem is a hang. Csupán a fényképként rögzült pillanat
igényed. Törött tükörcserépként tükrözteted magad.
Játszol nagyot akárha magad volnál messzi bálvány.
Minek is mindez? Jobban vonz ama Ismeretlen
melyről mindenki regél. Róla mit se tud bár hiszi
hogy AZT leírva majd nagyobbra viszi
mint tehetné amúgy. Utazva fellegekben
még visszaint valaki. Sejtéd hogy közel a lénye.
Valami lezárul. Fény-kapu kitárul. Lépni lehet
annak kit oda invitálnak. A többi meg dolgára mehet.
Ennyi a történet. Ennyi a megnyugvás regénye.



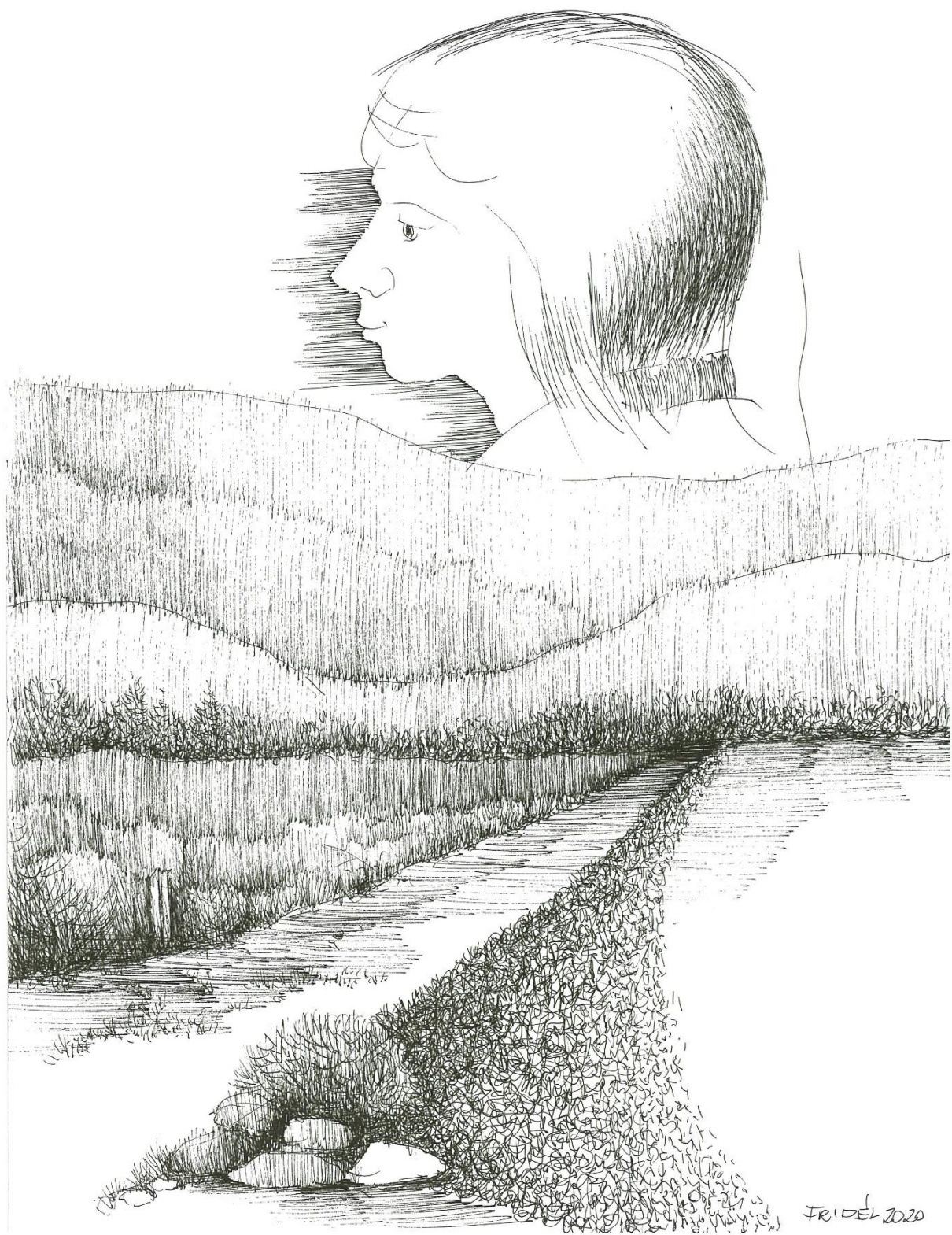
Én nem tudom...

Én nem tudom, mi történik a verssel, amikor csak úgy félretéve pihen. Valami érik benne, később egyre érettebbé válik. Egészen elképeszt, ami történik vele olyankor. Még csak oda se figyelek rá néha, mert valami egészen más köt le, és ez a figyelemelterelés sem véletlen. Engem is vezetnek, irányítanak áldott, jó kezek, és nekem fontos, hogy intésük nyomán mehetek valamerre. Valamerre, ami jó nekem. Talán nem is most vagy hamarosan, hanem csak nagysokára, de kell ez a furcsa varázslat, mely a szavakat mágikussá teszi és ez több mint a látszat.

Én nem tudom, mi történik velem, amikor vers-gyermekeimet az újtukra engedem. Olykor nehéz a búcsú, máskor magával ragad az a kedvesség, amely felőlük hozzám visszainteget. Nekem is kell ez az intervallum, mely egyúttal engem is utamra bocsát. Alszanak olyankor bennem az alkotó energiák és csak sodródom, sodródom... valamerre, amiről nem is tudom, jó lesz nekem vagy általa egyúttal magam is halódom. Kell a búcsú, kell az elengedés. Tudom, egykor engem is beborít majd a feledés. Akkor majd megnyughatom, mert hagyni kell másoknak is időt az elengedésre, a szép búcsúra, a költő-pihentetésre.

Én nem tudom, miért kell leírnom a sorokat, amelyekből valami meglepetés árad. Meglepni másokat, mert költészet nélkül olyan sivár az élet. Senyved a lélek, ha ezt nem kaphatja meg. A mai költő már nem igris, nem is regős, mégis beleréved valamibe, ami másoknak, s tán néki is fontos. Nem lehet örökké kicsapott, csavargó, kolontos vándora a létnek. Kell ő is, nemcsak a régen révbe értek.

Én nem tudom, mi történik a verssel, miközben érik az asztalfiókban. Azt azért tudom, hogy ott kell lennie, amíg azt nem érzem: na, most már jól van. Mehetsz, szárnyalhatsz, akár a meggyógyított szárnyú gólya. Te is ott leszel otthon a magasban, mert költő s madár egyaránt a kék égnek lakója. A megnyílt egeké, a zengő kékeké, a bársonyos messzeségeké, amelyek folyton hívnak, magukhoz kérnek és hívnak és mint a forgó örvények, úgy magukba szívnak. Velük menni és távolodni kell, hogy aztán ismét földre szállva – most még – célomat lehuppanva érjem el. Én nem tudom, mi történik a verssel vagy velem, mert én csak költő vagyok, hát hagyom, hogy majd elemezzen, aki akar, de az már nem az enyém, nem is az én életem, csak majd jobb híján megtörténik velem. Nekem a vers és a zene az életem.



Kalmárkodtam...

Kalmárkodtam... mintha értenék hozzá...
Megpróbáltam aztán rájöttem hogy mégse...
Általam nem lesz a Földnek újabb teremtménye.
A galambok meg nem válnak hirtelen farkasokká.
Kalmárkodtam... hogy is tehettem? Ki tudja kérem
hogy a művésznek mettől meddig szabad...
kiruccannia? talán igen és nem, mégse... a csillagok alatt...
Egy percre mégis elkapott a földies szenvedélyem.
Haszonnal tenni valamit? Az alkotónak más a lényge.
Lehetne övé az életnek nagy kusza volt-regénye.
Ő mégis másfelé megy. Hát ezt magyarázza meg kérem!
Vonzza valami. Neve: az ismeretlenség Fénye.
Kalmárkodni? Úttal és idővel? Hasztalan vagy haszonnal?
Ki érti meg mivégre minden s hol az alagút vége?
Számít-e még valakinek a költő lényge?
Vajon merre vezetnek s odaérek-e azonnal?
Gyermeteg vágyak. Fények és árnyak. Tovalibben
egykor a test-vesztett lélek vagy marad még kissé?
Kétkedései összeállnak-e még valaha tiszta hitté?
Vagy csak foszlány marad a szórt és hullt csuda-minden?
Kalmárkodtam. Ma is röstellem de ha így van
minek rejtsem el azt az arcpirító mozzanatot?
A kor talán már engem is meghaladott.
El is engedhet akár hogy szárnyaljak tovább mert karjaikban
nincs már erő hogy földre gúzsba visszarántsanak.
Ezért hogy mehetek szállhatok végre.
méltatlan-méltón az égiek kegyére.
Magam vagyok egy egész vert nagy csapat.

Ezért várom hogy eztán ne is lássanak
amikor tán ismét kalmárkodom...

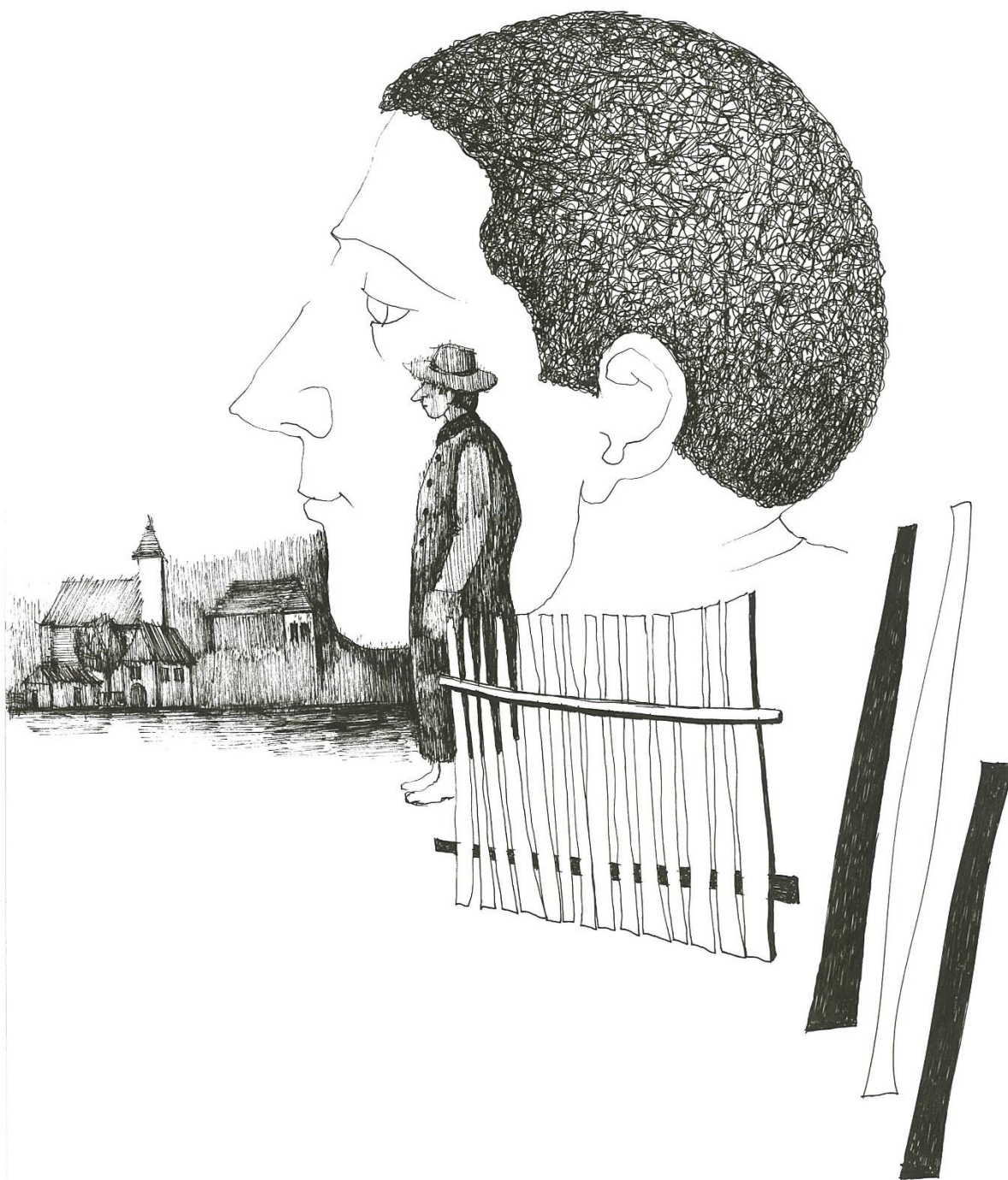


FRIDÉL 2020

Illanó

Valami felszállt a légben...
porszemek... páracseppek.. vagy tudom is én...
csak ámultam hogyan lesznek semmivé az égben
nyár derekán... vagy nyár elején...
Valami messzire illant... már nem láthatom
csupán az emléke hat át
mégis visszainteget egy párás hajnalon
s én magamhoz veszem mint a nyárnak illatát
Valami felszállt a légben...
porszemek... páracseppek... vagy tudom is én...
még csillantak párat egy időtlen idő bűvöletében...
valahol mindig lenni kell a föld kerekén...
Ezt tudja jól mindahány... dolgok és lélek....
miközben húz valahová oszlanak és foszlanak
a világ meg úgy tesz mintha értenének...
pedig mindig csak megkopott lapokat osztanak...
Szétporlik minden porszem és pára...
csupán az emléke marad itt velem...
és amíg emlékszem az illatára
vele együtt illan el az életem...
Porszemek szürkéje meg páracseppek gyémántja
kicsiny örömek... jelenségek a fényben...
ionokká porladva szemcséknek miriádja
búcsúzik csillogva... miközben én még nem...

Szürkék és fénycsillámok pattannak szerte a szélben
Már viszi is őket... mégse lesznek sárrá a lengeségben...



FRIDEL 2020

Porból lettünk

Porból lettünk semmik vagyunk.
Ezt csak kevesen tudják.
Vagy tudni nem akarnak róla.
Egyhelyben állva vélik: haladunk.
A sok mikéntet lázasan kutatják.
Tán meg is lelik holnap virradóra.
Por-létünk porzik. Felénk a szél sodorja
minden aprócska rongy elemét.
Tombol a korszak. Mind nagyra fújva
pöffeszkedik. Zsebeit lázasan kotorja
valahány hogy igazolná létét s annak becsét.
Majd kezdi előlről újra meg újra.
Porból lettünk ki hinne mást?
Gyalázat hogy eddig is éltünk.
Ki mondja meg hány nap jön fényesen el?
Ki oszlatná el ezt a lehangolt látomást?
Ki fogja fel hogy változtatni nincs reményünk?
Minden szögletben rongy magány énekel.
Porból lettünk s tán már azok is vagyunk.
Meddig húzhatja tovább az ember?
Az éj leszállt. Csendjéből minden nesz kiált.
Csak füleljük. Azt súgják: süketek lettünk magunk.
Panaszunk égis csap akár a tenger.
Minden moraja dühös szidalom mozdulata is csinált.
Porszem a lény. Reménye mégis viszi. Ő maga léha.
Már dönten se kíván. Magát a szélre bízza.
Az meg sívítva fut vele. Tán jobb is így hogy visszaszól.
S csak kecsegtet valamivel. Azt is csak néha.

Minden üzenetét a forgó légbe írja.

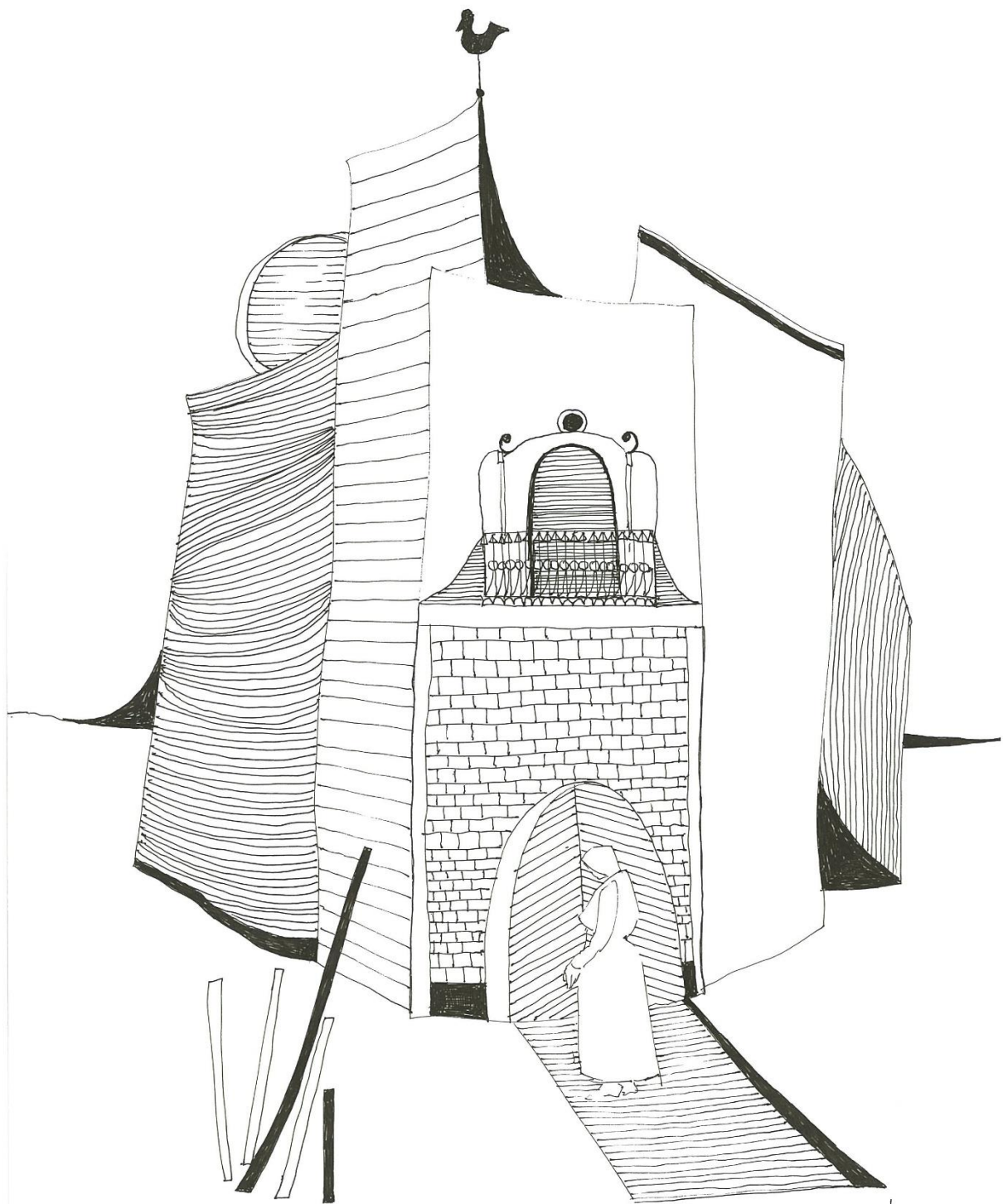
Már fut is sebesen. Könnyezve kóborol.

Porból lettünk. Por-auránk

porördögbe bújva tánccal ünnepel.

Porhalom lesz egykor a nyoszolyánk.

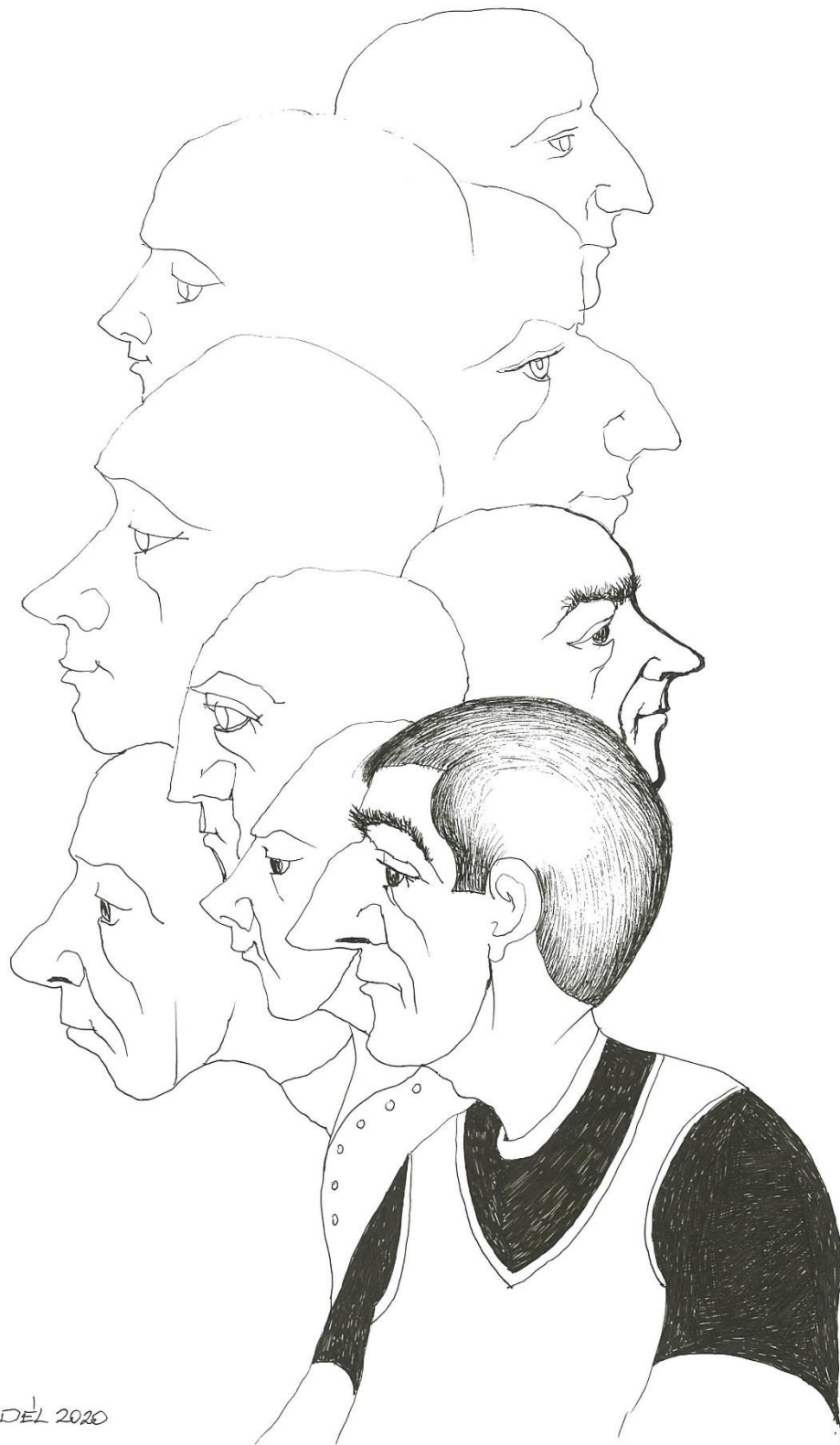
Por-lényünk senkit de senkit nem érdekel.



FRIDEL 2020

Szajna

Szaros a Szajna. Tetején úszik a darabosa.
Utána sereg kutya gumi ered díszelve.
Mindjárt pirkad. Utána jön a bűzös este.
A szervező elégedett pedig a népnek nem is haragosa.
Szaros a Szajna. Azt mondják úszni kéne benne
a világ legjobbjainak. Tessék kérem? Igazán?
S kinek kellene? Evickélve hullámok szennyes taraján
míg az egész rakomány elúszik a végtelenbe...
Gúnyt űz a világból akinek nincsen ma se jobb dolga
mint szemem köpni mind a keresztényeket
semmibe véve vallásodat és tisztos lényedet.
Gnómokkal szórakozik mintha ez olyan muris volna.
Mindez nézhetetlen a víz pedig kész rettenet.
Ennyi pénzért ezt tudják adni csupán?
Ha nem tetszik máris futhatsz a pénzed után.
Talán a víz talán az undor az ami eltemet.
Szaros a Szajna. Azt mondják jó az úgy is.
Mindez úszható. Vagy tán megúszható
annak aki trehány. Pedig ez nem is kacsausztató.
Lebeghet a hátán kaka trotyi húgy is.
Szaros a Szajna. Na és? mondaná Hornunk.
De mégse. Ezt ő se igenelné. Vagy mégis? Legyintene?
A szervező meg azt hiszi elég a szép zene
hogy élvezzük s ne fintorgassuk az orrunk.
Szaros a Szajna. Ki bánja? Akkor is jó muri
csak mert ők mondják. Jönnek a gnómok.
A várost hiába vigyázzák a drónok.
Az egész egy kudarc. Ám ők vígan ünnepelhetnek, ugyi?



FRIDEL 2020

Kamu-szerenád

Kamu-asszony kamu-egyezségeket köt.
Kamu-hívei kamuból lelkesen tapsolnak neki.
Kamuból hirdetik: a világ már csak ilyen.
Talán a kamu-lendület talán az árnyéka lök
a mélybe. Kamuból változik. Kamuból hirdeti.
Kamuból kajánul röhögnek mindenén.
Kamu-egyezség kamu-ígéret kamu a szó
amelyet adnak. Értéke is csak fabatka kamu.
Értéket ne várj mert kamu az áldozat
amelyet hoznak. Azt mondják dollárra is konvertálható
de közben pereg a fejedre a korszak valutája: a hamu.
Ehhez még csak kamuból se keresd méltó párodát!
Kamu az élet. Kamu a vígság. Kamu az élvezet.
Kamuból állnak szerződéseid.
Kamu a létigazság mely igazán léthazugság.
Kamu a lét az étel a méreg. Kamu ígéreted.
Tán még kamuból adja elő vergődéseit
a főbohóc. Szavai táncai hízelgései csupa gazság.
Kamuból udvarol. Kamuból koldul.
Hozzá nem kamuból dőlnek a milliók.
Csak az a kamu hogy mihamar visszafizeti.
Kamu a mozdulat ahogy sasszézik ahogy fordul.
Kamu mindene csak a bankszámlája nem. Azon tán trilliók
rejtőznek. Aki adta a nyomát is bottal ütheti.
Kamu a kamu. Kamu a végtelen a föld a táj.
Kamuznak boldogan oly sokan. Egyiket se szánd!

Majd ők kivágják magukat kamuból is. Az a kamu az igazi.
A sok megszegett szó is csak kamu. Egy kamu-szeráj
fogadja be őket. Rohannak egyre pokoliránt.
Csak hagyd rájuk kamuból! Nem kell semmit kiigazítani.
Kamu-szerenádok harsognak az éjben.
Csak semmi finomság! Kamuvá vált a hang.
Kamu hogy zeng. Kamu a csend az örök némaság.
Kamuból evickélnek a kamunak hazudott lét tengerében.
Rajtuk semmi se fog. Kamu-gitár peng kamu-harang
felzúg az éjben. Kamu a tisztaság. Örök a léhaság.



Bérsajtó

Bérsajtó bérzenét zöngicsél.
Ki ha nem ő? Ki tudja rá a választ?
Kamu nép kamu-szavakat regél.
A bérelt szél meg tüdőket májakat száraszt.
Bérsajtó bér-orgonán üzen.
Harsog a felbérelt koncert.
Dúrban vagy mollban? Fő hogy mennyeien
zengjen a hangszer. Az embert
borzasztja bér-hangzás bér-zenében.
Merre lesz kiútja? Tudhatod nem lesz.
Mettől-meddig lesz a bérelt futam?
S hogy véle majd mihez kezdesz
nem tudja senkisé. Pedig mímelik annyian.
Bérsajtó bér-civilekkel vígan karöltve
sasszézik grasszál. Zeng a bér-közélet.
Minden hangjuk bérelt igazsággal töltve.
Tőlük a bérelt valóság remekül éled.
Bér-világ bér-bosszút liheg.
Fenyeget miközben retteg és mindent uralna.
Bérelt jellemét rég elitta s hogy kitolna veled
ki bánja már? Vágyik ritka fémekre s magas hivatalra.
Bérsajtó bérelt életben hisz és zöngicsél.
Példát statuál. Nagy a bér-lárma.
Füledbe bér-igazságot döngicsél.
Hiszi: ő a bérelt népségek ura hetedhét határba'.
Bérsajtó kibérelt lelken adna túl
amikor mindenek tudják
ahogy kibérelték mindene süllyedt csöndbe fúl

szavait bértapsolók kacagják.

Mitől is lehetne koncertje igaz?

Körötte bérelt dallamok szállnak.

Bér-szomorúságra jöhet a bér-vigasz.

Őt is csak baleknek tartják bérelt jómadárnak.



FRIDEL 2020

Halálgyár

Nézzük a tévén a halált.
Rakéta robban
vagy csak egy drón talált.
Mind azt hiszi: ő tudja jobban.
Fülükbe sívít a szél
az a híres történelmi szél.
Nézzük a tévén a halált.
Már egyre rafináltabb
a halálosztók hada és módszere
övék a fegyverek minden neme
mely mindaddig halált ad
amíg rákerül a sor. Ennyi volt élete
mondják. Ez a sorsa a katonáknak.
Valóban ennyi?
Mindnek a halálba kell menni?
Csak mert...
csak mert ezt azok nézik kéjelegve
akiknek sorsa mérge is kamu
akik sose néznek a végtelenbe
és csak mert senki nem szadizta vissza őket
az örök pofátlanokat
a piti háborúcsinálókat
a végül mégis halálba menőket
Nézzük a tévén a halált.
és akik mindezt okozzák
ahogy egymást hülyére pofozzák
mert úgy vélik nekik ez ugyan meg nem árt
Nézzük őket de minek?

Akár keresztül is nézhetnénk rajtuk
mert nekik még az is túl nagy érdem
mert hogy minek is emlegetem
hitvány alantas lényüket
mikor érdemesebb a halálba menőket
kérdetni sorsuk felől?
Túl sokat néztük
és már túl sokat láttunk
kellene jó szó de hány is!
Ők meg vélik: túlragyognák az egek csillagát is
de nem néznek
nem látnak
túl
a szomszéd garadján is
Valahol valahol
már írják fogalmazzák a békét
emezek meg mérgesen dacolva
csak azért is másról beszélnek
szavaik széjjeleresztve a szélnek
lobognak porladnak egyre
és mi nézzük a tévét a sok halállal
hogy aztán majd egyszer
ők nézzenek minket
békésen nyugodva
rendes békében mindhalálig



FRIDEL 2020

Nem értik a magyart

A magyart...

senki nem érti

de rólunk mindenki nyilatkozik

nagy okosan

csak mert nagyokosok

és mert ők mindent jobban tudnak

vélik

még az életüket is másként élik

de amit bennünk nem értenek

az végül mindig szidalomná lesz

mások szájában meg átokká

vitriolos rágalommá

pedig ettől egyik se válik látnokká...

A magyart...

senki nem érti

de szakérti mégis

és hibáját be nem látná

tévedései sorát be nem vallaná

Egy patkányba több empátia szorult

mint ezekbe

csak odafent járnak a fellegekbe

vélik

de azért nagy földhözragadtan

harácsolják a pénzt szakadatlan

és haláluk óráján se értik

a magyart

csak viszik életük tollseprűjét

fel az egekbe

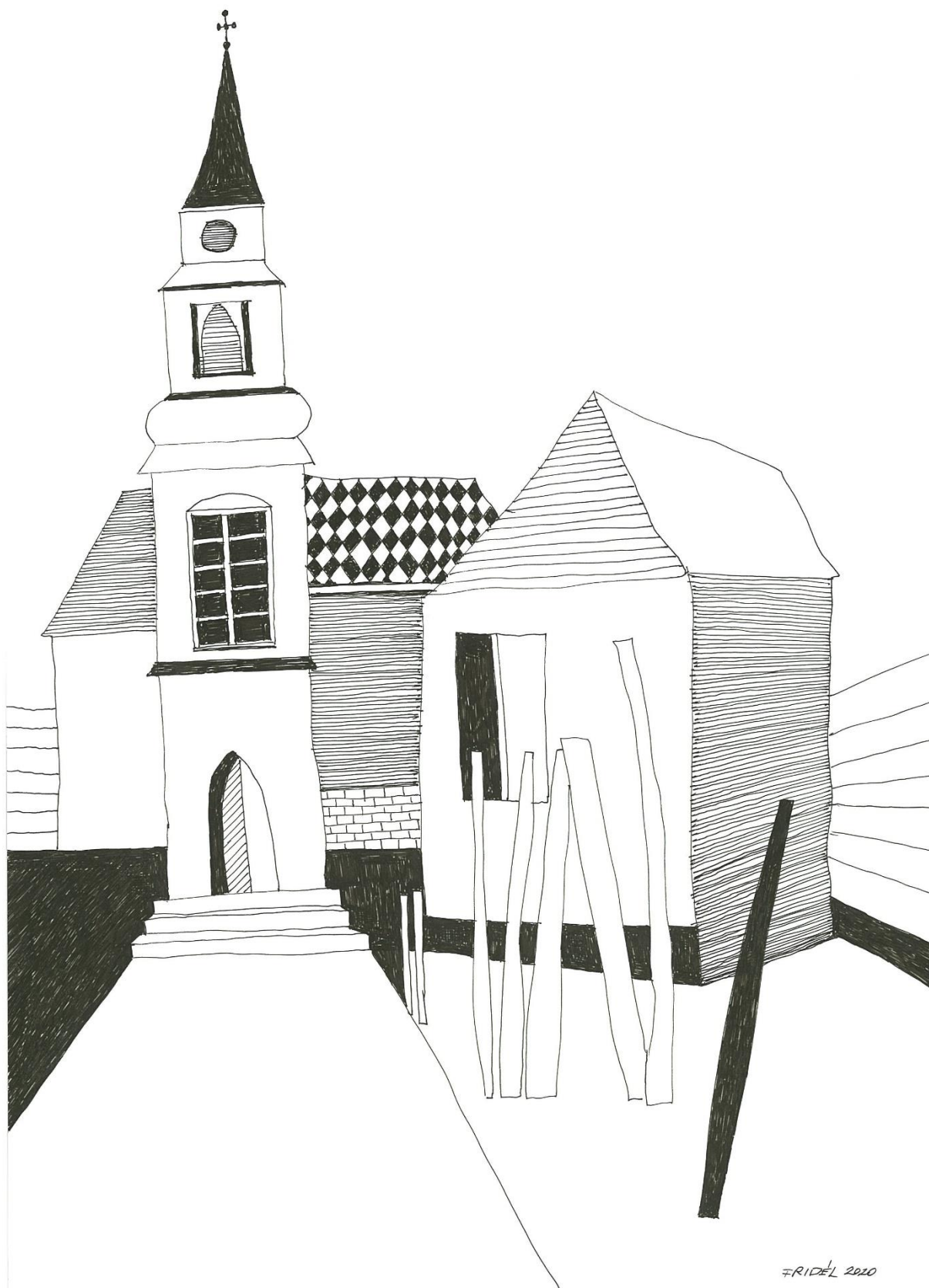
vagy ki tudja...

Vajon ki őrzi meg

vagy ki töri el

Bercsényi hegedűjét?...

Ne bántsod a magyart!



FRIDEL 2020

Látszat

Azt mondják minden más
mint aminek látszik
Melyikünk az a Tamás
aki ezt beveszi? Mindenki másra vágyik
mondják mint amije van
Operáltat kozmetikáztat
úgy látszik nagy boldogan
hogymutathassa: szent a látszat
S ha nem hiszed úgy eltángálnak
hogymutathassa: szent a látszat
füledbe falsul muzsikálnak
hiába hogy te másat szeretsz
nem ezt a mű-világot
amelyben nem számít ami igaz
sőt rádszólnak: ilyet ki látott?
s ha visszapofozol az is csekély vigasz
Bár férfi ez ordít róla
mégis nőnek kell őtet nevezni
neki mindig van potens szekértolója
és még titokban se szabad nevetni
Ilyen hát a szent látszat
amellyel ezmegaz táplálkozik
és nehogy másfélének lássad!
és erre ne biztasd hát a társad

mert ez a látszat aztán az igazi látszat!



A por románca

Minden ami porból van

porladásra van ítélve.

Minek is neki a különbéke

ha egyszer verekedhetnékje van?

Minden ami porból van

romlékony egyszeri és halandó

nem kell ahhoz giling-galang meg érces harangszó

mikor ő a pusztulást élvezi nagy boldogan?

Minden ami porból van

egyszer úgyis el lesz temetve

hiába volt szépnek s boldognak teremtvé

a por lehúzza hiába hívják szépre-jóra annyian

Minden ami porból van

földre porba szemétre vágyik

neki nem példa az az éteri másik

ha csak a mélybe vágyik oda rohan

Minden ami porból van

szél szárnyán szeret utazni

mert elindul valamit keresni

de aztán máshol másik porba rohan majd zuhan

Minden ami porból van

mégis valahogy embert formáz

teremtése története szép vagy romos ház

néki mégis más kell: csal-fény látszatok piszkos vagy portalan

Minden ami porból van

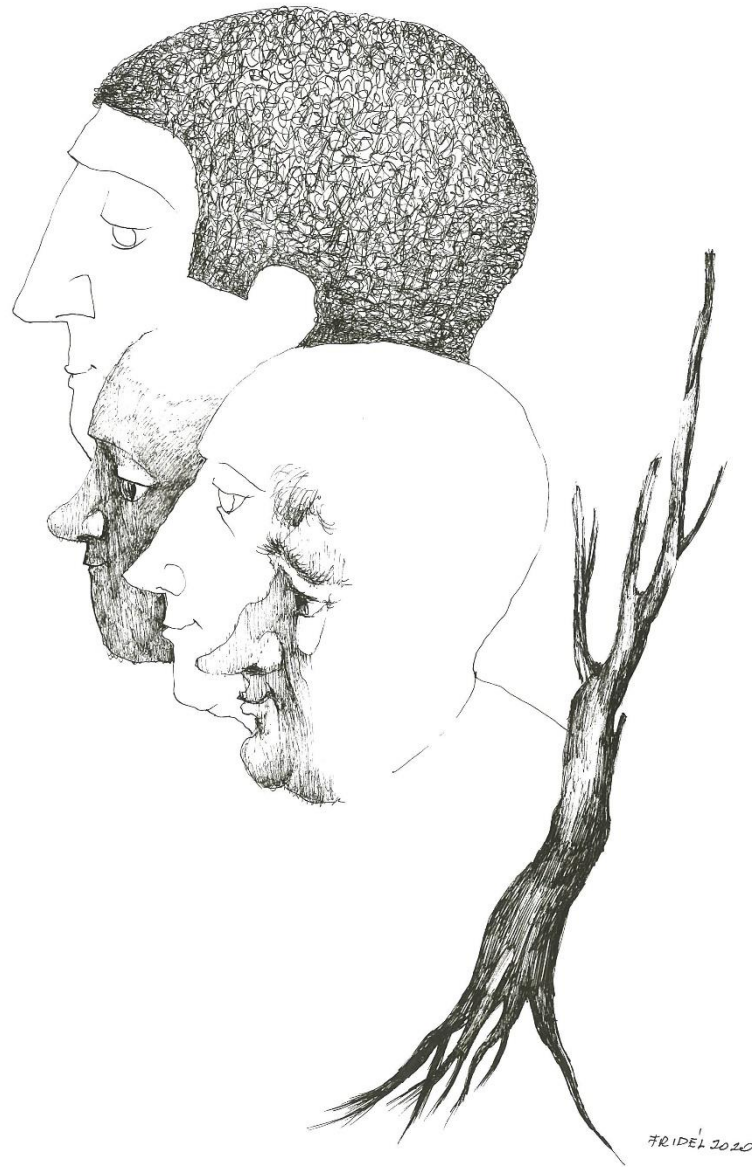
olyan mint te vagy magad

tagadhatod s akár a délibáb folyton előled szalad

hogyan mégis ott álljon hiánytalan

Minden ami porból van

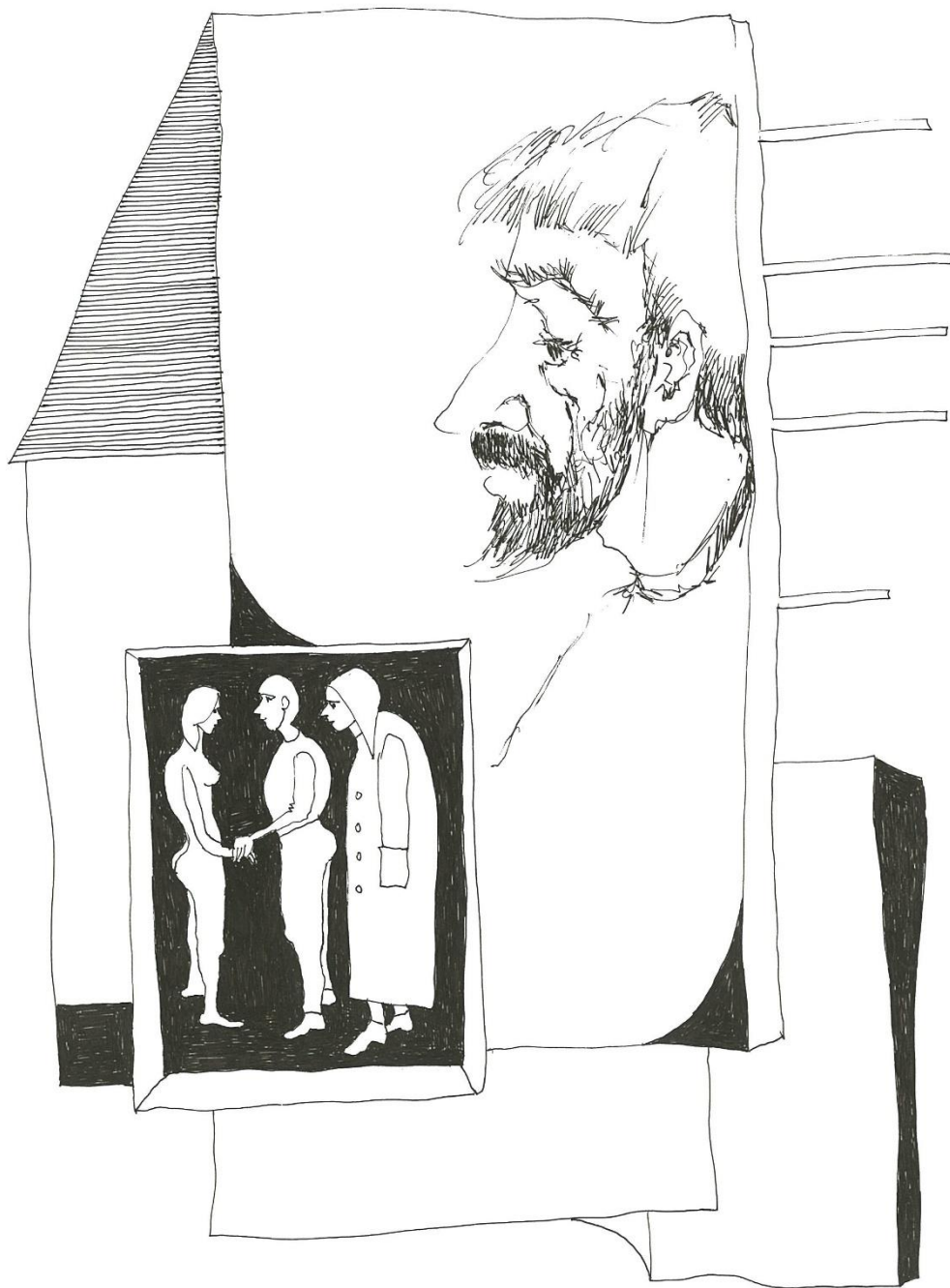
meg ami nincs akár te-magad boldog-boldogtalan



Kereszt a hegyen

Vitatják fújják egyre
miért nem szabad keresztet tenni
oda a hegyre
Megannyi érv
megannyi tiráda
csak azt nem mondják kit miért sért
A hegy neve Gellért
nevét egy szentről kapta
akinek térítéseiből a nép nem kért
akkor még
észre csak később vette
s mindez olyan régesrég
történt nem is hinnéd
a pogány ős ítelt
és a jó Gellértet a hegyről levetette
Ha nem is keresztthalált
de mártírságot szenvedett
hát ne sajnáld tőle azt a keresztet
hogyan hirdesse ma is mint akkor
egy nép általa felemeltetett
Dúlták hadak
földjét asszonyát és kincseit
emléke mégis méltó maradt

Hófehér kereszt hirdeti odafent a hegyen



FRIDEL 2020

Az otthonra nem leltek

Egy P-Mobil koncertre

Máig zengik daluk
az egykor kivetettek
az otthonra soha nem leltek
emlékük őrzik elhagyott városok faluk
Máig olyanok akár
a falkába verődött kutyák
a szabálytalanok örök furák
pedig sokan nem is élnek ma már
Kivetett kölykök
szabálytalanul születettek
a családból hazából szívtelenül kivetek
szemüket nem is látod már csak a felemelt öklök
suhintanak utánad te szívtelen szülő
ki létüket lelküket soha nem érezted át
csak élelmet adtál s némi ruhát
aztán már azt se mert úgy vélted eljárt az idő
Mentek is nem kellett sokszor küldeni
csoportba falkába verődtek
titokban mégis álmokat szóttek
valami szépről szülőtlen-szülőről s neki
annyi is elég volt úgy vélték sokan
mentek kullogtak a végleg kivetek
kik akkor se éltek csak lehettek
pedig ők is vágytak élni boldogan
még veled is te rossz anya
ki apró csillagokat szültél, tudtad-e?
s te lettél önmagad gyermeke

kire mégis ráragyog ezernyi ékes csillaga

abból a távoli jövőből



Kukkolók

Valaki mindig kukkol
panaszolták a madarak
amikor nyugodni szerettek volna
Nem kell ahhoz tanú ha a galamb burukkol
hogyan tetszik-e eldöntheted magad
bár sok jó lélek folyton csak barangolna
Mégis valaki mindig kukkol
elhagyni szokásukat nem akarják
csak jönnek és távcsöveznek
mintha ez volna a lényeg: jönnek a klubokból
s ha mégis önálló a műsor csak a fejük vakarják
Idétlenül tesznek-vesznek
valami szenzációért epedeznek
aztán lépnek tovább
Nincs helye önös érdekeknek
mondják bár maguk se hiszik csak mondják
Még a rigó is ellenük van pedig ő kozmopolita
bárhon is elvan ő barátja az embereknek
ő ama madár-főpap valami archimandrita
de ne faggasd van akik őt is káromolják
És valakik valahol mindig kukkolnak komám
jönnek hosszú tömött sorokban
a tudásszomj gyötri őket vagy mifene
és mi visszabámulunk úgyis elmennek azután
ne hidd hogy adósuk maradtam
tök az adu póker a blöff tudod-e hiszed-e?
Mindegy mert úgyis jönnek
Végtelen kíváncsian hosszú sorokban

és mi csak csicsergünk nekik
fennköltén ritmus-árban pedig
nem is éppen nyugodtan

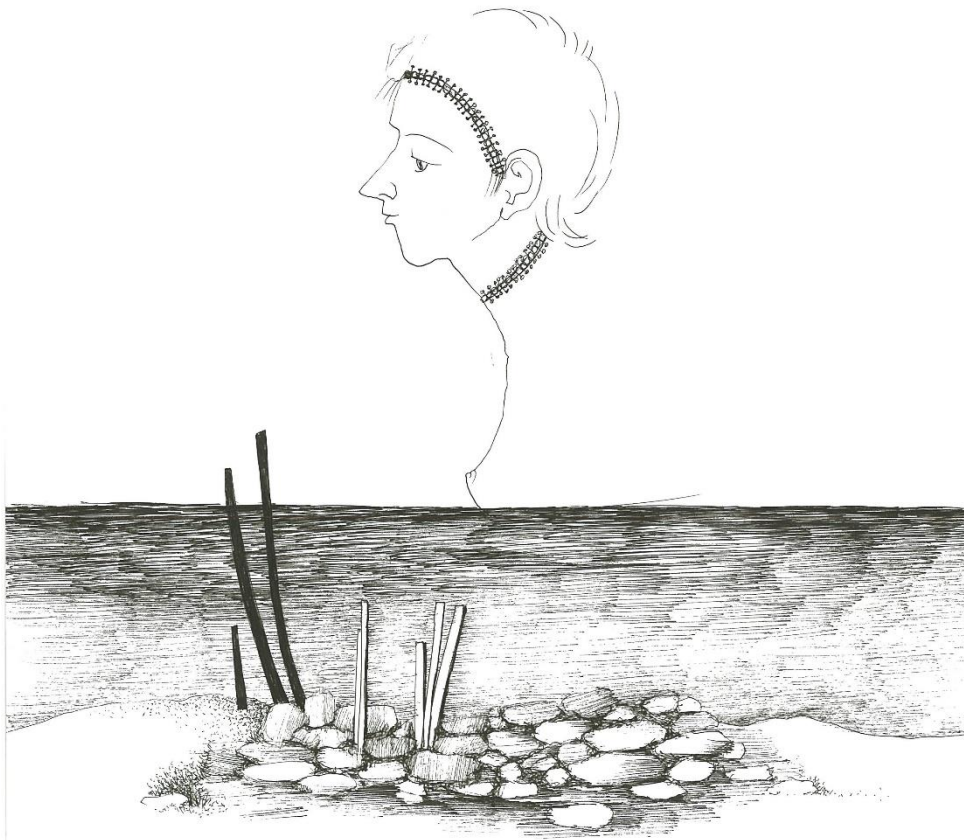


FRIDEL 2020

Mediterrán álom

Már megint bolyongtam
helyemet sehol nem lelve
kábultan és zavarodottan
mintha csak így kellene: menetelve
magunkat meg nem emberelve
és mégis önálló utakon
melyeknek végeláthatatlan végén
senkise vár csak a Fény s hited mely hatalom
hogyan szűnne senkitől sohase kérném
Bolyongtam végtelen vizeken
talpam alatt selymes hullámok játsztak
húsek de egyikük se idegen
valami béke hírnökei csendről dudorásztak
Szürke a víz máskor meg tintakék
smaragd-szépen is suhannak
a déltenger ezüstje is csodaszép
hívhatod emennek-amannak
Ő mégis egyazon. Gyönyörű hajnalok álmok
velük játszanak najádok driádok
tükrükben csillognak csillagmiriádok
s csak néha tör elő a mélyből egy-egy átok
Csillog a víztükör. Smaragd zöld a part.
Szerpentinek. Gyöngyszemnyi házak. Alig takart
valamit az az ó-szemérem mely elveszett
amint benépesült az Amalfi-part
és én csak siklom ámulok gyönyörködöm
magamban mégis csak mások helyett.
Toszkán tájak után jöhet Lazio

még álmomban is egy pompás vakáció.
Genova Colombusról álmodik
ki egykor elhagyta a híre mégis övé
utána pár évszázad tekint s fohászkodik
a hírnév rákúszott ébredő vizei köré.
Babérfák antik álom pompás zene
égbenyúló épületek barokksárga háttér
Termek mélyén pörgő nyelven hirdetett ige
évezredes szólam mely eónokon is átér.
Álmodtam siklottam röppentem általa.
Még visszatér a mediterrán álom.
Csak a visszfény a rossz íz talán ha bántana.
Szemem behunyva fényét bármikor újra megtalálom.



FRIDEL 2020

Vihar

üres csupornak alján
kong a lég
kongatja
zúgatja
zizegteti
valami
mégse mondja: ELÉG!
mégse lázad a semmi
amelynek viharnek kell lenni
vihar egy üres csuporban
nem látja
nem mondja
de ha látja is
nem mondja: jól van
kong és leng
az emóciótlan
emócióban
Dühös a szél
csak ordít bömböl
nem szépen mondja
nem mesél
pedig úgy képzeli
regét regél
ősi kobzosa a NIHILnek
aki csak tutul
harsonáz pikulál
csuprocška alján
körbe-körbe

mintha, ó, nagyon
le lenne törve
míg zúg és zizeg
ki látja?
ki érzi meg:
hogy amiről zöngicsél
tán nincs is már meg?
zenél a NIHIL
és annak semmis éneke
véli
diadalmasan szól
pedig csak
beleragadt egy légy
az sírja-zöngicséli
halotti énekét



FRIDEL 2020

Rettenetes

amíg én itten csak írok
ágyú bömböl
bomba robban
száll szerteszéjjel
a sok szilánk repesz
gyűlnek a katonasírok
a bankárok zsebe meg degesz
a közben mellékesen elrabolt
ihaj-csuhaj!
csatazajos
dollármillióktól
Amíg én még elmondhatom
ó, csendesen
a világ dolga
már megint hogy megyen
síró Krisztus nézi
édesanyja meg mögötte áll
és a költő csak írja írja
nem volt ezeknek elég
semmi pusztulás halál
mert mindig feltámad belőlük
a rombolásnak kéje
megint sötétbe borul a Golgota
és most senki ne kérje
Istent vagy ama másikat
hogy legyen már vége
hiszen végül úgyis eljön
az a véres BÉKE

midőn leszáll

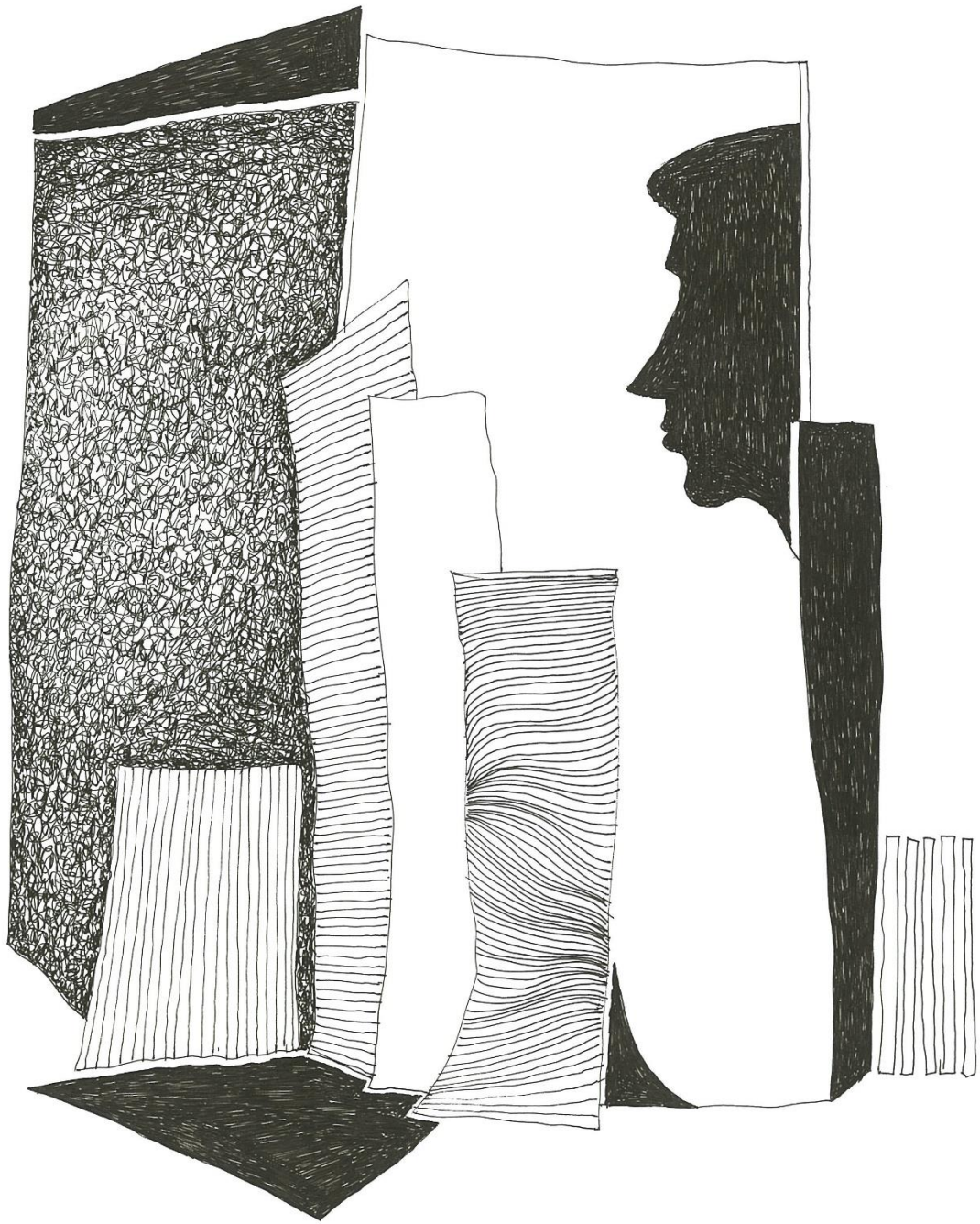
a rettenetek éje

akkor kihűl

talán bizony kihűl

belőlük egykor

a gyilkolásnak rémítő szenvedélye



FRIDEL 2020

Búcsú

Ó, szépen kérlek ne maradj!
menj csak
és mindig a saját utadon haladj!

Annyi szép út lehet
bármelyik tiéd
ha arra lépsz Isten mindig vigyázza léptedet

Vissza nem tartalak
másokat és téged
számomra múlt vagy éterré vált alak

Menj és száguldj csak a széllel
reám se nézz
meghagyom neked hogy viaskodj a szenvedéllyel

Ó, menj már csak fantomot ne játssz
szórd szét magad
s ha tetszik nagyokat kiálts!

Szétporlad minden ami él
mert ez az egyetlen út
melyből szétporlik elsorvad a szenvedély

Nekem s neked nincs közös semmi
vár ránk a feledés
melyben kopni kell porlani semmivé lenni
Oly régen mondom már: adieu!

fogadd csak el
ennyi talán csak érthető

Meg is bánhattam volna
amikor egyszer...
de az a történet nem rólam szólna

A bátor megy, kire se hallgat
az útja szép
legfeljebb titokban sóhajt: majdcsak...

Nos, lépj tovább
ne keresd hisz elvesztetted rég
azt az egyetlen csodát

két szívnek sosemvolt mámorát



FRIDEL 2020

Tizenöt év

Másfél évtizedre futotta még
amíg hűséges szíve megállt
és a legnagyobb magyar után vitte életét
a közös sír mélyére szállt
Másfél évtized annak minden perce sok
a háznak minden órája tiktakolja
hogyan megtették az alantasok a bugrisok...
és ezt már a közfeledés sem adja fel nem oldja
Másfél évtized miatta s nélküle
hogyan lehetne gyorsan lepergő?
hisz a két élet egygyéforrt nincs külön élete
bár az egyiknek életben maradni kell míg az ő perce eljő
Tizenöt év rémes fekete gyászban
minden zug közös titkot sugall
hiába ődöng egyedül örökös lázban
Crescence a maga fátyolos titkaival
Tizenöt év hétszáznyolcvan hét s talán
tizennyolcezer-kilencszáznyolcvannégy nap
te is számolod? s közben mennyi folt a hazán
száznyolcvan hó meg a rettentő magány
Tizenöt évig kellett még vinni vinni
a nemzet ékét s terheit hogy végül
ne kelljen teljesen tönkremenni
csak várni a napot melyen a két lélek egygyé szédül
Tizenöt hűséges év melyek során a régi társak
ismét jegyet válthattak immár nem földi értelemben
de éteri egygyé örök-valóvá váltak
ma is ott élnek egy csillag-végtelenben

amelyben semmivé lett az a négyszázötvenötezer-hatszáztizenhat
üres magányos boldogtalan óra



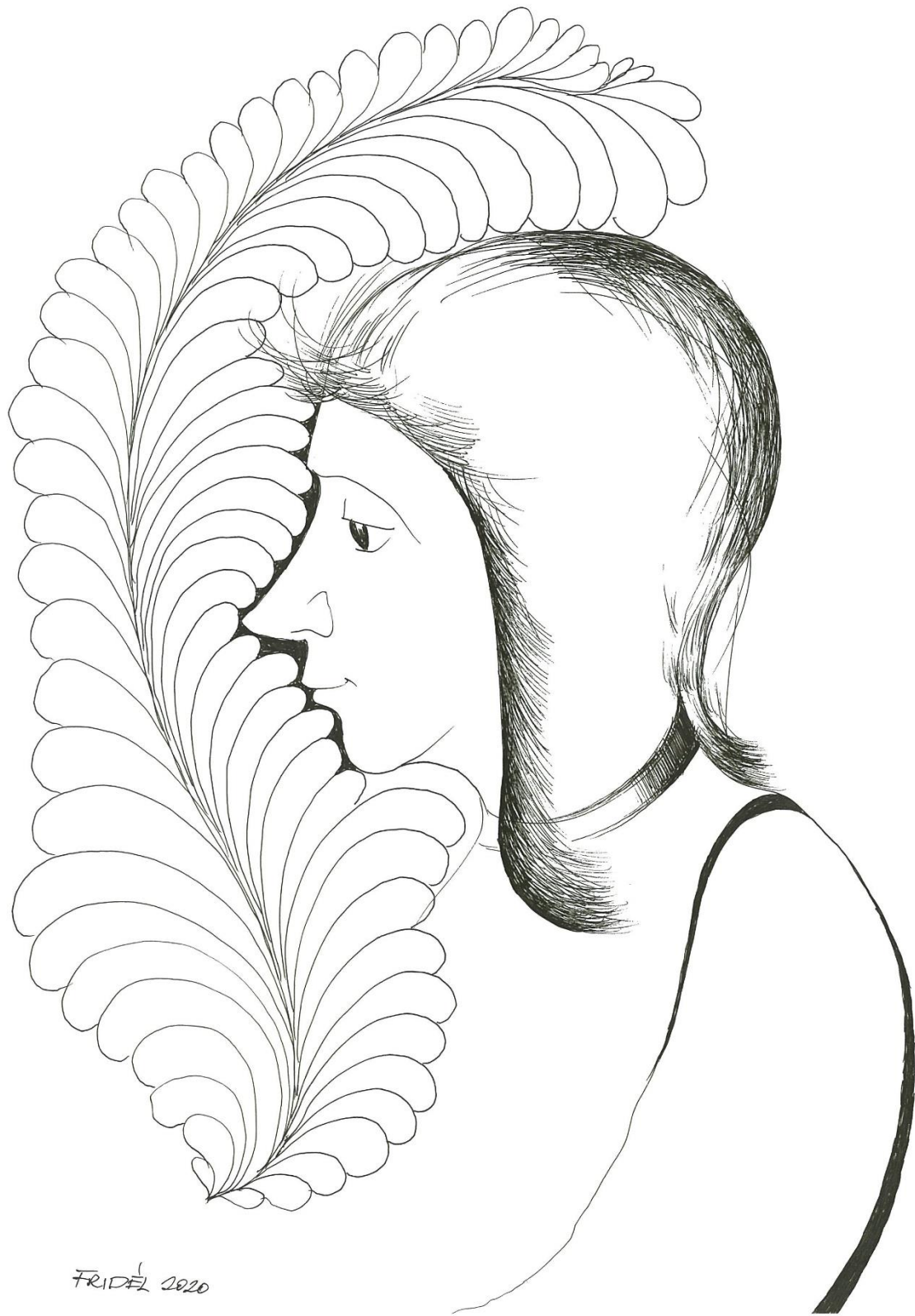
Prózát vagy verset?

Már prózát se érdemes írni nemhogy verset
gyűlnek a rövidítések
a füllentések
a lírát nem érti más csak az összeverték
Prózát se írj hisz rád sosem figyelnek
a kórosan pötyögtetők
a valahová mindig törtető
akik tán még a levegőbe is rövidítve lehelnek
Lejárt egy korszak
most minden változóban
de senki nem meri mondani: jól van
csak félnek hogy majd megjelennek a holtak
és akkor fontos lesz az is hogy voltak
de közben is
azalatt is
mialatt is
pötyögtetik hogy már jönnek az elkóboroltak
Prózát se nekik!
Ki meri még mondani hogy tényleg figyelnek?
Mit nekik a megöltek az összeverték?
Csoportos életük is csak mímelik
Ám ha felcsengenek a rég feledett rímek
s valódi zenével szólanak
meghátrálnak a trehányak a vadak
pötyögve hátrálnak mint akik kokót szí, meg
valami édesbús semmiséget úgy fogyaszt
mintha kellene az a negédes
hanghordozás ami neked egyszerűen rémes

Ő az a fonetikai krémes
amelynek minden rezdülése betű-haraszt
Ugyan, prózát vagy verset?!

Tudnak még közte különbséget tenni?
El kéne valami nagyon messzire menni
hol elfeled ki méltán elfeled

Aztán ha egyszer kiheverted őket
egy szép anzikszon köszöntöd az utánad érkezőket
az ujjaikkal vétkezőket



A Fény művészei

Kattintva vagy ecsettel könnyedén
minden megy nekik.
Életükkel hirdetik
hogy mégis érdemes szépen is... a földtekén
Rézkarctűvel finoman hasítva
a kemény rezet s ha nézed
általuk van az a gyönyörű ami éltet
s mindez életük könyvében van megírva
Blende meg a szem amely sose téved
hogy éppen akkor... éppen azt...
kapják le ami elképeszt láttával lenyűgözve maraszt
de hogy miért hogyan azt sose kérdezd
Titok van minden mozdulatukban
a másodperc töredéke is megörökíthető
s ha eltávoztak és örök nyughelyük a temető
amit láttak neked adták ott van képeken és albumokban
A Fényből jöttek és oda távoztak szinte észrevétlen
habár a visszaút az mindenkinek töredelmes
tetteik: mint aki abba a Nagy Fehér Fénybe szerelmes
úgy himbálózta az élet örökké mozgó tengerében
A fény pupillán blendén: valami résen érkezik
mégis ott lakik az Örök Művésznek hatalmas szívében
de ők nem érzik ha mást ez dühít hisz Valaki kíséretében
vélik magukat ki mindnyájunkról egy suhintással rendelkezik
A Fénynek éltek abban jártak szinte meg sem álltak
mert hajtotta küldetés vagy valami efféle
Nem könnyű az életnek ez a szenvedélye
melyben voltak s lehettek mind ebben jártak

S valóban gigantikus a Fénynek hatalma
az arra nem méltó úgy érzi halálra perzseli
ugyanaz az erő mely a művészt hajtja és élteti
s neki mégis csak abban van ereje és bizodalma
Lépdelsz és tekintgetsz jobbra-balra
tekinteted fúrod a látvány mélyébe mégis
csupán impresszió amely tiéd mi néki fétis
legfeljebb a költő fakadhat láttán tiszta dalra
Tiszta Fény! Milyen erő! Micsoda látvány!
S talán ha mesél róla se érted meg a lényegét
mert aki továbblépett nem érheted el a két kezét
pedig nyúl feléd a képeivel: tűnő szivárvány
A festő a fényt is lefesti ha lelkét érintve hull alá
Nem érted. Hiszen fehér az motyogod talán magadban
Ne is keresd a lényegét! Ott van az rejtve és kódoltan csillagokban
Talán elsuttogott Igék talán egy némuló nyelv az mely mondaná

Fény? Igen. Lehull reád belep és záporozva mégisincs.
Tiéd és másé ki bánja. Nem egyéb mint szétpazarolt kincs
VAN és NINCS játéka eltűnő
univerzum-por csillagidő egy lepkeszárnnyal rebbenő



FRIDEL 2020

Lenge

libbenő léptek
suhanó percek
tűnő múlt idő
fellebbent fátyol
távozik máshol
elillant súlytalan
könnyed a lépés
alig érzed a mérték
valahol távoli
megérint mégis
elvisz a szél is
magával hirtelen
ha akarom s érezhetem
lenge fuvallat
egy percnyi töredék hallat
magáról egy picit
aztán a szélnek
mások beszélnek
mert illan a
libben a
nem is tudom milyen
légnek legmélyiben
rejtőző villanó
sebesen tovaillanó
semmiségnek dala
a szivárványnak egy-színe
képzete árnya vagy csak híre
az az egységes fehér

amelyben minden de minden

egészen belefér

s aztán libbenő

feltűnő s eltűnő

éteri-súlytalan

szabad és bizonytalan

libbenő-lobbanó

lángokkal hamvadó

légies ködszerű

ám mégis nagyszerű

illanó-villanó

lidérces tünde-fény

tán az elbukónak

végső remény



Az őszi üzent

Az őszi már szüretel.
Megszáradt lomb avarja száll a szélben.
Felkapja még és röpteti
A szél meg csak kavar és énekel
Akár a tekintetek keresztüzében
Cikázó pillanat mely önnön múltát sürgeti
Az őszi már szüretel.
Most minden mozdulat játszi szép.
Követni szinte képtelen a szem.
Mert a fű és a ronggyá lett levél is ünnepel.
Elhallgatott a dalos fürge nép.
Távozó röptüket követni is alig merem.
Az őszi üzent és megdermedt a táj.
Hajnalban csíp a hűvös levegő.
A déli nap meg perzsel éget
Minden sugára szép de beléd marva fáj
Az érintése is. Dühös mint kirúgott szerető.
Világgá kiáltja hogy marja ez az érzet.
Az őszi üzent és valakinek menni kell.
Mese nincs csak ez a riogató
Előérzet mely a forró nyárban is
Úgy megriaszt pedig tudod
Hogy ez nem is taszít sőt hívogató
A mozdulat mellyel int aztán elmondanád is
Hogy mégis az az utolsó kör s ezt kifűlva futod
Üzent az őszi pedig forró nyár van
De a sejtés már pontosabb és mégis jó itt a nyárban.



Szajréka

Egy fürgé szarka elrepült
hogyan nézzen ebben a nyárban
hová lett az a csillogó ezüst-
színű tárgy mely tegnap rákacsintott csak úgy futtában
egy nem is túl mély pocsolyában
Csak szállt és körözött a szarka
de azt a dolgot most sehol nem látta
akár délre vagy nyugatra billegett a farka
nem volt az itatóban sem pedig remélte hátha...
aztán leült és belemeredt a pocsolyába
A fürgé szarka ment és repült tovább
vitte a szög meg a kíváncsisága
hátha idebb lesz vagy amott odább
és cserregett hátha valaki mégis látta
imitt-amott vagy szerte a nagyvilágba'
S mert jobb dolga aznap nem akadt
lopott hát magának valami másat
Szajréka lett ezért neve a kéklő ég alatt
s hogy visszaadjon bármit is sohase várjad
mert jól eldugta fészkebe vagy hová hogy te se lássad
Szajréka szajrézott amit csak tudott
vonzotta mind a fényes portéka
átrepült minden gondosan csukott
kapun fal fölött utána nem maradt még maradéka
sem annak a cuccnak sem csöppnyi vakaréka
Szajréka vígan cserregett reggel meg este
lopott szajrézott lenyúlt ami csak belefért
amíg egy kisszár gondosan ki nem leste

és utána csúzlizott s még jó hogy csak egy farktollat ért
a hetyke lövés után a folytatásból ő se kért
mert a lopott fénylő csavart
Szajréka ijedtében leejtette
a srác meg szerelt tovább mást ő sem akart
hisz a szarka a farka tollát már feledte
úgy szárnyalt tovább. A büntetést mindkettő elengedte.





Hiányérzet

Van akinek valahogy üres az ünnep
neki semmise pászol
ő mindent csak tagad cáfol és vádol
nem tűri hogy mások örüljenek ő tüzet sose szüntet
csak lövöldöz célba s céltalan
de mindig vakon trafálja
ki a bögyében van s ő egyre úgy találja
hogy minden rossz és vádjaival is boldogtalan
célozgat trafálgat esztelen
s hiába övé a vádak arzenálja
néki az is kevés s csak a bulvár-szennyet zabálja
reggelire vagy estebédre szüntelen
Számára az ünnep is egy merő hiány
diribdarabból áll a tökéletes rész is
sötétnek látja a hótiszta fényt is
lelkéből egy üvölt: tökéletes magány
az önszerelem úrja mely a mélybe ránt
harácsolhat bármennyit nincs benne élvezet
mert senkivel de senkivel nem osztja meg
csak süllyed és káromol halad pokoliránt
Így lesz a hiány egy életérzés
örülni nem tud csak kárörvendeni
szárnyalás helyett zuhanni majd örvényleni
a harag-örvénnel hogy élvezete legyen a sértés

önmagát marcangoló fura ön-sértés



Kereszt

Aki nem tudná még: a kereszt védelem
nemcsak kínzóeszköz ahogyan sokan hiszik
metszéspontjánál úgy hat mint sötétben az értelem

Támadják veszettül évezredek óta
bár azzal az erővel szétverhetnének minden útkereszteződést
hogyan ezzel is gyarapodjon az érdemük: statisztika meg balga kvóta

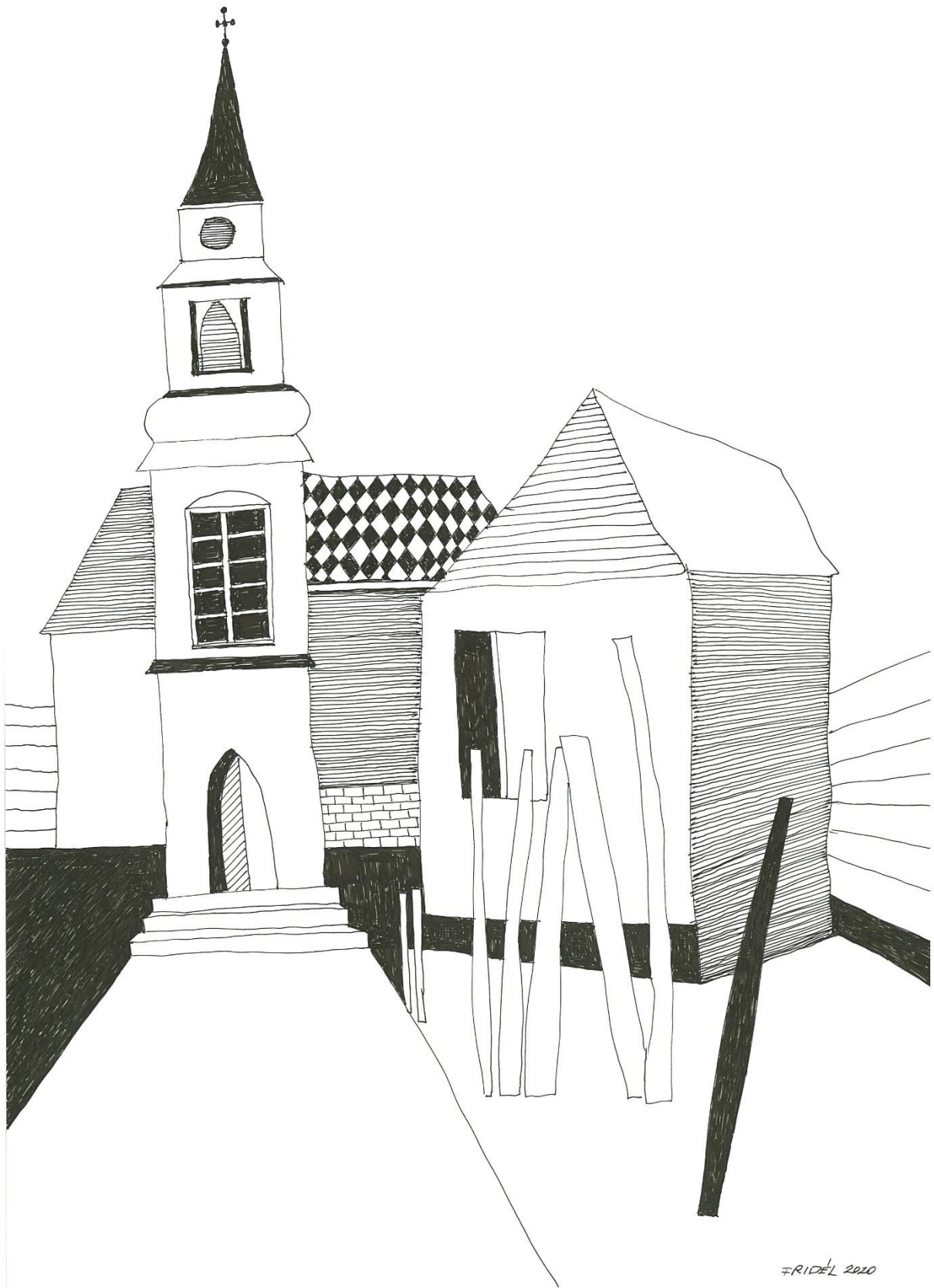
A kereszt: áldás segítség mit óvó-védő karok
nyújtanak még annak is aki hitetlen támadja egyre
a hegy fölött mégis őrködnek fényes szárnyú angyalok

Formája szinte mindegy: ankh vagy András-, egyéb
a titka valahol benne rejtve él hiszen
azért van hogy oltalmazza sokak házáét életét

Ne küzdj hát ellene! Magadra vallasz csupán vele
hogyan értelem híján tengődsz utadon vergődve jársz
s bár félsz mégis ki tőle riadtan féltene

A kereszt: a diadal mellével egykor kiállott
a barbár nép elé az Úr s hogy kegyelmet adni fukar és vad
népség csapott le rá Ő nem szólt vádat senkire nem kiáltott

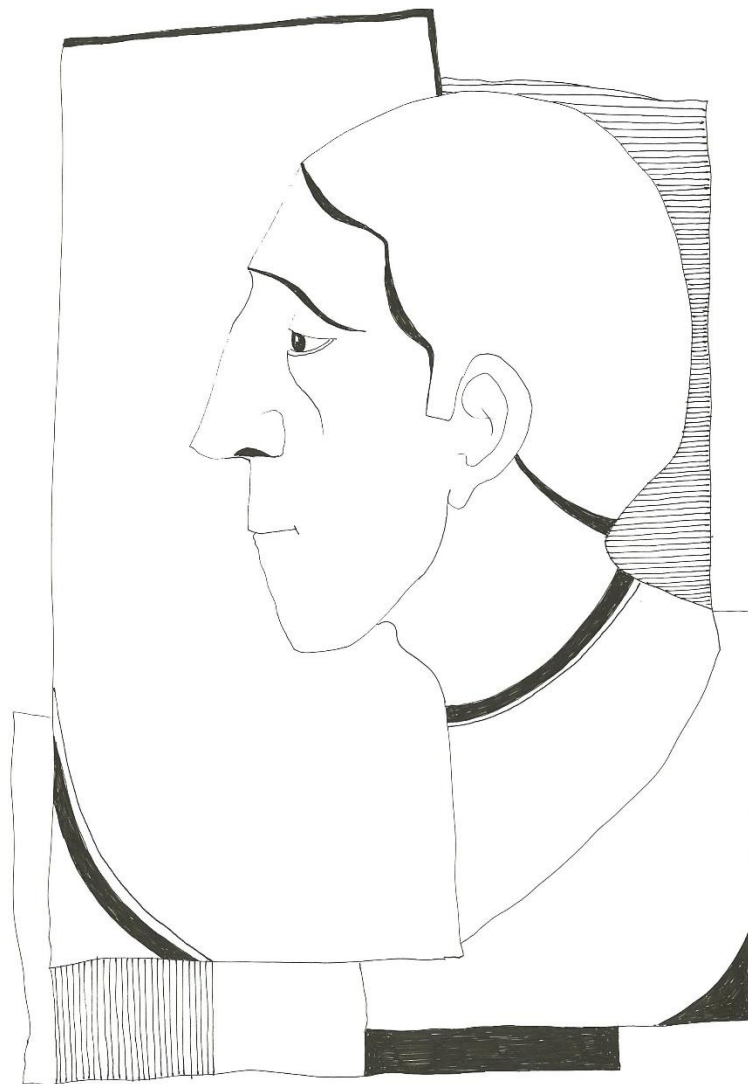
Féljen hát tőle aki akar és káromolja ha szebbet nem tud
feléje már közelít egy nagy Erő: leendő végzete
s bár meneküljön előle hiába rohanna senki nem fut



Tébláboló

Mert jobbat tenni nem tudott
az emberünk csak menekült és kívánczozott
ki is tudja hová csak úgy valamerre
hogya mások haragja ne érje és senki ne verje
ahogya azelőtt amikor még szerényen engedelmesen
megbújt a párja mellett megjátszott-szerelmesen
de úgy maradni nem akart elvégre ő nem egy Ady
az ő szemébe ne merje szépen vagy csúnyán mondani
hogya egy ripők gigerli művészi szinten parazita
mert neki most kényszeresen kell mószerolnia és buliznia
addig nem nyugszik míg kegyetlen bosszút mindenkin nem áll
mert ő ama igazságosztó pallos vagy döghalál
akinek muszáj folyton nagyokat odacsapnia
különben semmi nem elég hiába minden orgia
ő csak a saját útján robog és véli mennyire halad
s hogya neked te kicsinyke lény nem is lehet szavad
Minden műbalhé pótcselekvés neki úgy smakkolt ahogya
másokat meg taszít ő lelopna az égről is választott csillagod
vélte s ahogya csörtetett egyszer bukott jó nagyot
bár ő úgy hitte emelkedett s közben veszettül káromkodott
Senki nem szólt rá még az anyukája se: hahó, Öcsi!
amit művelsz az már a legfelső plafont is átüti
Mért is szóltak volna rá? tapsolt sokat a publikum
de már abban se hitt hogya ez a földi Purgatórium
csak ment és kaszált legfőképp a szégyen-mezőn
ahol valóban jócskán haladt áttörtetve minden le- és felmenőn
Látjátok épp ez kell odakint ez a negatív karrier
még olyan is akad aki ráfogja: ez tuti világsiker

Te csak szánd meg szegényt úgy vergődik nyomorult lelke
mint aki a hazavezető utat soha semerre meg nem lelte
de most csak hagyd rá úgyis eljön hamar a goromba ébredés
majd lapátra teszik s azon nem segít már semmi cirkusz sem tettetés



FRIDEL 2020

Szavak fogytán

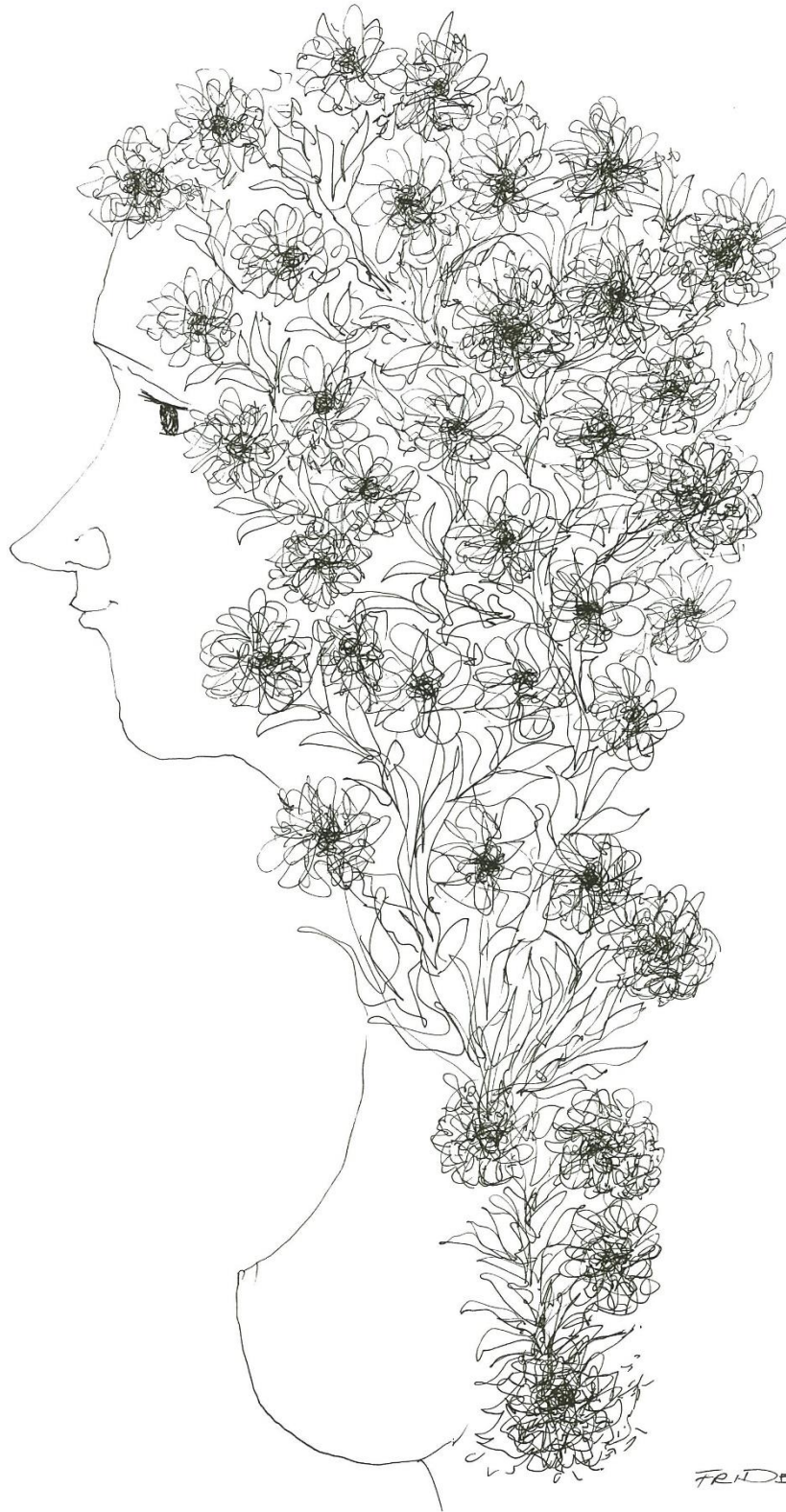
Nincs annyi szó mely elrebegni képes
azt a keveset amely bennünk rezonál
mert üres kor ez nem gejl még csak nem is édes
fölötte kasza pallos bombák meg rettegett halál
Nincs arra szó hogy a testvérek egymást hogyan ölik
csak döbbent ébrenlét van kénytelen figyelem
még a percek is egymást szorítják sőt döngölik
nincsenek jó imák immáron haldoklik az értelem
Nincs már szavunk mert ahány volt mind elmondtuk, tudod?
Még nézni is rossz hogy süllyed ezredéveket vissza
egész fajunk s mi néma döbbenettel mondanánk: ez jutott?
Nincs irgalom csak a harc vérüket az anyaföld falja issza
Nincs semmi szép ebben bánatában még a föld is kiég
ők mégse kímélik csak perzselik dúlják nagy dühödten
mert bármennyit gyilkolt a megrendelőjének még ez sem elég
ő sehol nem nyugodhat vízben levegőben sem csillagkörökben
Meghódítának új földet bolygókat csillagokat
továbbadnák ezt a fertőt amelynek heve az égre csap
mégse látja meg társait csak öldököl kiirtaná mindazokat
akiket társakul kapott ám most nincs testvér csak ütleg és rongy hadak
Legyen már vége, sóhajtja a megkínzott nép de mindhiába
csak ölnek és üvöltenek akár vademberkorukba'
belőlük fröccsen égre ez a pokoli tűz az eszme-láva
s hogy tán az eget is vennék majd piszokul birtokukba

ha az ég le nem csapna és akkor mindnek bealkonyulna



Himnusz az értelemhez

Ó, kedves jó szavak színes gyöngyei a Szépnek!
Hogyan lehetne újra gyűjteni valahány van?
Nem kellene tobzódni ebben a dohszagú mában
csak hallgatni hogyan zeng ég felé a tiszta ének
Ó, kedves értelem! Ragyogj le most hát mindazokra
akik még értenek és fényes igényük hogy te lásd meg
azt a maroknyi szikrát amely esőként hull s te szánd meg
a vergődő hadat s vezesd tekintetük a sziporka-csillagokra
Ó, kedves értelem! itt te tehetsz csupán csodát
itt annyi a búsulás s mintha ezernyi tombolásban
élnék ki magukat a vérengző csúfságos gyilkolásban
te mutass tükröt: ragyogtasd lelküknek fényes sugarát!
Ó, kedves értelem! nélküled hová lehet a sok balga céda
csak anyagot érző száz pimasz kik rendületlen
legyűzni vágynak másokat s nem látják a fellegekben
közelgő intelmet hogy pusztulni fog mind a léha
Ó, mennyi ékes szó van nálad s ma még a tarsolyomban
hogy megmutassuk milyen az értelmes élet
hát vond magadhoz éltesd és segítsd meg néped
fürdesd meg őket lélekben jószágban száz szép gondolatban!
Ó, kedves értelem, te mindnyájunk kedves jó szülője!
vezesd a tudóst és a még csak ébredező tudatlant
tedd hogy ne süllyedjenek tovább a lenge pillanatban
ébreszd fel mind s légy hírnöke tanítómestere teremtményeidé!



FRIDEL 2020

Délután

Bár tombol kint meleg
mint apró gyöngyök ránk pereg
valami édes régi érzés
nem kell a sóhaj minek a visszanézés
mikor itt van az égi szépség maga
életünk folytatása féltett csillaga
Bent játék van és kacaj szüntelen
hogy ránk települ ez a szárny benne a végtelen
kitágult tér hogy messzi útra visz
a lépés meg a maradás illatuk lenge friss
Bent is melegszik most a tér de mit tegyünk?
fontos hogy megvagyunk és még szerethetünk
mert adott még a tér-idő hol lenni érdemes
tőle az apróság is felemel s különleges
Nincs messze már az út a végtelen felé
hol életünk regényét visszük Istenünk elé
de most még itt az üde nyári pillanat
s csak ez a fontos emléke nem száll el velünk marad



FRIDEL 2020

Róka – üvegben

Míg iszkolt fején egy befőttesüveg
szegény ravasz megjárta s nem tudta hogyan
meneküljön hát próbált valamit
ami eddig bevált s nem hitte az ember menti meg
csak az eredményt fogadta el aztán boldogan
hogymeg vizsgálódhassa családjának becses tagjait
Szegényke guborított valahol s valami csábos
ínyencfalat akadt de épp egy üvegnek alján
hát ellenállni nem tudott és ment utána egyre
míg be nem szorult és ez már komédiával határos
hogymeg egy eszes állat akadjon fenn egy piti dolgon elakadván
és akkor már hiába futott volna vissza biztos lakába a hegyre
Rohantában az állatvédők is üldözőbe vették
ám minden hiába a rókán úrrá lett a pánik
hurokra akadni nem akart hát csak a kiutat kereste
míg végül elkapták s úgymond lefegyverezték
s ő nem hitte el az ember vele is rendesen bánik
harapott volna de a rést az üvegen hiába leste
Aztán meglelt – így az ember kinek módszere
ugyan humánus de nem így a róka mely a likra vágyott
hogymeg ráharapjon az őt védő kezekre s meg is harapja
ha a biztos kezek jól meg nem tartják s húzzák jófele
az egyik hátra a másik előre s az üveg végül elfogyott
hitte a róka de hagyták fusson amerre a szusz még belőle tartja
Akár hiszed vagy ha nem a lelked rajta
én el se mondtam volna ha igaz a kis mese nem volna
a tévén láttam – híradós anyag – esti mesék helyett
a kaján néző csak bámulja s aztán kikacagja

s talán gondolatban még el nem barangolna
valami szebb élet felé hol ennyi vígság ma is igaz lehet
Ennyi a rókamese mára nincsen jobb-szebb gondolat
melyet megosztanék ebben a zűrzavaros időben
az élet produkálhat mást is förtelmeset vagy érdekeset
hogy csak a pillanat őrizze meg sokkolva másokat
és egy szempillantás vigyázza még elmenőben
a rókát vagy mást hogy álmodhass aztán jókat-szépeket

A róka elfutott. Mit futott! Vágtázott szabadságát visszanyerve
a városból a prérre mely aztán éji homályába visszanyelte
mert nem szép guberálni tudhatnád te is te csuda-verte



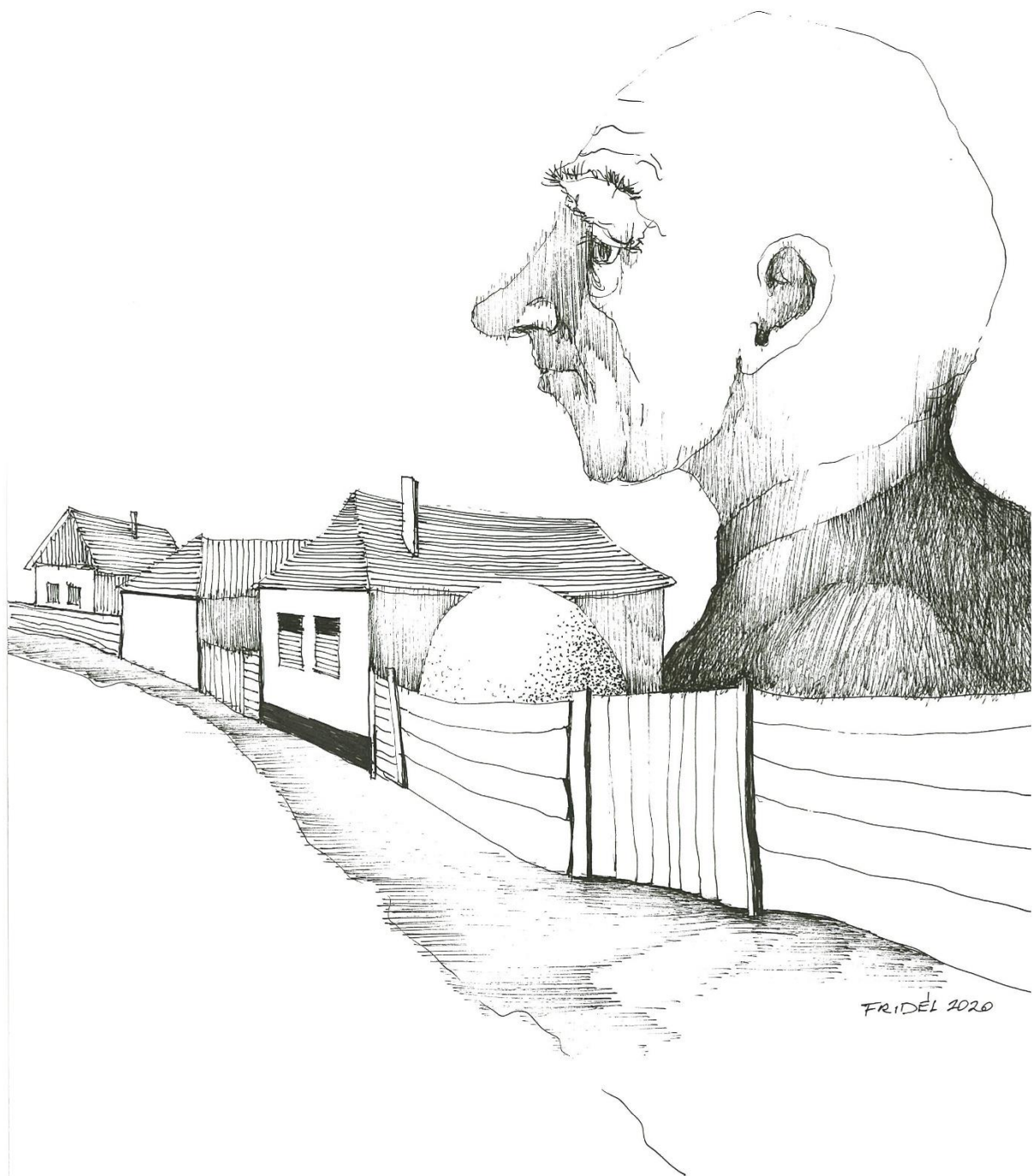
FRIDEL 2020

Szigetek

A balga ember szigetekre vágyik
míg a szigetlakó magát elszigeteltnek érzi
Nem tudni miért érdekesebb mindig az a másik
Az okát az ember nem sejti sőt nem is kérdi
Szigetét elhagyni nem is olyan egyszerű
sőt régen inkább csak lehetetlen
míg a másik a saját falujáról gondolja hogy vinné már a nyű
és ő is sejti hogy ez szimplán csak kivihetetlen
A születés rendje szerint legjobb amit Isten
rendelt lakóhelyül mégis jön az a vágy s elérhetetlen
egy életen át kínozza az örök vágyakozót hogy nyugta nincsen
ezért jár nagy mélán egyre csak a fellegekben
Szigetek... látogatni oly furcsa édes érzés
s ha átéled te is megtudod milyen a zártságnak terhe
szabadság helyett hogy nem lesz visszatérés
csak sziget-magány s a zárt helyeknek kétes szerelme
Átéled Ovidius s Tomi kegyetlen végzetét
A lábad tengerbe lógathatod s téged is nyomaszt
ami a száműzött költőt s tán sejtéd életét
milyen magányban végezte nem nyert soha vigaszt
S aztán a nagyváros magánya ez a szimplán tébolyító
kavargás üvöltözés zajok porok meg füstök tömkelege
hol nincsenek szép séták sem kedves andalító
igézetek csak törtetés meg vágatás melynek nincsen üzenete
Szigetre vágyik a megtört tömeg-ember de vágya léha
mert csak pillanatokra vágyja a kedves változást
Nem érti: nem élhet ott csak úgy csak olykor néha
hogy aztán újra várja a csörtető találkozást

Sziget az élet mégis. Határa hatalmas víztömeg
Körötte ott evickél az életnek annyi hajótöröttje
ki egymást együvé zárva bebörtönözve se érti meg
mert ő a mindig-máshol-lenni érzés szegény szülöttje
Nosztalgiák. Szigetek. Zátonyra futott régi bárkák
mutatják hibája honnét ered ő mégse bánja
a tévedéseit mindig csak ők csak azok látják
akikre nem is tartozik és akik mondják még csak egyik se barátja
Szigetre vágyik mégis. A szigetlakó meg épp oda vágyik
ahol nincsenek szép formás szigetek és tán már üde ligetek
se élnek csak betondzsungel amely távolról vonzónak látszik
és szólal egy hang: értékeld azt ami még a tietek

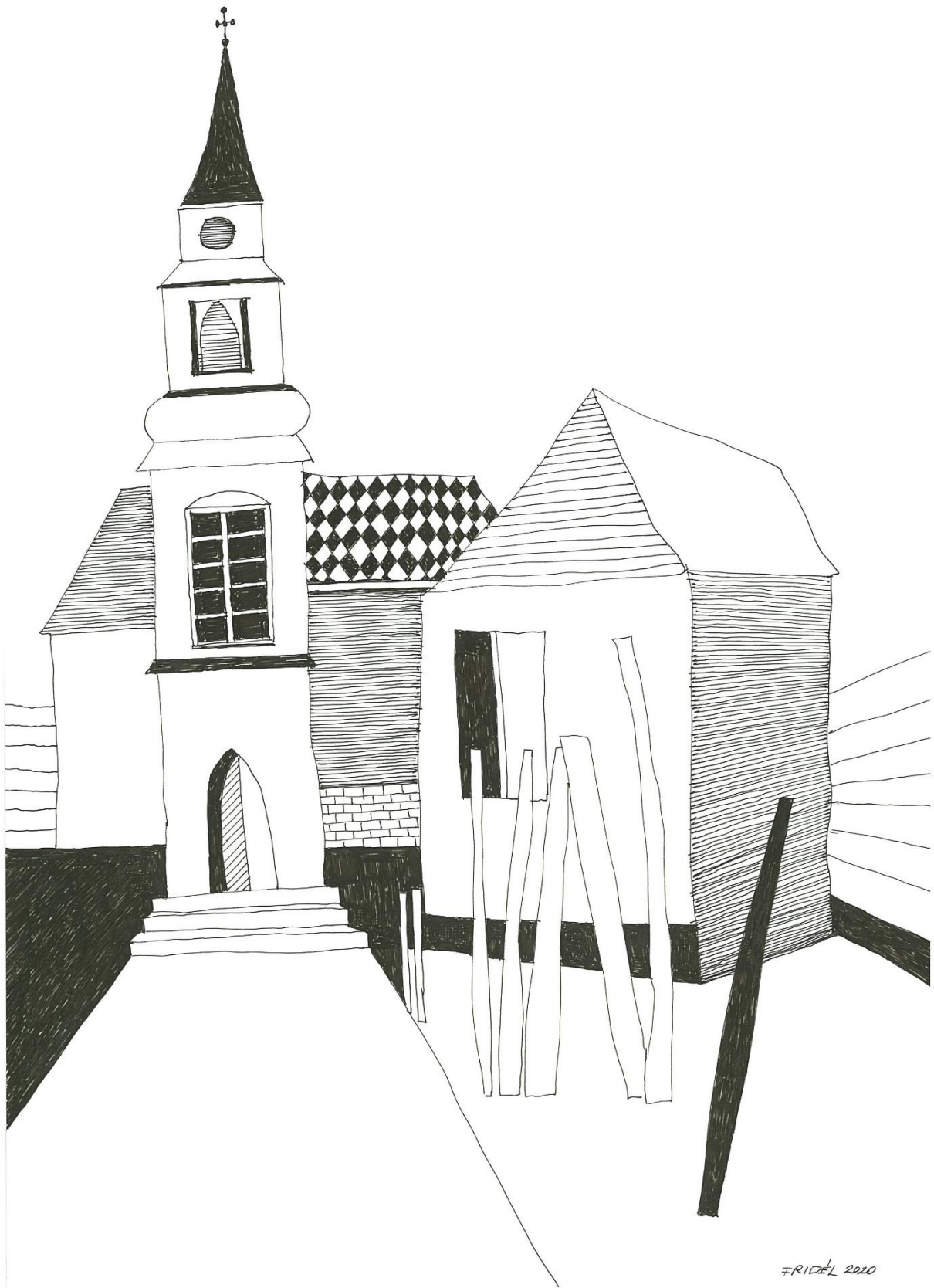
mert jöhet olyan változás hogy beléborsózol, komám
hogy végül onnan vágyódhatsz vissza régi szigeteid után



Harangok

Fémek és rémek ötvözik és hagyják
hogyminden úgy legyen ahogyan lenni kell
s aztán szépségét zengését hiába tagadják
megkondul végre megtölti az űrt zengzeteivel
Tervezik készítik csiszolják annyian
a csapatmunka rajta igazán látszik
mert nemcsak alaposan hanem csuda boldogan
kalapálták és formázták hogymás legyen mint az a másik
Agyag és melasz meg sunnyogó gázok
tüsténkednek hogymboldog világra jötte
egyszeri legyen akár az emberé akinek kell az az érzés: nem a mások
terve szerint legyen és maradjon a mának szülötte
Mikor megszólal fellegek menekülnek
úgy sunnyognak el akár egykor körötte azok a gázok
Hangjára oszlik a bánat szívesen köréje települnek
a jó öregek kiket áhítat vezet nem durva ukázok
Esteli harangszó nyugtatja egyre a fáradt lelkeket
Mind nyugodni tér saját otthonába vágyik
Szavára nyájakat csordákat kondákat hazaterelnek
és más hely nem kell nekik csak az ami máris előttük látszik
Harangszóval búcsúzik a szülőfalu a katonáktól
kik hosszú sorokban bátran indulnak s menetelnek
még az út is illatban fürdik az utánuk hintett virágtól
de nem a holnap zenéje szól csak amit együtt zengenek a lelkek
Harangok mélabús sora lehetne kérni? várni?
S hogymit is? hogymegyszer majd visszafelé húzza
a haza és a vágy hogmtán még együtt lehet vacsorázni
és véget érhet a megtört hadfiak rögzös útja

S aztán csak bim-bam! bim-bam! hallgatni egyre végtelen
hogy húzzák a harangokat bátran hogy zúgjon a lenn s a fenn



Dzsungelharc

Úgy élem egyre az életem
mint ódon ház elhagyatva
fenn a magas hegyen.
Köröttem dzsungel
benne vad dzsungelharcosok
tépettek kajlák loboncosok.
Engem talán még megvédenek
hű fáim kezem-ültette lények
dúsak zöldek szép szerelmesek.
Nincs irgalom. A lét pereg
mint magukra engedett hajló tiszta könyvlapok
Van egy vigasz: közöttük megbújva
én is ott vagyok
jelet hagyok.
A harcok dúlnak. Tüzes szörnyetegek
okádják lényegük:
szikrákat lángokat pokol-tüzet.
Úgy vélik: most mindenki mindenért megfizet.
Dzsungelharc köröttünk az élet
bár lehet hogy csak betondzsungelek
övezik a megbúvó megrettent életeket.
Akik most annyira bevadultak
életük lényege a szűrés ütés
végül mind az árokpartra hulltak
nem menti őket semmi reklám semmi tettetés.
Dzsungelem véd mégis: kedves fáim.
Minden teremtetett ősi lény s a maradék haza.
Aki hisz megmarad. Ott hullik sorra a másik

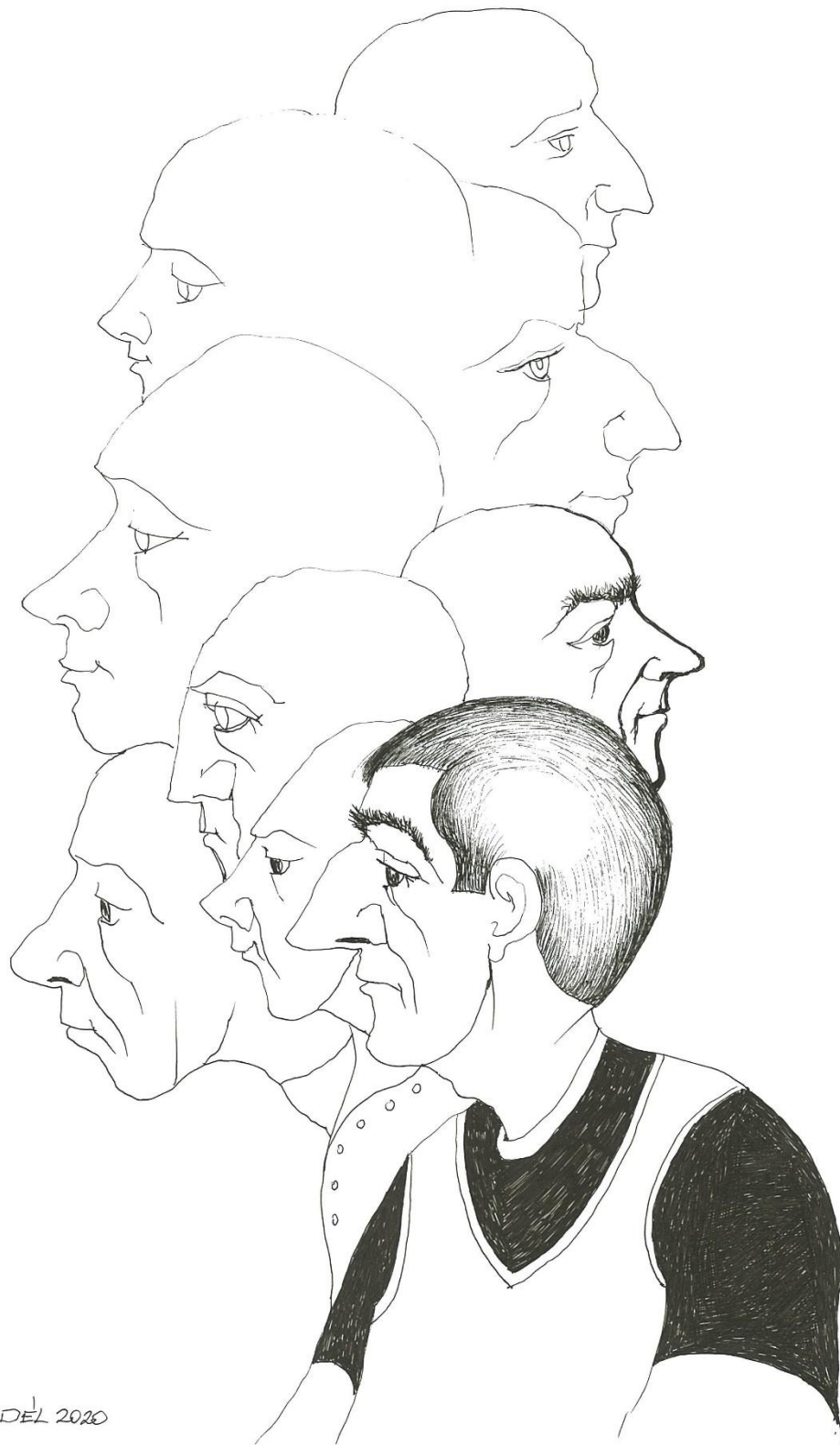
gőgjétől rongyos had: lelki toprongyok halmaza.

Még elestében is vívna tovább a harcot

mit fel nem adna mert szavát visszavonni rest.

Vérük festi az utcát és a tájat.

Aztán csend lesz. Nyomukat soha sehol ne keresd!



FRIDEL 2020

A kicsi szarvasborjú

A kicsi szarvasborjú lépked.

Most nem ő böködi édesanyja oldalát

az anyja szeretgeti fényes orral körül.

Köröztük félszáraz rét. Virágai közt a lélek örül

bár a kicsinyke lény közüle szinte ki se lát

gyermeki lénye lassan öntudatra ébred.

Lépkednek lassan. Most senki nem szökell.

Van mit legelni dúsan árad a szépség és a fény.

Tej is lesz bőven bár most nem ezt szimatolja

a borjú csak egyre az illatos füveket hova valami vonja

s csak árad egyre árad a jóság akár ez a költemény.

Elteltek bőven a természetnek édes kincseivel.

Lépkednek komótosan és valahogy ott maradnak

azon a réten és annak illatos szépséges füvein

hol a lélek is csak kósza lendülettel kóborolna

velük együtt az illatos fűre mámorosan lehajolna

s nem révedne messzeségbe riadva annak tüzein

melyek csak forró lángokkal égnek s az égre csapnak.

Tehén és borjú: kecses szép fiatal mind a kettő.

Legelnek és mégis csak hétköznapi

élmény a szem látványukat mégis úgy beissza

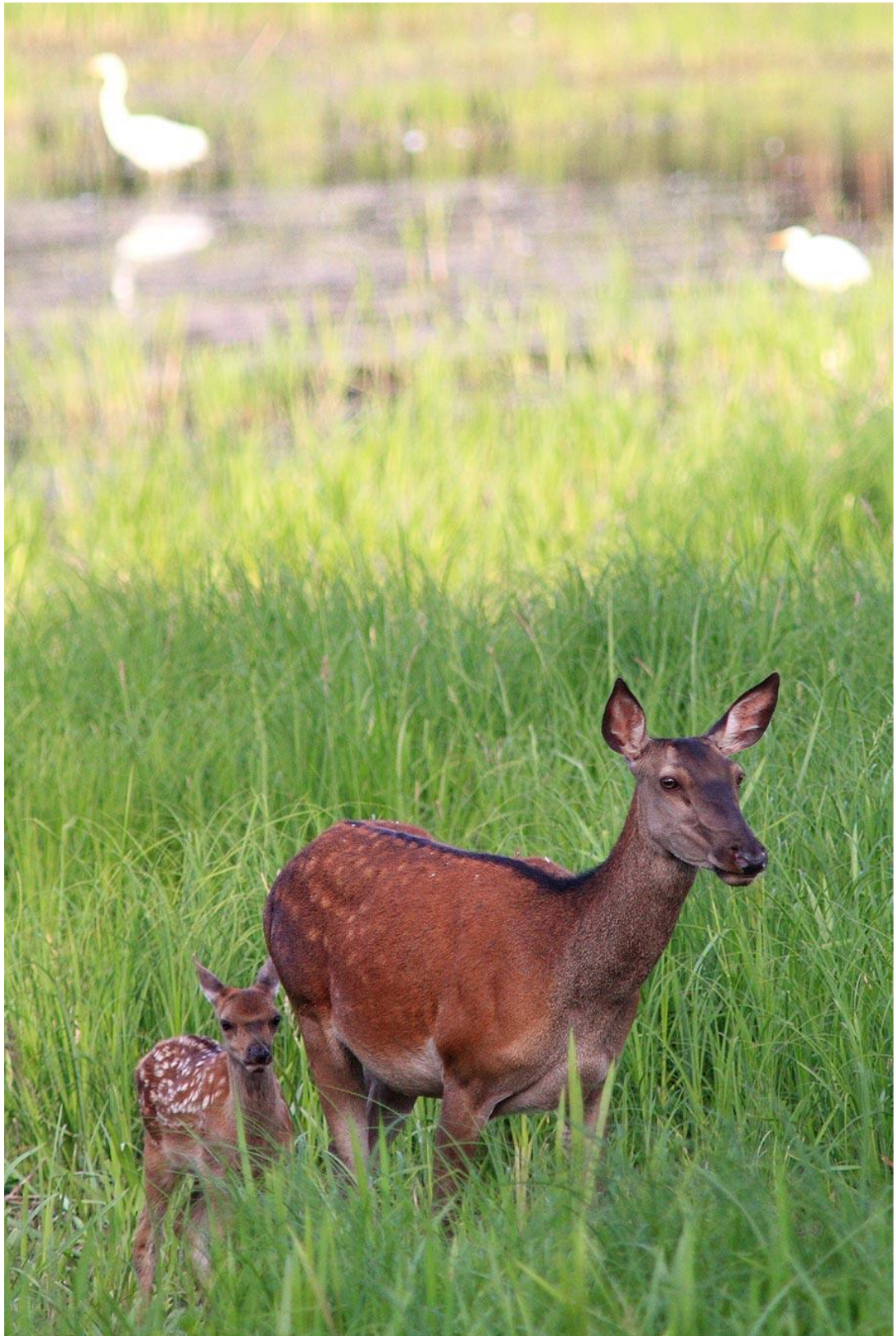
hogy bármikor kérheti s idézheti újra vissza.

A látványt semmi nem törli meg nem szünteti

mert emlékké lett máris a látvány. Viszi a hév meg a szellő.

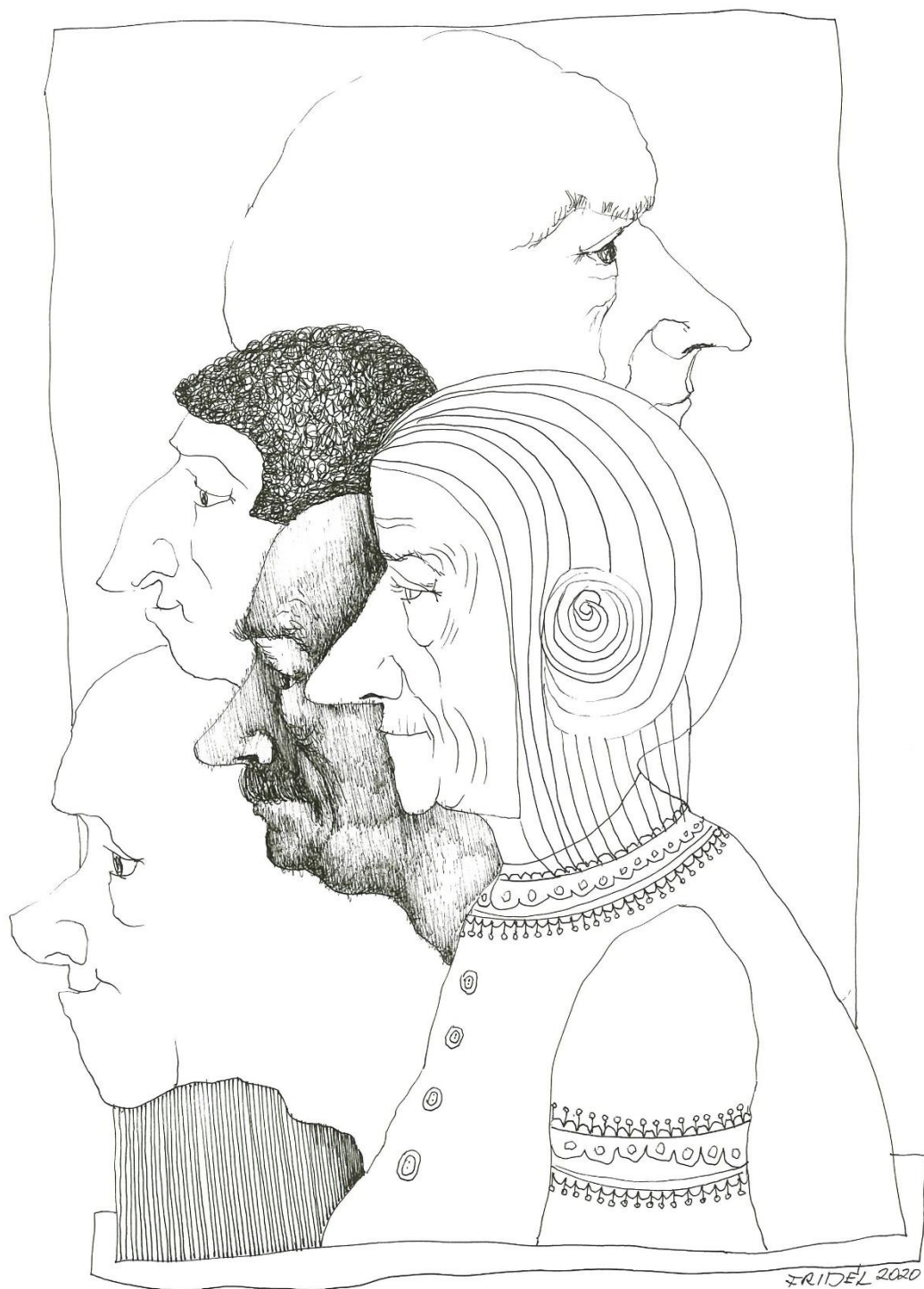
Csak ámulunk. Az anyaság közös örömeivel

intenek búcsút s megugranak. Futnak a fény és a szél rezdületével.



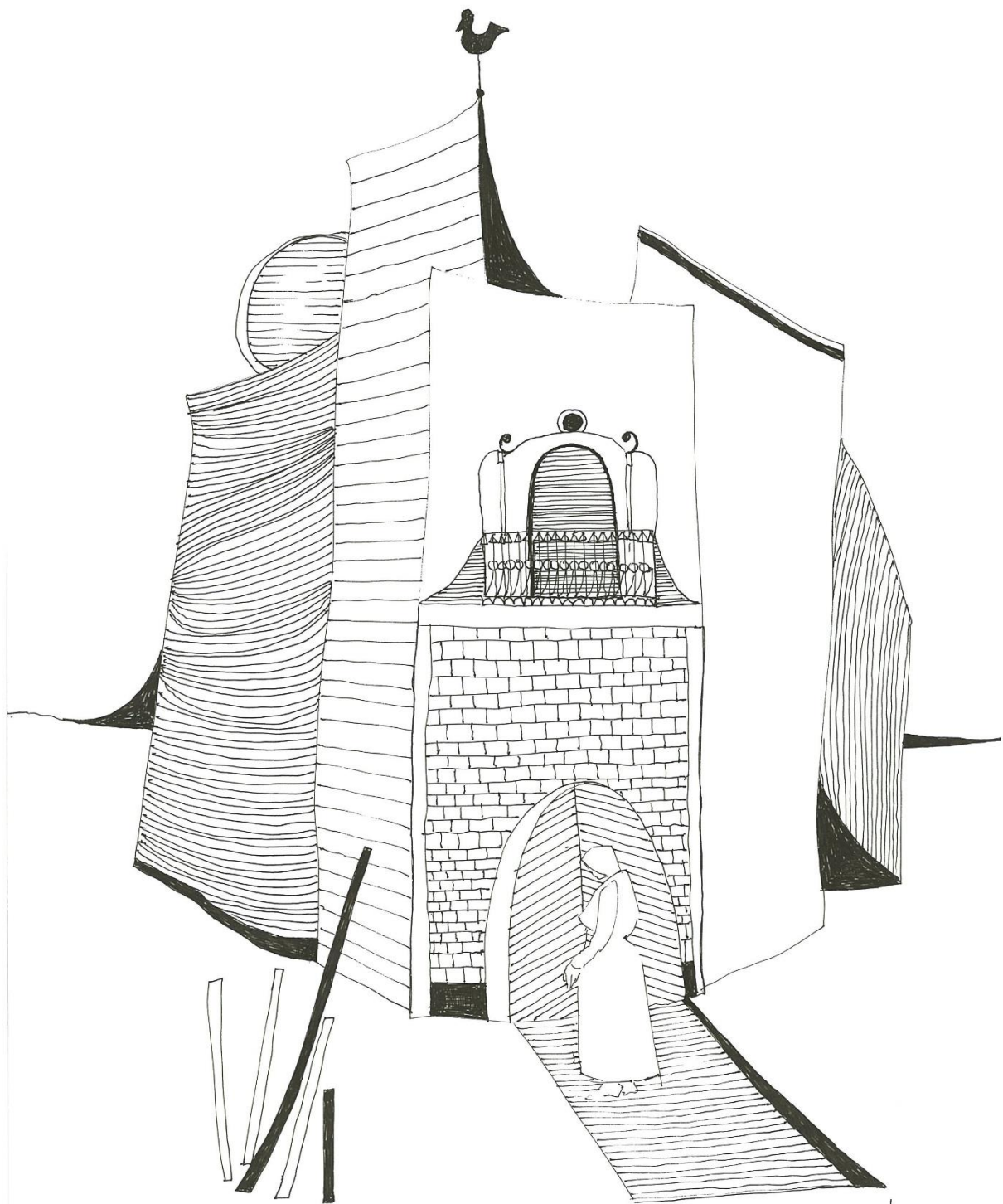
Ünneprontók

Ki kéne menned a sivatagba
ha néked üres minden magyar ünnep
amit a magyarok boldogan ülnek
Ha keresed direkt azt az úrt
fogadjunk hamarosan megtalálod
s vagy telekiabálsz vagy ott leled halálod
Ki is bánná egy fanyalgóval kevesebb
aztán senki nem pocskondiázna
legfeljebb keresgélne és a hideg is kirázna
mert ott künn az úrban a sívó homokban
előtalálnál minden szörnyűt mit beléd kódoltak egyszer
és nem távolítja el semmi kúra semmi vegyszer
Alkotás helyett abban éled ki magad
hogymindenre orrot húzol nyafogsz leszólsz
ha megszólalsz ez minden mondandód: ez az ócska szósz
mellyel mindent leöntesz te árokpartok és flaszterek fia
s még azt is képzeled ez valami modern filozófia
pedig oly ócska mint te is magad. Belátod?
ebből senki nem mos ki mert amitől szenvedsz
a rosszindulat nem gyógyítható ám kereshetsz
egy ennél is jobb helyet valami infernalisat
hol ismerős a milió és lesz társad millió
egy pokolbugyorban hol megmaradnod lesz annyira jó



Perc keringő

Szinte percre megmondható
mettől meddig tarthatnak a vizitek
A költő hallgat akár egy tintatartó
és nem tűri hogy beleszóljanak az örök kibicek
hogypennáját melyik színű lötytybe mártsa
fő hogy lenni még szabad és lehet
hogya mások életét jobbnak lássa
és ne kergessen délibábokat álomképeket
Egy percbe sűrítve benne lehet minden
mit közölni kívánsz és forog mint keringő
páratlan ütemben régi parketteken
aztán várni kell hogy az újabb pillanat eljő
s hogy ne csak Chopin diktálja hozzá az ütemet.
Ládd annyiféle zenész és annak kottája van.
Míg elrévedsz rajtuk talán ők is megértenek
s te klimpírozol így-úgy mégis nagy boldogan.
Játszd le egy perc alatt, förmednek ma is oda
hogymegrezzensz és a pillanat múlik
egy perc alatt tűnik s röppen tova
az életed meg a játék hogy aztán várj az újig.



FRIDEL 2020

Hormonok játéka

Buzgón zsémbelnek vénemberek
a banyák meg szörnyülködnek naponta.
Azt hinnéd már valóban véled lehet
valami baj pedig csak mímelik a kéjt halomra.
Mindez valami helyett... máig így működik
mióta világ a világ... már ha az ideje eljő
hogyan az édes csúcspont helyett mindezt mímelik
hiába hogy kivénhedtek: a sármőr meg a delnő.
Maguk se tudják miért tesznek így
de ellenállni nem tudnak, akár egykor a kéjnek
még az is meglehet hogy a fiatalra mind irigy
akinek ez már nem megy csak néha róla regélnek.
Hormonok játéka... már ha olykor visszaköszön
valami emlék melyre buzgón lecsapnak.
Mondhatni: hengegés ez is a köbön
miközben mindenki tudja: szájalnak nem pedig odahatnak.
Trottlik és banyák így játsszák tova a mánort.
Hiszik hogy mindez még mindig csodás valóság.
Játsszák hogy újraélhetik a múltat de azért csak adják a jámbort.
Az ifjak meg nézik és kuncognak vagy direkt kikacagják.



FRIDEL 2020

Eső

A föld már szomjas volt nagyon
de mindhiába várta
hogyan egy kis öntözést kapjon egy hajnalon
csak sóhajtozott: hátha... hátha...
A hőség rekkenő volt senkisem állta
csak izzadt vagy levegő után kapkodott
és hiába nézett volna tavakba pocsolókba
és egyre jobban nekiszomorodott.
Már az éjjel is forró volt szinte tűrhetetlen
forgolódásra kész vagy meddő virrasztásra
s hogy essen az már remélhetetlen
mintha egy égi erő készülne végső leszámolásra
S hogy mindenki várta végül megérkezett
nem dörögve villámokkal vagdalkozva
csak eleredt és aztán esett esett
mintha rég teljesült kívánság volna: hirtelen s nem akadozva
esett és sűrű cseppjein hozta az áldást
a föld fellélegzett sóhajta illatosakat lehelve
jutalmazva a parkot a réteket és a szántást
csak permetezett s reá zöld válasz jött vidáman énekelve
Eső... égi áldás... minden sóhajra mennyei válasz
csepp cseppre hull még mindig mondja a magáét
a szépség harmóniája zeng s benne már az
a remény is szárnyra kap mely cseppben tükrözi az égnek csillagáét
a szent fényt mely elragad felolvaszt
veled marad miközben ő kér és szépen maraszt.



Görög Rezső: Eső előtt

Naponta ennyi

Pár hír kis pletyi ha hívnak
és elmondják ki mindenki így meg úgy
közben a gondolataid is elkóborolnak

Pár hír s aztán a hírözön mely egyre árad
ma minden eszközön hogy akár füled befogva
menekülnél ha lehetne hátat fordítva a mának

Pár hír naponta ennyi tán több is kellene?
valósággal megborzongsz belé amikor árad
a föld népeinek ennyi mindössze ennyi volna a szelleme?

Pár hír kósza vagy lehengetlően tömény
kólint fejbe vagy önt nyakon amikor nem is várod
utána csendre vágysz még ez se kell ez a költemény

Pár hír vagy hírözön mégis megkérded: mindössze ennyi?
ez az miért halni kell s megoldás nincs valami kattan
ezért kell a fél világnak naponta tönkremenni?

Pár hír megnyugvást is hozhatna megszabadulást éppen
ám örvénylik mint vad vizek mélyükön iszap piszok miegyéb
tobzódik a ferde irányok szilaj csapongó örületében

Pár hír ez is minek? mettől meddig is számít
az adott aktuális táv meg a hév meg a nagy bűdös semmi
aki született ma mind mellébeszél tetteti hogy él és csak ámit
Pár hír naponta hetente évente. Csak ennyi?

A többi hová süllyed el s mivégre van ha még sincs?

bár általa s tán csak belőle élsz hogy léted is lehessen temetni



FRIDEL 2020

Illanó

Mint könnyű olajok olyan illanó
a jelennek minden pillanata sőt az éve
Hiába minden amit kapsz csupán rémhíradó
s akik manipulálnak azoknak mindegy ölte vagy élve
kerül elébük a sok balek vagy minek is tartanak
a hírgyárosok meg a médiamogulok fő hogy élhetsz
habár ellenirányba rögeszmésen hajtanak
s kétlik hogy valaha céloddhoz élve érhetsz
Minden oly illanó akár finom illatok
melyek egy élményt hagynak több nem is kell
impressziók mámorok csend és amit itt hagyott
véled illan tova megélt vagy megjátszott életeddel
Illanó fények illanó árnyak ma minden ezé a pillanaté
körötted s köröttük lenge szárnyakon járnak
a múltnak s jelennek örökösei de nem az örök tavaszé
kusza élmények felkelnek majd úgyis tovaszállnak
Illanó léted illanó létük együtt járja a kusza táncot
míg tavaszodik vagy őszebe télbe hull a lét
mind arra késztenek hogy itt kelljen járnod
a halálosan szép és megrendítő léptek üzenetét
Elillant máris nyomát se nézzed ennyi volt csoda-léte
fölötted mégis felhőként járnak üde mozdulattal
bár őket is várja a vén folyó az örvénylő Léthe
semmivé váltak illannak s járnak őszyekkel s múltó tavaszukkal



Reggel vagy máskor

Téblábolások időrabló tettetések

kísérik léptedet pedig

olyan fárasztó olykor ez az élet

s annak minden formája mai jelene tűnő léte

dobol az ajtón a sors üzeni Beethovennel

a bocsánatát ugyan senki de senki ne kérje

Reggel vagy máskor ébredsz rá százszor

már megint mit hagytál tűnni

igen oda a semmibe s ha bánod is kár volt

tűnődni tipródni rajta vagy más egyében

pereg a sors vagy ami annak látszik

még visszaint s te csak állsz tűnő ígézetében

Reggel vagy máskor csendben vagy zajban

illannak percek sűrű örvény nyomán

míg követnéd ők csak intenek ebben a lélek-zivatarban

Változik minden semmi se tartja

ha megfordulsz csak saját lépted

látod körötte a semmi s a csendjét senki nem hallja

Minden vagy semmi néha ezt kérdik

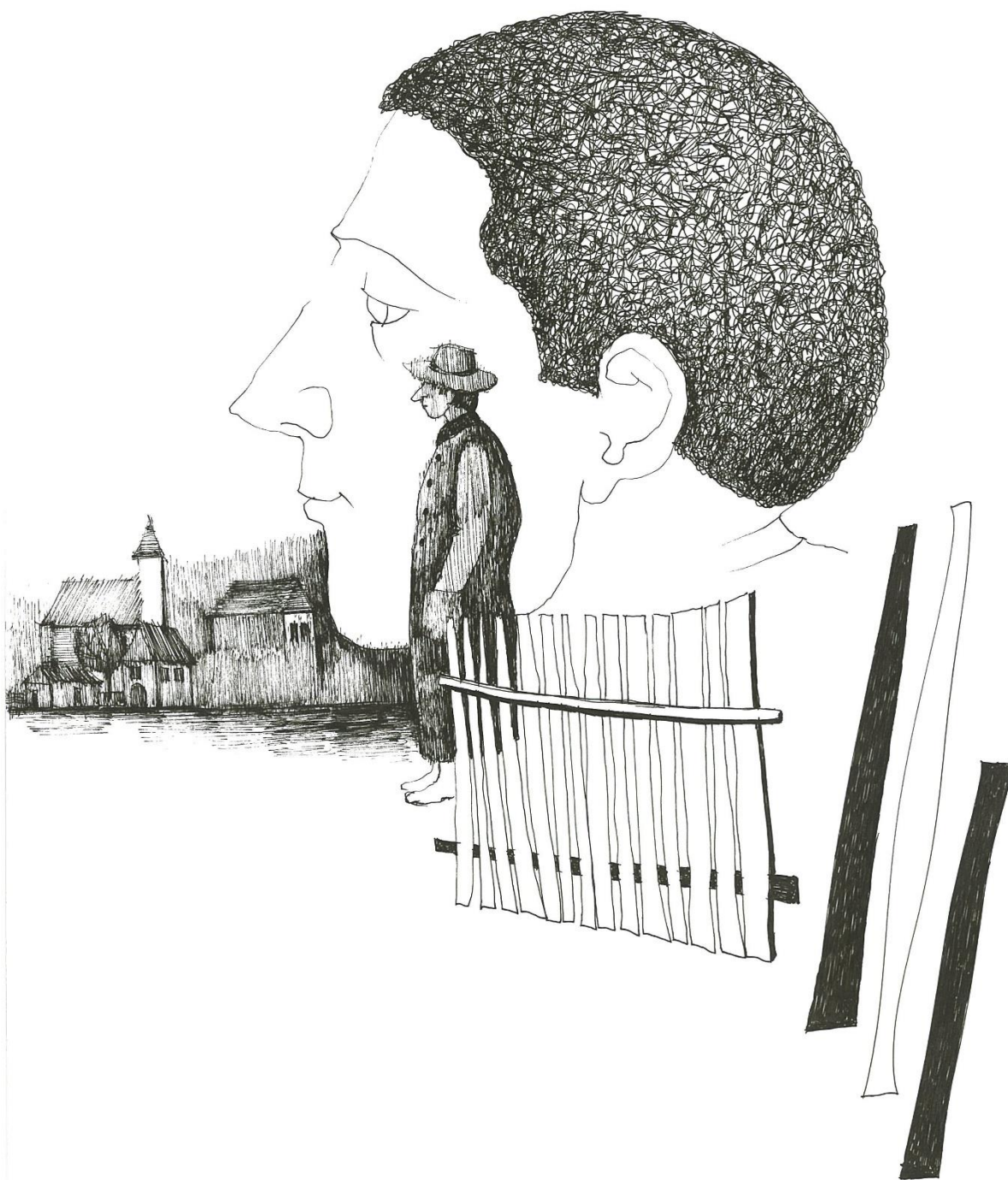
a pillanat bűvöl válaszod erre nincsen

magad is áttűnsz a mozdulatot tán még értik

Reggel vagy máskor szózat szól zengnek

hegyek és távoli tájak hol álmok
szöknek s átadják maguk az éteri rendnek

Nos, hát ennyi a végső számadás
mit te teszel s nem érti senki de senki más



FRIDEL 2020

Ahol...

Színek átváltozása

Ahol a szürkeség beszél
minden letompul köddé válik
már nem a teljesség zenél
csak úrrá lesz az a semmilyen másik
Ahol lehangoló szürkeség van
megszűnt a fény a csillogás
barangolsz lézensz megtompult hangjaiban
az elmúlás üzen mégis kell ez a barangolás
Ahol a szürke mondja
ne figyelj másra csak az ő színére
kinek mindenre de mindenre van gondja
arra nézz annak vágyj ígéretére
Ahol megszűntek élni a színek
a maradék meg ezt ismétli: csak rá figyelj
nem lesznek többé kedves rózsaszínek
sem égszínkékek vigyázz s a léptedre ügyelj
Ahol az árnyak árnyalattá lesznek
mindent tompít a szürke semmisége
ott vetnek véget az üde szín-életeknek
s ami maradt: a megszűnés hulló reménye
Ahol a számadás gyötrő és szegényes
mindig leszáll ez a por: az élet szürke álma
már semmi nem új és nem vadregényes
csak eltompult végtelen tőle a lét és messze szállna
valami végső számadással vagy csak vigasszal
melyben a hang ott muzsikál zengeti szépen
hogy lásd a szürke eltűnik minden tavasszal

a földön zöld az úr és vakító kék odafenn az égen



FRIDEL 2020

Őszi eső

Kopog zörög csendben jelzi
jelenlétét az eső odakinn
csak ez a nesz mely a kerti
csodáknak végére tesz pontot megint
Kopog neszez üzen és mind magán hordja
a távolról érkezett cseppek miriádja
hogy kint helyett a bent szól sőt szónokolja
ő az új érték s talán mindeneknek is családja
Kopog az ős pedig tegnap még nyár volt
szűnni nem akar még az emlékét is elűzi
a nyárnak s hirdeti: immáron holt
sírjára a hulló leveleket odatűzi
Kopog csepeg neszez pihenni nem hagy
csak őt figyeld most már csak neki hódolj
bár nem érdekli a másik vagy te ki vagy
csak dicsérd színeit smúzolj vagy bókolj
Kopp-kopp üzeni mégis rendületlen
mint aki lénnyé testesült s figyelmed kéri
mintha egyebet már nem is hallhatnál életedben
szemedet vonzza lényedet bizton igézi
véli és csak cseppre csepp
hullik az estre szürke méla árnya
s végül tócsává lényegül alján keresd
mit utolsó sóhajával prézsmítálna



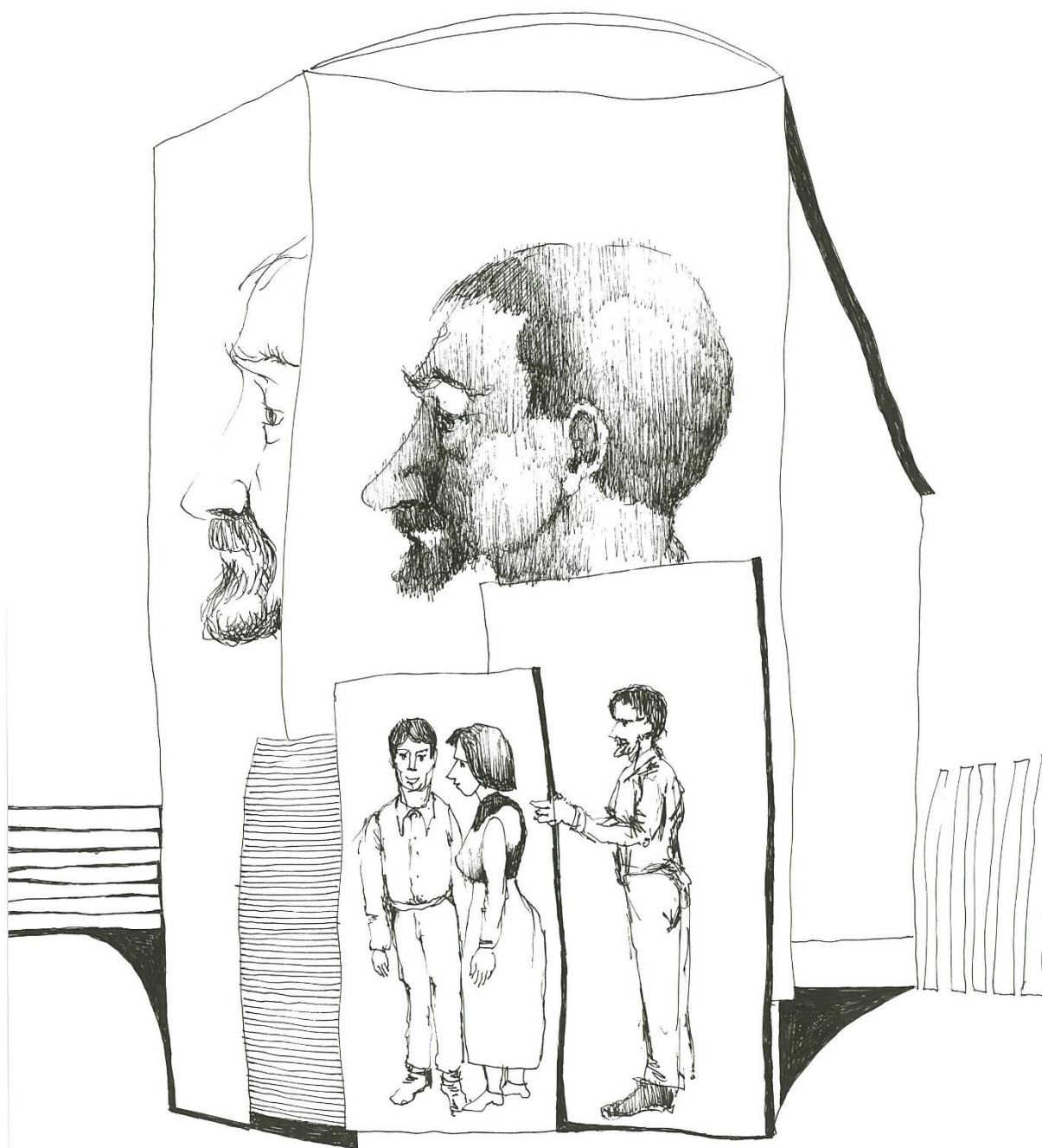
FRIDEL 2020

Távolból...

Távolból figyelnek értő jó szemek
szépen figyelnek sose bántón
csak néznek és valaki súgja: élnek az érdekek
mert fő a fény mely csak úgy felragyog a látón
Távolból minden élesebben látszik
ez létünk paradoxona
törött cserépen s vízen csillogva játszik
megcsiklandoz és súgja: nem igaz csak mintha látszana
Távolból feltűnnek régi látomások
eltűnt délibáb csillogó víztükör
múlt képek játszanak áttűnésük akár fojtott kiáltozások
nem is tudod mindez gyötrődés avagy gyönyör?
Távolból ég zendül villám ha siklik
az égen keresztbe vagy a földbe egyenest
hátán ott utaznak a banyák s a villik
sebesen tűnnek tova nyomukat ne keresd
Távolban tengerek s szigetek élnek s születnek
flórájuk csodás tavaszkor mindig újjáéledő
te meg korlátoknak dőlsz feleselsz embereknek
míg a távolban ott ragyog egy isteni erő
Távolból hívnak elég csak kezedet nyújtani
már át is tűnhetsz nem kell a távoli csodálat
csak egy lendület akár a rétre futni ki
költészet adja rád volt-van-új ruhádat

A lét csoda. Pompája árad nem vitatható

Mintha ez is csak éteri... de nekik az anyag csak az kutatható

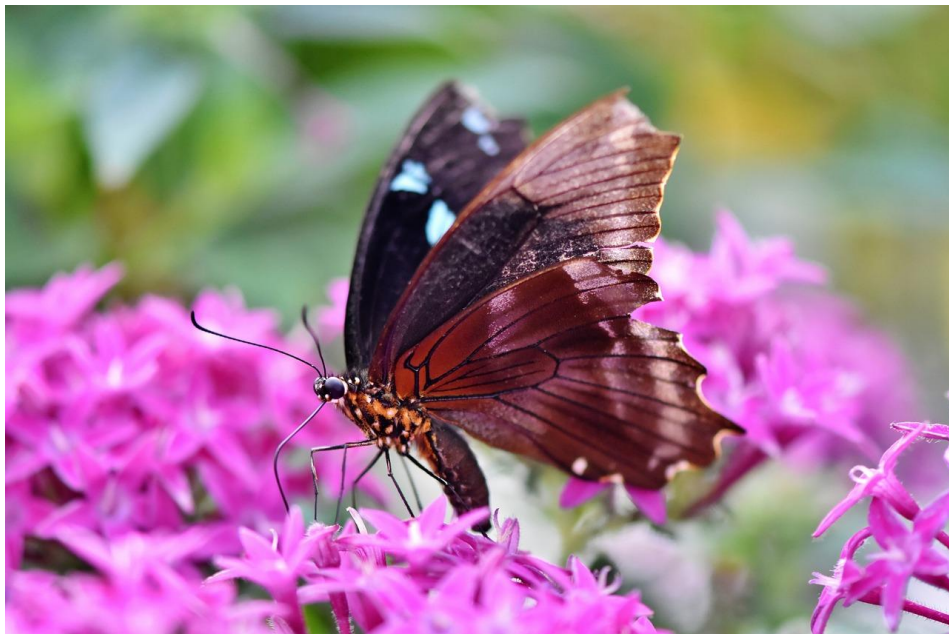


FRIDÉL 2020

Pillangótolvajok

Azért utaztak távoli Keletre
hogy ott pillangót lopjanak nem is egyet
a lepkék nem tudták: ők törnek életedre
akarják menjünk de ha mégse akkor merre menjek?
De talán nem is előre megfontoltan...
csak úgy lopkodtak a látvány bűvöletében
mint aki bódultan támo lyog idegen nyomokban
és nem gondolkodik talán sohasem életében
Aztán loptak és lebuktak mehettek de nem haza
ha eddig nem akartak most töprenghetnek a sitten
hogy a lepkék szárnya vagy a kert bűvös illata
vonzotta inkább aztán most eredménye sincsen
a furcsa akciónak. Tán riasztottak a lepkék?
valaki észlelte halovány jajkiáltásaikat?
a vége mégis ez lett a tolvajokat lefűlelték
de őket nem hallják otthon, sem óbégatásaikat
Furcsa lények a lepkék. Varázsos szárnyuk
vonzza a tekintetet s tán ragadozóvá lesz az ember
már a nevetlenebbje ki csak fut kinyújtott karommal utánuk
most meg bánata felkorbácsolódott akár a tenger
Te ki távol születted édeni tájakon
érd be a hazai lepkekínálattal
ne azt lesd mi nincs csak figyeld a virágzó hársakon
milyen szárnyak zizzennek s csodáld meg áhítattal
Lepke vagy pille netán csodaszép pillangó
rebben tova mikor utánanyúlsz ne keresd
nyomát se. Szabad ő is akár a színt valló
költői képzelet mely tovavisz lebegtet mint szeretet

A rácsok mögül kémleli a kék eget
két elkapott tolvaj minden megbánás hiába
utánuk végzetük komoran dúltan lépeget
de vissza nem hozza ebbe a gyarló tolvaj világba



Gáton

Ki ásóval ki meg lapáttal
szorgoskodik mert jön a víz özönje
mások meg mobillal kamerával
tündökölni vélnek óhajtják a világ nekik köszönje
hogyan elhordták magukat oda a gátra
villognak szelfiznek józan ész híján
szorgosan támaszkodnak csak a lapátra
melynek nyelén egy folt sincs nem is volt talán...
Jön az ár és a józan ész kíváncsi ennyi:
töltsd a zsákot építsd a gátat s ha lehet igyekezz
menteni kell amit lehet s ha nem bírod hazamenni
de most ne pózolj hírnevet ne itt keress
Máshol már pusztított s felénk tart az ár
ledöntött híd beomlott autópálya
korlátok védművek tengerré változott határ
jelzik mekkora erő van benne de szép csapat várja
ideát az egykor megnyitott határon
hol együtt mozdul ma minden lelkesült
lélek a jobbak ott dolgoznak lásd a gáton
előlük a hiúság máris elmenekült
Jön az ár kiáltják ám nem várják készületlen
ember és gép egy tömör erő mely egyet legyint
arra a szelfizőre ki nem is annyira ismeretlen
csupán a szemedbe ha hagyod marék port odahint
Egyesült erővel rakja ifja és vénje
a homokot és épül a gát nem álldogálnak
most láthatod: ki itt a hazának igazi krémje
őket fogadja keblére a hon bár ők erre soha nem várnak

Az árnak ereje akár a tenger mérhetetlen
kiszámolja neked a mérnök vagy a fizikus
milyen sebesen várhatod s ha mégis elégedetlen
maradsz hát csak számítgass s maradj fifikus
szelfizz de érte ne várj olcsó dicséretet
maradj magadnak diszkó-hősnek hiú piásnak
a bizonyítványod így is megteheted
s majd ha a gyalázatból jó kezek kiásnak
köszönd meg szépen a fürge hírnév elejt és eltemet
Maradnak a szorgosak és az átlag-szerények
szimpla életükkel is ékes nem dicsekvő
akik nem dicsekszenek csak ők a legények
a gáton és másutt hírnevük mégis az égig felnő

Mikor készül a leltár ott állnak sapkát levetve
Nekik szól az ének és száll csak száll a magas kék egekbe

ARTS & CULTURE



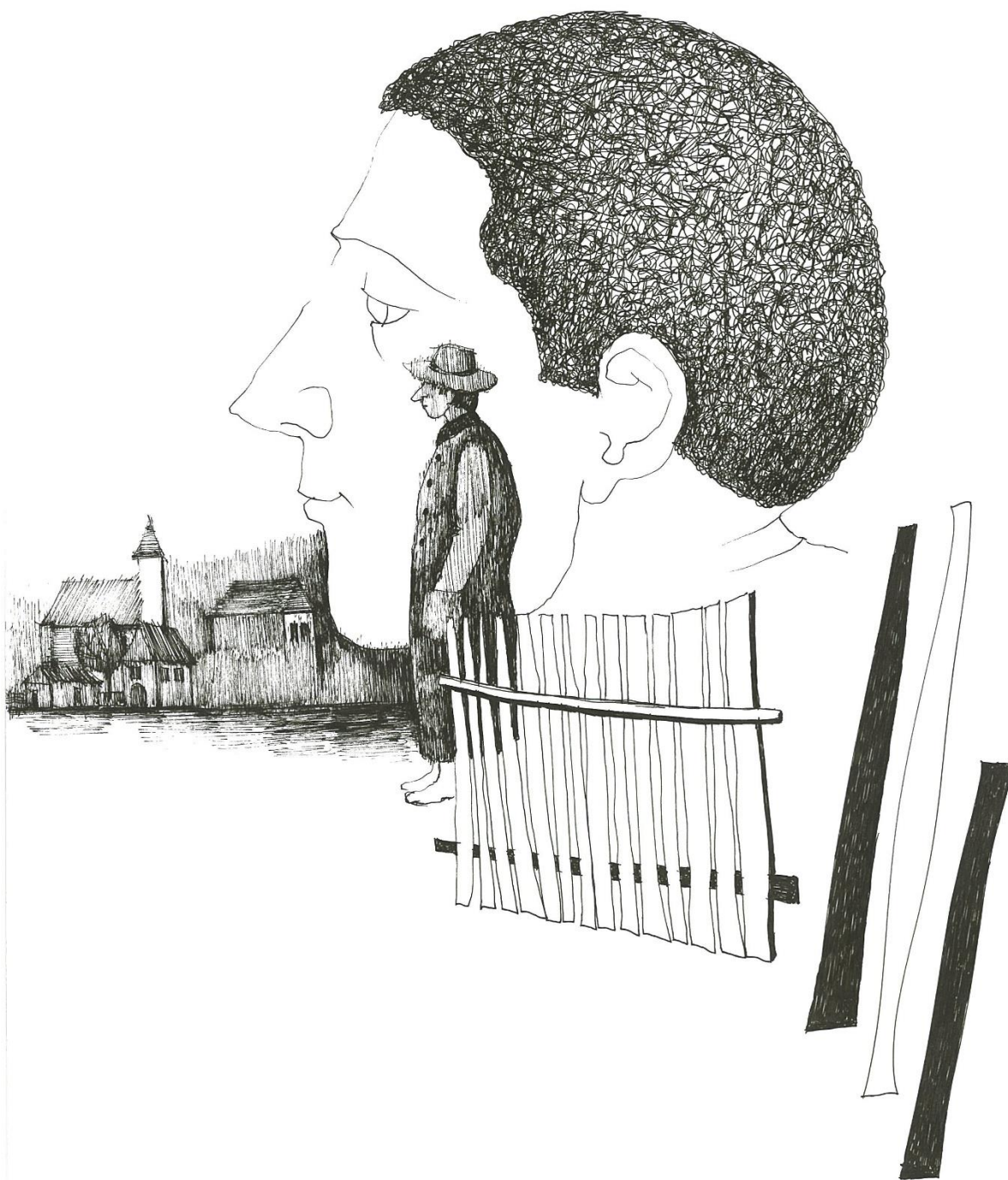
Üzenet

Most valahogy szebben szólt
mint amúgy... szokás szerint
a rezgés vagy tudomiséén melyik volt
ami feljajdult nem először csak megint
Üzenet érkezett váratlan kéretlen
és mégis jólesett hogy mondjam el neki
hogy a léleknek épp az kell ami tán még éretlen
mégis őszintén szól és annak csendjét hirdeti
aki nem szólt volna ezen a hangon hozzám soha
most mégis... valami megváltozott rezdült
és arról szólt hogy az életünk múltó csoda
Megkaptam... értem... viszonzom is alkalomadtán
de most csak későbbre teszem hogy más is értse
nekem vagy másnak ma mosoly fakad az ajkán
s csak ennyi. Ma semmi rossz meg ne kísértse
mindazokat akiknek szeméből furcsa fény árad
köröttük aura s van kinek az is láthatatlan
ám aki egyre utánuk jár szépeket láthat
és már nem lesz rossz és kiállhatatlan
az egykor ismeretlen majd kurtán elvetett
bizonytalanságból is félreértett
s mint egy rosszul nevelt gyermeket
kiről úgy találták tán más bolygóról érkezett...
Most állunk s szembenézünk csendben
Fő hogy megvan az összhang ezt már senki ne vitassa
A fény lassan tompul de él a tekintetekben
és fő az üzenet mely ül: ez valakinek letett garassa...



Variációk szürkére

Ahol a szürkesség beszél
ott szürkesség van
álmainkban és napjainkban
ránk telepszik és mindeneket elér
Ahol a szürkesség az úr
ott minden kifakul semmilyenné vásik
nem hagyja hogy úr legyen az a másik
az élő szín élén a döbbenetes azúr
Ahol a szürkesség mindent belep
akár a láva akár szörnyű hamu
az élet se igaz már csak kicsiny kamu
s téged is uralni próbál ha nem is engeded
Ahol a szürkesség zenél
lehetne valse triste vagy kényes menüett
megbotlasz nem jön össze a kecses piruett
de csak járod majd a szürke por úgyis elér
Ahol szürke szín dominál
a jó színek mind feledésbe mennek
dömpingje jöhet az őszi fellegeknek
s te csak állsz mint múltad romjainál
Mégis divat a szürke ha akarják vagy ha nem
az agy is szürke mondják de ki hiszi?
a titkolt vágy akkor is szépre színezi
mert az agy fehérje is a részed végig egy életen



FRIDEL 2020

Csatorna

Csatornát ugrik a másik meg szelfizik
Partjára huppan a másik meg pofára esik

Így gyűl az érdem a képzelt meg a valódi
Választhatsz: melyik kell az élet vagy a bővli?

Puha fövény vagy zöld gyep várja
akinek munkája ez s ekként látja

de van ki csak smúzol és bohóckodik
ő mégis élvezi pedig látják hogy baromkodik

Valami mégis hajtja ha el nem is éri
amire vágyik csak dühösen jósorsát kéri

hogy neki sürgősen minden megadassék
miközben munkája tessék-lássék

Már mindenből van pótlék úgy hiszik
mikor a bőrüket naponta vásárra viszik

az Örök Érdemtelenek no nézd csak
átugornának-e csak egy csatornahosszat?

A túlparton taps várja az ügyesebbjét
rúdon ugrottak s nem bánják a csobbanást a vesztét

annak a furcsa viadalnak hiszen móka csupán

mehetnek mosdani egymás hátát lapogatni azután

Ki se figyel már a szelfizőkre. Ugyan!

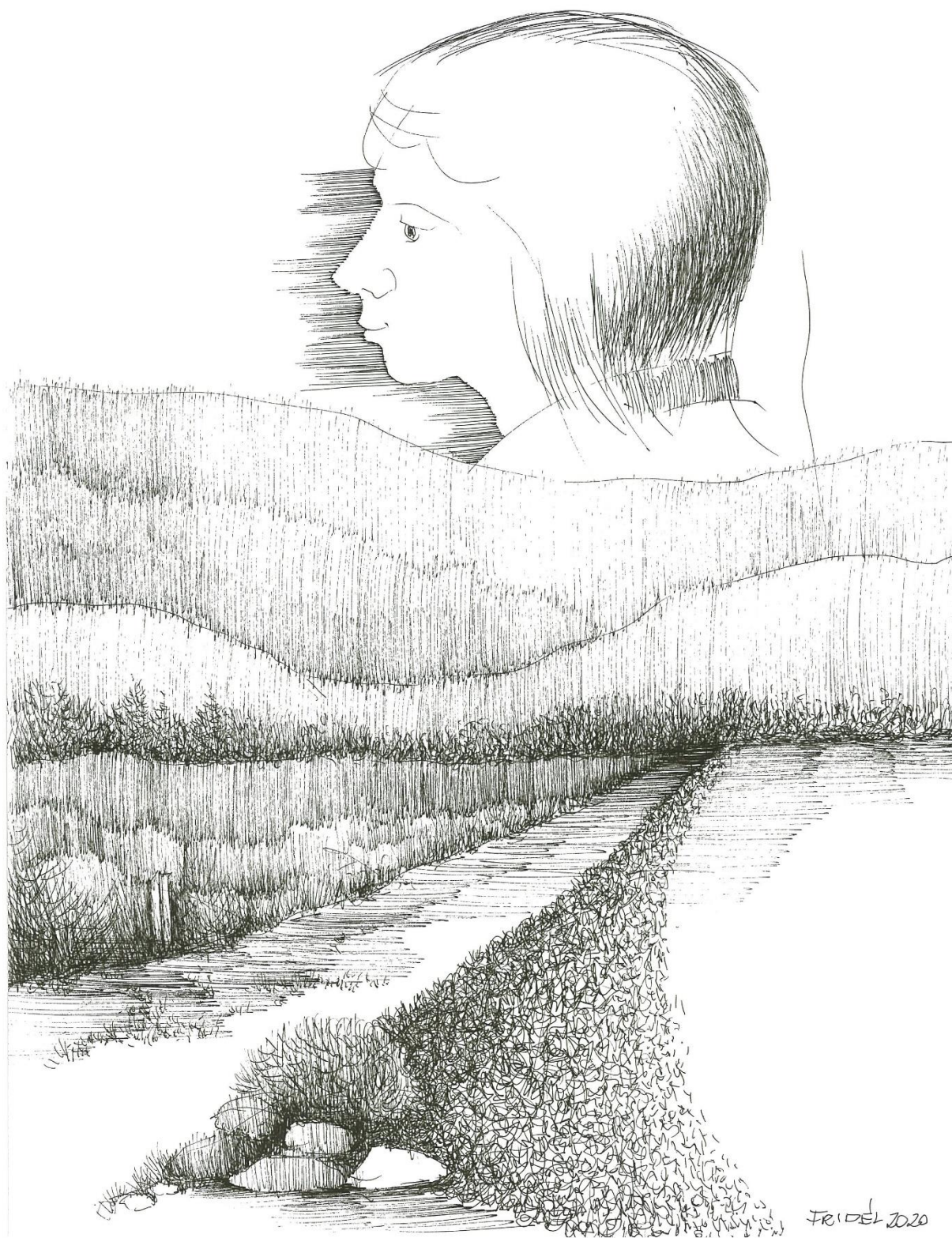
A bajnokokat ünneplik egyre többen s boldogan

Csendnek nincsen helye ezen a napon

hát éljen csak éljen a boldog vigalom!

Huppan az egyik átér a másik

s odaát minden az aminek látszik



Izgalom

Valami mozdul valami készül
Nem látni még de rezdül egészül
valamivé és még nem tudni mivé
teljességgé vagy világvégivé
Figyeli apraja és a nagyja
tán még a locsogást is abbahagyja
Készül valami halljátok mégis?
Mennydörgés szól és borul az ég is
Aztán majd kékre vált mert ez a rendje
a hibát érte másra senki ne kenje
Izgatott minden: ember és állat
Ez az a perc mikor valami valóra válhat
Sej de szaporán nagyon szaporán
járja és rezgeti kéz s láb híján
a sok kárvallott mert így is szokás
ahol nincs egység csak duma és károgás
Izgat a mélység: vulkán és ördög
ám a magas is reng. Pisztolyt is töltök
szól a galádja s nem mozdul béklyózza annyi
nehéz erő és áll csak áll valamennyi
aki az imént még fegyvert lóbált
és így felszerelve mászkált és lófrált
Izgalom tölt el minden kiválót
aki még tehetne ellene de csak pár szót
rebeg az ajka mikor lesújt a végzet
a rezgés akkor szűnik mert vége az egésznek



FRIDEL 2020

Keresztek

Voltak... velünk is voltak...

nevettünk örültünk mindez csak álom...

Nevük ma már csak ennyi: holtak.

Elmentek... valahol a messzeségben

valami kékség jelzi merre mentek

és mi elmerülünk a gyászban a sok veszteségben.

Keresztek gyűlnek noteszekben.

Lesújtva jegyezzük: ez is meg az is

elment többé nem hívható... állnak porladó jegyzetekben

Mimi és Rudi együtt integetnek

átlényegültek lebegni tán könnyű ott már

mindenkinek de üzenik: most is szeretnek.

Keresztek... de nehéz odahúzni

a megtelt noteszekbe reszketeg kézzel

olyan mint húrokat csúfosul nyúzni...

És ők még kedvesen ránk nevetnek

szívünkben élnek mint annyi álom

mikor nem pihennek újból keresnek.

Intenek s aztán tovaszállnak csendesebben

üzennek aztán nem látjuk az út merre tér el

hacsak nem a fellegekben...

Keresztek állnak s halványodnak
gyűlnek és intenek: várjunk sorunkra
amikor nevünkhöz újabbat húznak

és akkor is állnak feketéllnek
néma mementó intő jel gyanánt
pár szót rebegnek még a szélnek

De már az sem érti meg...



Tükör

Már úgy utálom ezt a képet
mikor nagy fáradtan a tükörbe nézek
s mintha ezt kérdeném: ki ez a néni?
valami ismerős aki visszabámul és hibáimat nézi
Valaha voltam... másmilyenke
nem ez a fáradt nyúzott kinek a végtelenke
a hazája immár mert épp oda vágyik
ahol a társai várják köztük a felem az a másik...
Csak nézem és meg már nem csodálom
kire ütöttem hol a családom?
gyökereimet kiben lássam?
s hogy amit látok jó mélyre ássam
valahová sej-haj valahová
csak nézni ne kelljen nagyon soká
Tükör másoknak szín-hiúság
gyönyörködő-hely hogy mások is lássák
amit ők ottan látni vélnek
s nem hisznek ifjúnak se cserfes vénnek
aki rájuk egy rosszat szólna
tévHITEIKKEL vitatkozna...
Húzom a csíkot messzire innen
hogy ezt a látványt majd elfeledjem
Pedig a tükör igazat mond akárha
a mese-mostohának arcába vágna
Látni akkor se jó. Senki ne vitassa
Az ilyen képet csak ne nagyon mutogassa...
Ez már rég az enyészeté
s én csak szembesülök: bizony a végzeté

már minden ránca redője elhullott hamva
a tűnő képet hát jó ha homály takarja

Ennyi a számadás.

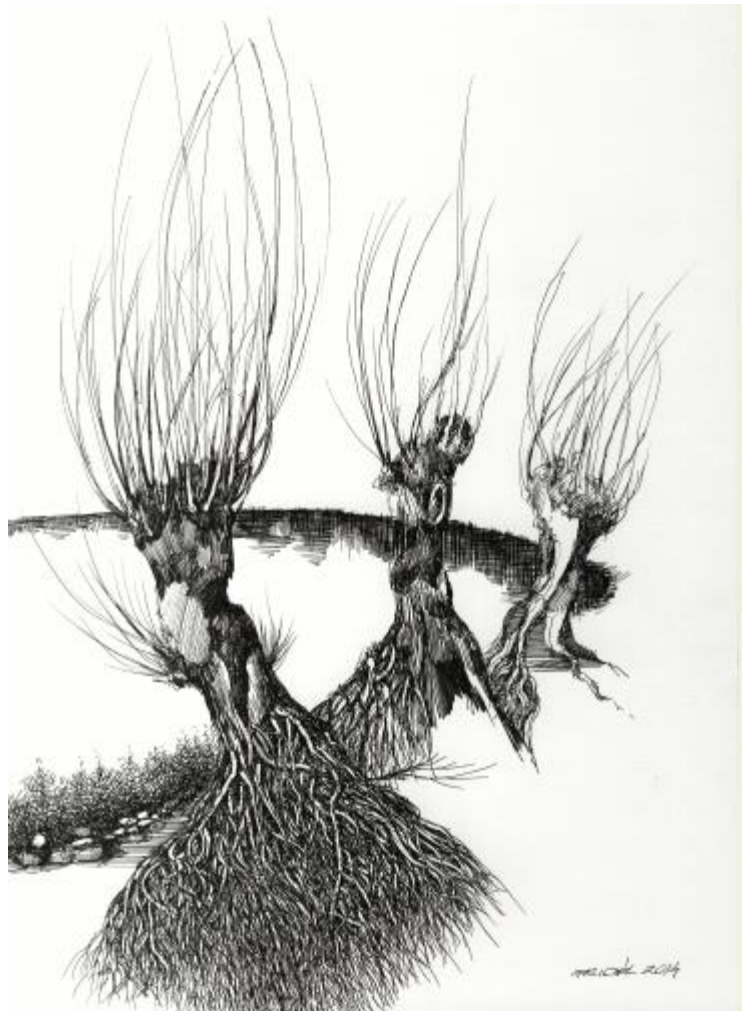
Most csak én látom senki de senki más...



Baleset

Meghalt egy tuja az ég ha tudja
miért ott termett valami rossz helyen
ahol egy őrült hirtelen ott terem
és tövibe szakasztja átgázol rajta
Autós üldözés... krimibe illik
nem kellett volna... hát igen... persze...
de mégis úgy lett s halálát lelte
az ártatlan növény... talán a villik
tudhatják vagy még ők se hisz senki nem magyarázza
mi is történhetett mert lényeg az ember
még ha a bűne annyi is mint a tenger
s kit is érdekel ha elhullt egy fácska
egy banális közúti balesetben
melyben a fa legfeljebb statisztika
kiért senkinek nem kell búsulnia
holott annak is lelke van... s ki hisz ma ebben?
Túl a szürkülő óceánon
ez volt a napi esemény
kár érte ez a költemény
mondanák de lássanak csak át ekkorka távon
nézzék és együttérezzenek
a sok halottal kik megint háborúba
vonulnak s nem diszkóba lagziba csak egy odúba
odalent mélyen a földben hogy ott vérezzenek
mint ama tuja túl az óceánon
túl minden mértéken totál-embertelen
legázoltan s csak nézik szenvtelen
majd eltakarítják mint odaát a gáton

az ember-hulladékokat
akár a fácska szemetjét odaát
-egyik se kap majd glóriát -
a roncsolt és véres húst és csontokat
Ennyi csak ennyi az emberi élet
hullottan megverten örökre kénytelen
hogy valakiknek kényére tegyen
s melyet talán egy tujáéval ha mérnek



Számadás

Mielőtt még utolérnek
azok a legeslegutolsó évek...
legendások vagy katasztrofálisak
ami több mint elsétálni az árnyas fák alatt
Billegünk-ballagunk
emlékezünk és nagyokat hallgatunk
Gyűlik az üresség mintha... bárha...
s közben a toll már tintába mártva
várja az újabb jegyzetet
érdekeset vagy félelmeset
Én is csak várok ihletre másra
s talán a végső nagy számadásra
palackpostákon üzenetek
barátnak ellennek nagyérdeműnek
Írónak ez a vállalt sorsa
ezért hogy tűri s nem panaszoja
Ellene volna a nyüzsgés tolongás
jobb ez a remeteség s olykor búsongás
bele a semmibe
viszonzás-hiányba pályám béribe
Várni mégis kell. Ezt nem lehet megúszni
Jobb is hallgatni mint vénen szónokolni
Aki majd megtalál s megszeret
viheti tovább a híremet
Ilyet vagy olyat. Nem az én tisztem
hogyan számolgassak s világgá hintsem
ön-hírem reményem vagy más egyebet
Jó ha lesz ki egykor eltemet

majd kedvesen emleget
Pályának ennyi másnak amannyi
nem vitatom. Tán egy kalandnyi
sztori még benne van
de az már nem az én utam

Mert addigra nyugszom békében boldogan



¹
FRIDEL 2015

Zizeg

Zizeg a barnuló levél
idén még csak nem is sárgul
A fa csúcsáról egyenesen a földre ájul
s aztán a föld alá... többet már nem is remél
Zizeg mert valami zizegteti
felelgetnek bár sokan nem hallják
legfeljebb a csúf leveleket rugdalják
amikor útba' van... s nem értik: a természet pihenteti
minden kis részét s a nagyot is persze
a téli szieszta mindenkinek kijár
ha védett helyen él vagy a nagy Duna partjainál
fő hogy benne még munkál a lét szerelme
Zizegnek lombok a fán maradtak
némelyik zöld is még hiszen itt a nyár-meleg
melengeti a jobbakat a rosszat meg ki érti meg?
azok csak menjenek barnult avarnak
Közeleg sőt itt is van már zizzen az ősz
a fű hátán túl sok a barna folt
mely csak ennyit kiált: éljen a VOLT!
rajta még a napfény se sokáig időz
Zizzen a lomb és avar közt zörren
embernek állatnak lépése halkan
feléd intenek ebben a dalban
tétova ritmusban minden csak zökken
Már megint itt az a színfestő elmúlás
kegyelem nincsen csak utolsó intés
porból és színből ezernyi hintés
a búcsú se más csak egy ős-tudás

Parányi szigetnek ezer lakója
gyűjtögeti télire bizony ez jó lesz
néha egy madárnak szárnya verdes
utána zizzenés hullás és utolsó óra

Pedig az egész olyan szép mondják
és aki nem hiszi csak kikacagják



Még csendesen...

Még csendesen lobog a láng
de már pislá fényt ad csak
embernek virágnak rőfögő malacnak
utánuk néz még a kései katáng
mely üde kékjével üzen a télnek
hiába közelget nem lesz úr soha
hiába nézi őt akár egy mostoha
lombok és zölden maradt füvek most néki zenélnek
Lobog a lélekláng akárha nem is hiszed
úgy világít akár a nap akár az életed
ha nem is marad a télre meg
ábrándos szemmel csakis őt élteted
Mikor a kerti lomb szépet üzen
lehull a fátyol minden tettetésről
és ránézésre is tudod a zöld levélről
hogyan meddig lesz még ott majd s aztán a fűbe' lenni
Mert szabott ideje van a földi létnek
Van aki tagadja más meg fennszóval hirdeti
máskor az emléket sóhajtván kergeti
pendül a fű az ág ma csak együtt zenélnek
Színesbe fordult lence tájakon
valami üzenet rohan végig de ugyan ki hallja?
Fő a tálba mártás lehet a lények legalja
magát mégis magasra tartja így süketen-vakon
Az elmúlás üzent és egy percre minden összerezzen
aztán kapkodni kezd mert tán ez a végső óra
Mindent rendezni holnap virradóra...
Tán még lehet... anyagot cipelni... ő is... menthetetlen

Még csendesen lobog
valami értve sem érthető
a lét egy pillanat csupán picinyben mérhető
a szív pedig izgatottan dobog
Így lesz egykor lezárva
akár egy ócska szuszék vagy tudomiséén
s hiába a cifra szó az ékes költemény
az elmúlásban mind-mind úgyis magányos árva
Míg csendesen lobog
valami láng rőten sárgán lilán
s még csak messzire hatni se kíván
csak csendesülten kihúny és messze oldalog...



Régi malom

Viktor bácsi emlékének

A régi malomban forog a kerék
őrölnék darálnak
recseg a búza a rozs héja még
s közben a percek és az évek szállnak szállnak
A búza héja reccsen
fehér a molnár bajsza
mintha ezer hópihe rezegne rajta
olykor tüsszent majd elmerül a liszt-rengetegben
A régi malomban forog sok-sok kerék
odabent minden hófehér
a nagy tisztaság a lelkekig is elér
a mesterről mind tudják milyen derék
Rozs is kerül s annak tapadós lisztje
kerül majd szegényebb asztalokra
a gazdasszony mégis szorgosan dagasztja
hajnalban hogy a sok gyermek degeszre
egye magát s jóllakjék mikor pirkad
nagy szemük tágra nyílik szimatol
egymást löködi s a kemence körül vígan szagol
már annak is örül hogy terjed a jó kenyérillat
A régi malomban dolgozik a fürge gépész
megállás nincs miatta nem éhezhet senki
bár néki is jó volna hamarabb hazamenni
a rangját nem vitatják s tudja hogy kell a szép ész
ennyi kerékhez meg fürge masinához
s ha fölöttük sűrű fellegek is járnak
ők megadják a tisztét a gazdának s a gabonának

s begyűjti a sok áldást mit a hálás vendég rához
A régi malomban sok mese nemcsak lisztpor gyűlik
Meleg a gép meg annak a furcsa háza
S ha az ablakot vad szél tépi-rázza
a kerék és az ember jámborul tűrik
Liszt gyűlik hófehér jó nagy kupacba
Mind erre vágyik s viszi is boldogan ki merre
Gyűlik az áldás meg az Isten szerelme
A zsákokba ezt is azt is belerakja

a boldog molnár kinek neve áldott
mert ő az aki degeszre tömi nekik a zsákot
és ez így van jól mióta csak áll a malom
és én is boldog vagyok hogy még elmondhatom

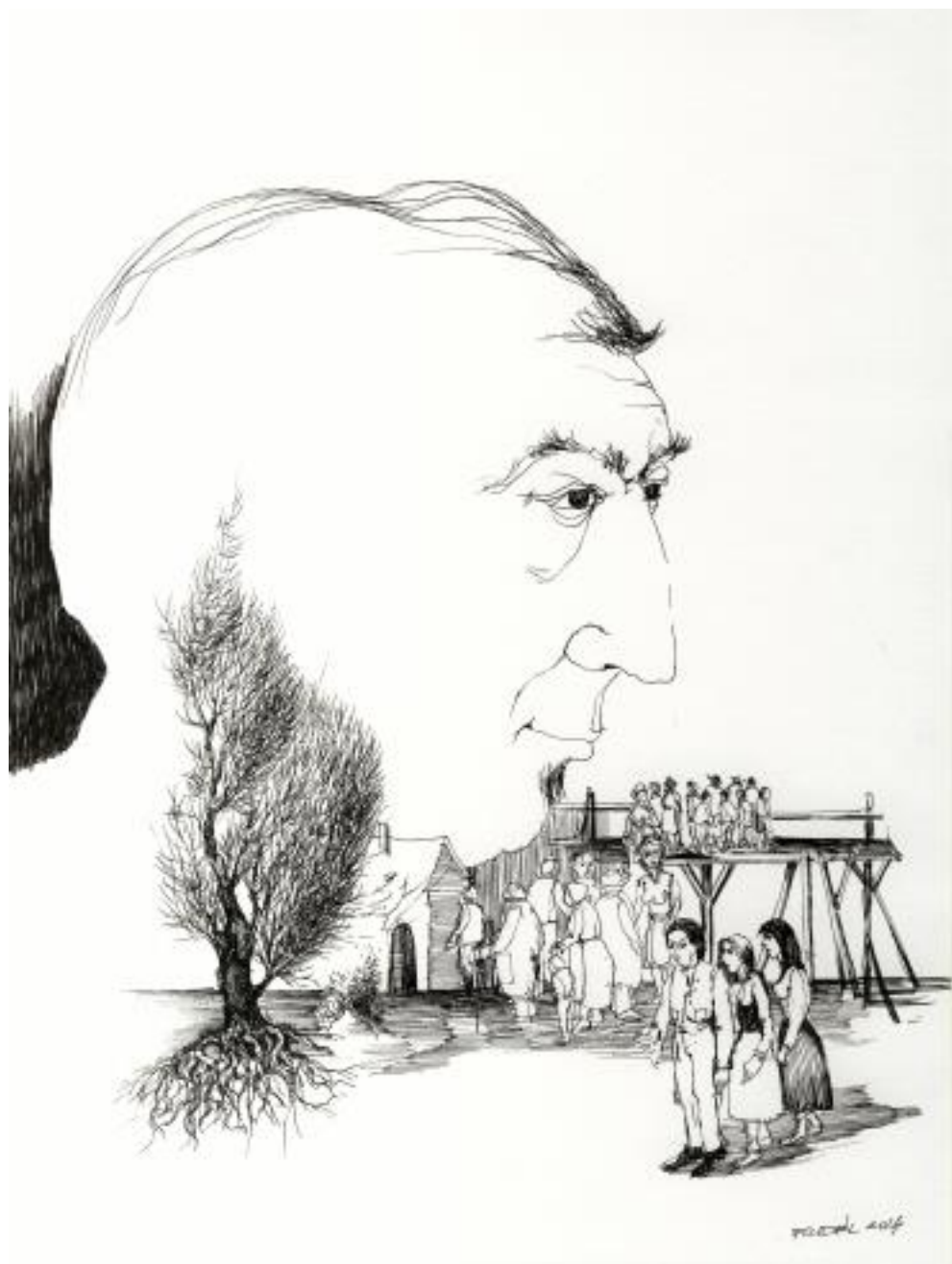


Görög Rezső: Régi malom

Damoklész

Így élünk csendesen
Damoklész szorgos kardja alatt
s míg a szorgosabbja jókat pihen
a többi meg tétlenségben él abban haladt
ki tudja merre is? fő hogy munkál a lélek
s hogy a hozama mi lesz ki is kérdi?
Most hogy rímelek faragok zenélek
várom hogy az egyszerű szót valaki érti
Így élünk csendesen
Damoklész meg kardcsörgetve
ahogy átlépünk percek napokon éveken
ő mégis mintha féltene s egy kicsit szeretne
Köröztünk s fölöttünk fürgén szállanak
különféle orbitán az égi bolyongó lények
mi csak reméljük hogy épp nekünk nem ártanak
ennyik vagyunk: remények porló töredékek
Innen is onnan is fenyegetnek
egymásra nagyokat lódítva lícitálnak
mutyiznak ígérgetnek lekenyereznek
fityiszt számárfület mutatnak a világnak
Ennyi a tudomány. Többet ne várj te se tőle
mert a bőréből ő ki nem bújhat
futkos fejvesztve de mindig bátran előle
nem mondhat már senkinek semmi újat
Damoklész is csak legyint rá
ne hidd hogy éppen neki drukkol
sőt azt várja mikor fut már el világgá
s hogy amit kavart abból vajon mikor curukkol

Ejnye, Damoklész, hát te se vársz többet
a porondon ugrabugráló bohóctól?
Neked is jó ha vadultan csörtet
mintha várna még... tőled vagy mástól...
vagy csak nyakában a kolomptól?
a soha el nem dalolt daloktól
vagy ki tudja meg se látja már őket
a nyomában veszettül csörtetőket...



A tett halála

A tett halála a bürokrácia.

Bár eddig biztos másképpen tudtad
ne firtasd mit hoz majd a kerge holnap
a művelt nyugat nyomán terjed a demokrácia...

Annyi sok derekas szándék
indul el újtára mégis visszahanyatlik
mikor odáig ér hol minden épség megbicsaklik
aztán marad a nihil mint potya-ajándék.

Felterjesztenek és kotlanak értekeznek
megvitatnak lobbiznak gáncsolnak s te látod
hogyan egyikük se a te kedves jóbarátod
hanem éjjel-nappal csak papírport lélegeznek.
Stempliket jókorákat ütnek rá ha övük az akta.

Elvitathatatlan tőlük a nemes szándék
mikor felajánlják: kegyedért közbenjárnék
ha elég nehéz a táska ha egyszer már odarakta...

A tett halála a bürokrácia.

Ne is érvelj te másként neked lapot nem osztanak
amikor népeket kasszákat jámborul kifosztanak
a kérelmezőnek meg csak hadd kelljen járkálnia.

Miért nem érti a jelszót az istenadta?
pedig már annyiszor demonstráltuk bemutattuk
a módozatait meg lelkesen figyeltük kutattuk
Hát kell ennél több ha már jósorsa iderakta
éppen közénk? A játékszabály kötött akár a klub
az elit a fehér poros a víájpí hengegőknek.

Ide vágyik mind aki fittyet hány a minket kergetőknek
és azt mantrázza: előbb-utóbb majd közénk ha jut

Ő lesz a legnagyobb. Az is csak épp számárnak

aki véli hogy léphet szabadon akár a gólya

de ha nem kompatibilis velünk a logója

Ő lesz kit mind az elitek gyorsan kizárnak.

A tett halála a bürokrácia.

Ennyi a strófa. Ennyi a futam tán vigaszágon.

Kívülünk semmi nincs ezen a vén korrupt világon.

Holnaptól ide se kell majd járnia.

Mert ő a nagy számár ki a kódot nem érti.

Csak maradjon ott ahol van! Klubunk már a nevét se kérdi.

Bár nem hinnéd a happy endnek sincsen híja

Eltűnik mind ki a népek vérét szívja

Te csak várd ki komám!...

a derék népeknek derengő hajnalán...



FRIDEL 2020

Ő

Ő jobban tudja bárkinél
hogy hány rőf még az életünknek hossza
mettől meddig és honnan hová
igyekszünk és bárki másképpen mondaná
csak egy mozdulat kell hogy útját megszakassza
a megboldogult meg már senkivel ugyan nem cserél.
Ő mindeneknek látója rendezője
tán lázonghatsz is ellene Ő sose bánja
mert gyermeke vagy még a dacban szitokban is
mégse büntet nem vádol hogy kutya vagy hamis
benned a dacos gyermeket s a bízót egyaránt látja
csak te nem tudod melyik vár? bölcsője? szemfedője?
Ő jóságos sugarakat szeméből bocsát
mikor a földön tombolva őrzöngnek teremtményei
Néki perc vagy eón egy szemhunyas csak töredék-idő.
Intése nyomán úgy lépnek sorra mind a lények elő
hogyan csak ámulsz: milyen remek előadás Ő-rendezései
és minden sugallata megcáfolja vénséges korát.
Ő minden. Vitatni kár habár sok balga ezt teszi.
Míg más okul a lázongó pimasz rárázza öklét.
Szidja és káromolja pedig tudja nem szabad.
A rombolás nem mást sújt mint tennen váradat.
Majd lesz idő hogy hajolnál hét- vagy ötrét.
Csupán a közönség akkor már nem ünnepli s meg nem értheti.
Ő jóságos szelíd fényét elküldi utánad.
Míg benne élsz tudod vagy nem tudod lépted segíti.
Helyetted tesz meg annyi szépet mégse látod.
Úgy véled földi ember lehet csupán legjobb barátod.

Szíved Felé sok ádáz tettet kérgesíti.
Isten szerelme akkor is csak tündököl s a világra árad.
Ő veled van az első s végső pillanatban.
Kézen úgy fog és bizton úgy vezet
hogy egy sóhaja is méltó a térdre borulásra.
Mégse készülsz te végső de semmilyen számadásra.
Sokáig úgy hiszed hogy rendeltetésed: földi élvezet.
A lényeket majd felfogod a legvégső fényes villanatban.

Akkor is Ő vezet kétséged semmi ne legyen.
Vezérfonal szintiszta Jóság: ez Ő és végtelen Kegyelem.



Árvíz

Sok év eltelt és sok víz lefolyt a Dunán
de a képe megmaradt feledhetetlen.
Az emberiségnek derengő hajnalán
valami történt és a mulasztás kivédhetetlen.
Passau. Tíz méter víztömeg dühöngött akkor.
Mindent vitt épületet hidat hajót
meg utakat hogy látni is fájt. Őrjöngve sajtolt
maga alá erdőt és fákat szelíd lényüket adót.
Ma is csak így volt de jött egy jó csapat
mely egy emberként állt szorgosan a gáton
Nem szónokolt csak tett. Nem kamu-lapátokat
mutatott fényesen és tisztán. Ugye érted már, kedves barátom?
Amikor tenni kell a szidott magyarok összefognak
Építenek és sosem a felszín számít.
Izzadnak főznek dolgoznak és újra nagynak
érezhetik ezt a népet mely tetterős s nem ámít.
Az ár már elvonult. A nagyján túl vagyunk.
A dolgozók szerényen hazatérnek.
Olyan tett volt amiről ritkán álmodunk
és csak csendesen súgjuk oda a nyugati szélnek:
Ne irigyeld és ne szidd csak kövesd te is a példát!
Neked is szabad. Az örök irigy a szitkozódó
már másnap újra kezdte magából kikelve.
Mindig csak ennyit tud. Ő az örök dáridózó
akinek semmi szesz nem elég no meg a kislányok szerelme
véli. Mellette pironkodik Julien Sorel
amikor látja kollégája mekkorát kaszál
ő nem gáláns és az átkai sose fogynak el

csak hirdeti: ő a nagymenő az Ister partjainál.
Legény a gáton. Csak legyen mindig aki látja
filmen és videón. Beront a parlamentbe
szitkait az ország arcába pökhendin vágja
hogyan erre-arra meg szedteveteteremtette!
A lárifárit ma nem említi. A másik meg dísznek a kürtjét
a szőgre tán végleg fel is akasztja. Minek is az?
hiszen nem látja senki. Ma szitkokkal ülteti be a kertjét
no meg a teraszát hol cselszövést forral. Ez jó vigasz
mindarra amit a tükörbe nézve lát
bár fényezné csicsázná mégis szennyos árban úszik
mert még mindig átkozná minden iafiát
amannak akinek babérjaira ácsingózik.
Szegény haza! De lassan vonul le az az ár
amelynek mocskát napra nap rád teríti
ez a had mely jelzőket se érdemelne már
és egy jó Csipkerózsza-álom se szenderíti.
Tán még álmában is folytatja ezt a nemtelen mókát
Csépel és csapkod ormóttalanul s nem veszi észre
akiknek elrendezné talán rendre a sorsát
belőle ezek után már az se kérne.

Csak egyet: eredjen haza végre!

Ez válna tán a haza örömére.



Nincs több cím

Még keresgélne memóriája rejtekén
de valami fennakadt és leragadt
a gépezetben az a fránya
kicsinyke rész hogy vinné a kánya
s vele együtt az elvetélt álmokat
míg ő kuporogna csak a földnek édes ölén.
Még keresgélne s matatva úgy maradt
hogyan végül feledte mi után is nyúlt keze
valamit sejt még de vajon mit is?
már visszavonná kezét meg azt az egyet is
amit még remélt de rövidült esze
már nem hagyja. Az ötlet is világgá szaladt.
Nincs több cím. Valahová elsikkadtak ők
a régiek hát még az újak! Hollá! hahó!
De mire is kellenének ha baj van az emeleten?
és az egykori kekec is elcsendesült. Szava se legyen
ezt várja minden régi híve sőt beint neki: tahó!
Minek is álltál elénk ha üres vagy kekk és ripők?!
Nincsen több cím hová fordulhatna még.
Jobb is ha nem teszi. Kit érdekel?
Maga lejárt lemez. Inog s recseg.
Szavában gesztusában nincs semmi élvezet.
Fülünk befogjuk amikor mégis énekel.
Akad-e még egy kivel összeköthetné életét?
Elfogytak mind a címek. Neveik mellett sok kereszt.
Ha hívná őket senki nem veszi fel.
Inkább kinyomja szótlanul. Szkippelel lapoz.
Bár korábban éltette most róla nem áradoz.

Ha más említi legyint. Süsüt mutatva megy el.

Már egy tirádát se mondana. Gázt ad és repeszt.

A történelmi süllyesztő tán elnyeli.

A tapsok emléke is hamis.

Ugyan, komám! Csak álmodtad. Ne bomolj!

Az őseid elé bűnbánón lépj de össze azért ne omolj!

Eljátszva rég minden szemforgatásod is.

Az áruló sorsa egy: végső büntetését végül elnyeri.



Zenész

Riccardo Muti mesterre

Az őse valaha néma volt.
A neve ezt mutatja. Ha nem hiszed nézz utána.
Mégis megjelent fölötté az ezüst fényű hold
és áldást hintett rá sok szép sugára.
Nyomán ma művészet terem.
Ünneplik érte. Tapssal fizetik.
Diadalmasan vonul át az életen.
Győzelmét naponta büszkén hirdetik.
Ki egykor némán tátogott
és úgy vágyott hogy csak egy picit hallana
kérését meghallgatták. Nem tudni érte mit áldozott
és nem biztos hogy erről szívesen vallana.
Ha ő nem is de utódja jó zenészfülű.
Barátja minden hang. Az intése nyomán
mind egybehangzik flóta és hegedű
rá hallgat csupán a koncert során.
A néma ős ma mégis benne él. Ki tudja
hogy ő vagy más s hogy újjászületett
róla zeng minden hang. A vonósok húrja
érette pendül ki a hallókért érkezett.
Földi küldetés mennyei hangok
megannyi rezdülés és tisztán pendülő
jó hangszerek jelzik az elnyert rangot
melytől a hangulat égig pezsdülő.

Csupán egy koncert mondják akik ma sem értik.
Ma ők a süketek bár nem némák. S a hangok szállnak az égig.



FRICK 2015

Illat

Matthiola bicornis

Egy illat-üzenet érkezett.

Úgy vártam rá s a nyár végén letettem
róla mivel a nyár hevében már alig létezett
s csak értem szenvedett nem épp helyettem.
Mint aki idegen földön él s helyét nem leli
úgy élt s csak pár virága volt az is mind halovány
én meg mint aki álmait hiába kergeti
úgy szimatoltam mindennap mint naiv csacsi lány.
Eljött az ősz s vele zord szél heves eső.
Féltem hogy növény-barátaim majd fáznak
ám nekik ez lett a nyugalom szelíd erő
a sűrű permettől éledni kezdtek mind díszei a háznak.
Az addig szagtalan és dísztelen kicsiny növény
egyszer csak illatozni kezdett nem is kicsit.
Felidézte édesanyámnak kertjét és most oly serény
hogyan csak ámulok. Emlék-áram ér és felvidít.
Kissé késő e báj. A szender valahol dermedten meglapul
ki szedné kelyhének finom porát. Ő csak lilákra jön
és szürkület után nyáresteken váratlanul.
Mint kedves vendég kolibriként köszön.
Oly hevesen verdes a szárnya s ha ritkán leül
a lila s kék virágokon ott sorra megjelen.
Bár neve szender itt soha el nem szenderül
csak röpdös. Itt-léte kettős élvezet nekem.
Szárnyán a pávaszem csak ritkán látható
de mindig ott viseli ez a kései lepke
mely szívemnek kedves balkon-látogató

a virág meg várja hogy hímporát szedje.

A kései violának kedves színe talán néki is üzen

s ha lesz még napsugár mely meleget hoz el

a violánk majd neki is illatoz kedves-híven

az éji illat felszáll és itt lebeg a szender meg elszelel.



Kék macska

Hatalmas mancsok. Világoszöld szemek.
Tartása méltóságos. Nézése komoly.
Míg papírmacska társa örökvidám
Felém mindketten stílust és derűt hintenek.
Kéknek mondják de szürke. Én annak látom.
Bundája puha s mint oroszlán ül határozottan.
Mindez másnak tán megszokott vagy láthatatlan.
Már csak egy dorombolást mint kedves válaszát várom.
Ittléte egy hónap lesz. Aztán lapozok.
Fordul a naptár és másik macska jön el
melynek tekintetében több-kevesebb vadság delel.
Hogy maradjon arról nem én határozok.
Naptárnak lapján ül illetve fekszik.
Kényelmesen hasal. A mancsa óriás.
Tán akadna még gazdájának valaki más
de nem adom. Jó hogy itt van. Nekem roppantul tetszik.
Oly korban élünk amelyben nevét kimondani
is merész dolog mert valamennyi honfitárs
most kispadra ültetve mert dühöng egy változás
amelynek áldozatja lesz minden ki nem kész hajlongani.
Nekem azért e békés zug mégis jutott
mindenki ellenében aki hazudni tanítana.
Tőlem földre zuhanhat mindnyájuk égi csillaga
a kék orosz macska most hazámig jutott
hogy itt leljen otthonra bár csak egy darabig.
Övé lesz minden ami egy ilyen állatnak kell.
Ha pendül egy húr és valaki halkan énekel
ez a nyugalom és a tartás józanságra tanít.

Hosszú bajszán is méltóság akár szemén.
Ha előlépne és nyávogna egyet valahogy
úgy szeretném érte. Ahogy ideje egyre fogy
már sajnálom is hogy nem lehet előben enyém.
Mit is fokozzam? Amíg csak itt lehet
a pillantásunk újból találkozik
a hitetlenek is bátran elhihetik
hogy mesének jött s ittléte mégis élvezet.

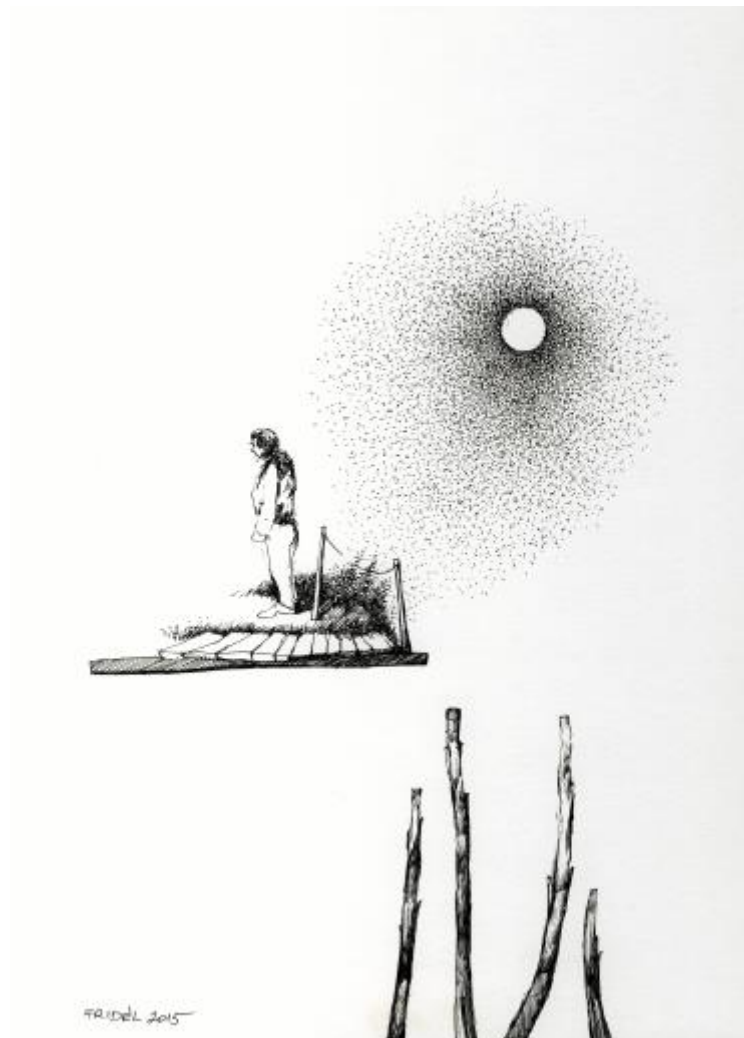


Ledér

Ledér a napsugár mely játszik csak velünk.
Itt volt kicsit aztán gyorsan messze jár
valahol a tengerek fölött talán habár
biztosra ezt se mondhatom. Visszatértében reménykedünk.
Most még azért ledér kis táncot jár mikor
az ablakon át kis időre beles.
Úgy véli mindenképp különleges
minden kis rezdülése mellyel veled kitol.
Maradni nem akar csak játszik egy sort, aztán agyó!
Kalandja múltó szenvedélye hagyhat még nyomot
az arcodon majd csókot nyom rá feledve minden ildomot.
Amit mond mégse teljesen jól érthető.
Cikázik lombok közt melyek csak maradék
száraz kis töredékek. Csak ránézel s máris hullanak.
Avarrá lesznek lombtrágyává. Az ősz így arat.
A fűhöz rakja hogy legyen csak vegyülék.
A nap meg a ledér most talált magának egy üveget
amelynek oldalán fényt bontva elvakít.
Úgy szikrázik hogy szemed nem állja. Ma nem andalít.
Csak csillogtat kacag és egyre hiteget.
Ledér a napsugár. Mikor magára felhősált vesz és
elbújik oly komor a táj. Már nem is hiszel neki
mert csillogását édes fényét is csak tetteti.
Nem hiszed el hogy lesz még ebből kedves ébredés.
Hadd ledérkedjen! Ma még szabad neki.
Ám jön a tél mikor nem látod. Rá is köd borul.
Csupán csak képzeled hogy nélküle is alkonyul.
Akkor majd emlékéit is balgán kergeti

aki még nem unja meglesni az égi színjátékokat.

Tán akkor is hisz neki ha máshol másfelé halad.



Ikarosz – zuhanás után

Bár atyja minden jó tanáccsal ellátta
hogy jó szerencse szárnyán messze szálljon
ő hitte is majd egyre csak a fényes napot csodálta
s feléje tartott ki legnagyobb e széles nagy világon.
Daidalosz még kiáltozott de olvadt már a lágymiasz
és nem volt visszaút csupán egy fényes ív tengeriránt.
A feltaláló számára nem maradt csekély vigasz
hogy gondolata mégis szárnyal míg fiáról tollakat lehánt
a Nap ereje. Nem küzdhetsz Héliosz hatalma ellen
s csupán a nyílegyenes zuhanás mely mélybe ránt
adhat egyetlen nagy pillanatot atyáddal szemben
ki szárnyal tovább fiát veszve új jelkép gyanánt.
Ikarosz mégis szép volt. Tudják ezt mindenk
akik Krétáról nézték a szárnyalva menekülőket.
Nem tudták: emberek azok vagy félistenek?
Elhagyták őket a dühösen üldözőket.
Daidalosz bölcs lehet de atyának nem teljesen
töltötte tisztét hiszen fia elbukott.
S míg ő könnyeit nyelte az ifjú örömittas-szerelmesen
élte meg azt a szárnyalást. Mámort hozott
mindazok életébe akik röpködni vágnak
csupán saját erőből. Mért vitatta el
a jó öreg hogy fia majd gyorsabb lesz s az égi láthatárnak
maga szab határt míg szárnyain szél viszi el?
Ikarosz kiáltása: búcsúja... hattyúdala...
Daidalosz nem követheti se föl se le.
Eget hasító hangjai: szivárvány mámora.
Maga után ennyit hagyhatott. Rövidke éneke

Daidalosz fülében örökre megmaradt.

Fia zuhant s mindkettő az öröklét felé haladt.



Tartalom

Mozart.....	8
Elillant álom.....	10
Turné.....	12
Mérték.....	14
Még mindig.....	16
Hús hajnalon.....	18
Palánták és magok.....	21
Búcsú egy képtől.....	23
Morbus harpagonicus.....	25
Tengeren.....	28
Ünnepre.....	30
Megnyugvás.....	33
Én nem tudom... ..	36
Kalmárokodtam.....	38
Porból lettünk.....	42
Szajna.....	45
Kamu-szerenád.....	47
Bérsajtó.....	50
Halálgyár.....	53
Nem értik a magyart.....	56
Látszat.....	59
A por románca.....	61
Kereszt a hegyen.....	63
Az otthonra nem leltek.....	65
Kukkolók.....	67
Mediterrán álom.....	69
Vihar.....	72
Rettenetes.....	75
Búcsú.....	78
Tizenöt év.....	81
Prózát vagy verset?.....	83
A Fény művészei.....	86
Lenge.....	89
Az ősz üzent.....	92
Szajréka.....	94

Hiányérzet	97
Kereszt.....	99
Tébláboló.....	101
Szavak fogytán	103
Himnusz az értelemhez	105
Délután.....	107
Róka – üvegben.....	109
Szigetek	112
Harangok	115
Dzsungelharc	118
A kicsi szarvasborjú	121
Ünneprontók	123
Perc keringő.....	125
Hormonok játéka	127
Eső.....	129
Naponta ennyi	131
Illanó	134
Reggel vagy máskor.....	136
Ahol... ..	139
Őszi eső	141
Távolból.....	143
Pillangótolvajok	145
Gáton	147
Üzenet	150
Variációk szürkére	152
Csatorna	154
Izgalom	157
Keresztek	159
Tükör	162
Baleset.....	164
Számadás.....	166
Zizeg	169
Még csendesen... ..	172
Régi malom.....	175
Damoklész	178
A tett halála	181

Ő	184
Árvíz	187
Nincs több cím	190
Zenész	193
Illat	195
Kék macska	197
Ledér	199
Ikarosz – zuhanás után	201



Újabb hetvenhét vers – Mozarttól Ikaroszig. Röviden ennyiben foglalható össze a legutóbbi verstermés. Klasszikus témák és nagyon is maiak, a nyári olimpiától az őszig, a hirtelen jött árvíz élményéig és a még mindig tartó háborúig.

Az emberiség megveszett, éli át a rettenetes élményt Murawski, akinek tekintetét semmi nem kerüli el. Az emberiség történelmének eseményei, de egy aprócska fény-élmény, amint a szobájába besüt és fényzáporral árasztja el a számára adott teret. Prózavers a költészetről, egy műhelytitokról, hogyan érleli a költeményeket, ha nem is a költő, hanem maga a vénülő idő.

Elmúlás és élet egyaránt megihletik. A spontán vers magával ragadó szédülete lüktet át a szárnyaló sorokon, mert ez is része a költő életének. A porszemtől az Univerzum végtelennek tűnő tágas teréig. Lehangelő szürkesség és a természet élő színei. Ez utóbbiak éltetik Murawski költészetét, aki a végtelen szabadság élményét is kötött formákba tudja öltöztetni.

Kedves zeneszerzői ismét kitekintenek az Örökkévalóság mérhetetlen tér-idejéből, hogy közösen zenéljenek egy kicsit. Úgy tűnik, hogy a barátságuk örök, ha másért nem, mert a költészet is zenei hangokon megszólaló csoda, már csak a megfelelő hangszerekre vár.

Édesanyja emléke, megrázó búcsújuk egymástól és a Nagypapa fivére, Viktor bácsi is kapnak egy-egy emlékverset annyi évtized eltelte után. Viktor bácsi, aki molnár volt és hosszú utat tett meg Trianon után egészen Franciaországig, ahonnan a világháború hozta haza, mert ott magyarként már ellenségnek számított. Így változnak a békés szándékok értelmetlen harcokká, hogy még a legbékésebb foglalkozás is gyanússá váljék, mert az emberek – Murawski szavai szerint – megvesztek. Dühös párharccokat ír le, meg a hatalom hiú tetszelgőit, akik mit se tudnak életük efemer voltáról. Tőlük nem sajnálja a megérdemelt bukást sem.

Hetvenhét vers, köztük játékosak is, mint a Szajréka nevű szarka vagy az üvegbe szorult fejű róka története. Tájversek, illúziók, etűdök és kemény társadalomkritikák is. A párizsi olimpia groteszk élménye, a szennyes vizű Szajna, melynek tisztaságáról képtelenek voltak intézkedni a rendezők, háttérben a gyomorforgató „szörnyek” mulattatónak szánt képeivel. Ezek is kapnak egy-egy pillanatfelvételt a költőtől. Minden és mindenki a helyére kerül.

Hogyan is foglalható össze ennek a kései költészetnek az élménye? Azt feltehetőleg az olvasók és az ítések döntenek majd el. Hasonlították már mindenhez és mindenkihez, Murawski mégis csak önmagával azonos. Mint ahogy a magyarok, akiket senki nem ért meg igazán.

Fridél Lajos és Görög Rezső grafikai teljes harmóniában állnak az új versekkel. Nem csoda, hiszen ők régi barátok.

Lopes-Szabó Zsuzsa